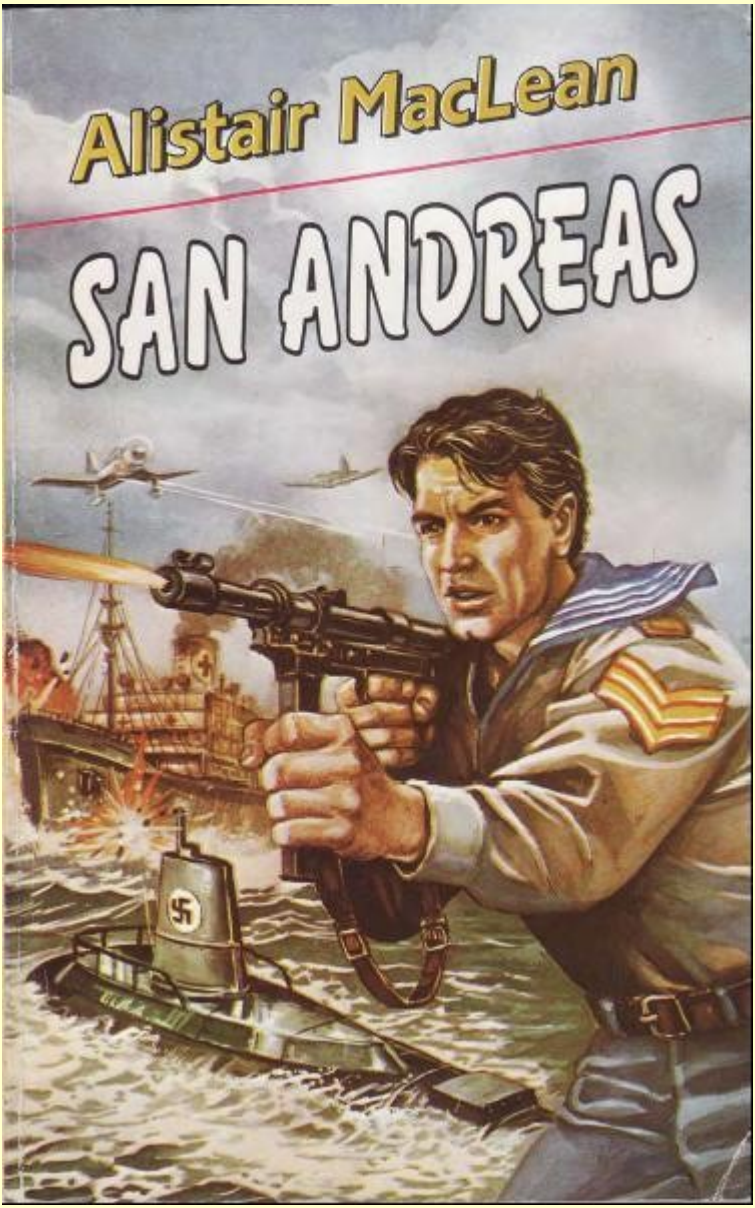
Alistair MacLean
SAN ANDREAS

ALISTAIR MACLEAN

SAN ANDREAS

Traducere
ADRIANA CONSTANTINESCU
EDITURA MENORA
EDITURA CARMEL
Bucureşti 1994
Coperta:
VALENTIN TÂNASE
Redactori:
MAGDALENA ANGHEL
CONSTANTIN BADEA

ALISTAIR MACLEAN
SAN ANDREAS
© 1993 – HARPER COLLINS PUBLISHERS LTD

PROLOG

În această carte veţi întâlni trei elemente distincte, dar inevitabil legate între ele. Unul este Flota Comercială – Marina Comercială cum este cunoscută oficial – şi oamenii din serviciul ei, apoi navele Liberty, şi forţele de suprafaţă, de submarine şi aeriene ale armatei germane. Acestea din urmă aveau unica misiune de a urmări şi distruge vasele şi echipajele Flotei Comerciale.

În septembrie 1939, când izbucnea războiul, Flota Comercială engleză era într-o situaţie critică – „jalnică” ar fi poate termenul cel mai potrivit. Majoritatea navelor erau vechi, unele scoase din uz, altele un morman de fiare ruginite şi măcinate de nesfârşite defecţiuni. Dar starea lor era mult mai bună decât condiţiile în care erau siliţi să trăiască cei ce aveau neşansa să lucreze la bordul lor. Această crudă nepăsare şi faţă, de oameni şi faţă de nave avea un singur motiv – lăcomia. Proprietarii de nave de atunci, şi destui dintre cei de astăzi, erau apucători şi total devotaţi zeului lor: profitul. Doreau acest profit cât mai mare, cu orice preţ şi cu minimum de investiţii din partea lor. Centralizarea era cuvântul de ordine al zilei. Monopolurile erau adunate, acumulate în mâinile câtorva nesătui. Salariile marinarilor scădeau şi ei abia mai puteau supravieţui. În timp ce stăpânii lor se îngrăşau; dar nu erau singurii. De acest profit mai beneficiau şi directorii companiilor, chiar şi cei mai puţin comozi şi un număr considerabil de acţionari, toţi aleşi pe sprânceană şi deci privilegiaţi. Tirania proprietarilor, exercitată bineînţeles cu discreţie, era aproape absolută. Navele erau proprietatea lor feudală, iar marinarii erau sclavii. Dacă un marinar se răscula împotriva ordinii prestabilite, ăsta era ghinionul lui. Singura lui şansă era să părăsească vasul şi să dispară din marină, fiindcă oricum, după o asemenea îndrăzneală ar fi fost ostracizat, iar rata şomajului era mare în marină şi singurele posturi libere erau pentru cei ce acceptau de bunăvoie condiţia de sclav. Pe uscat, şomajul din Marina Comercială era şi mai ridicat, iar adaptarea la o viaţă de

„marinar de uscat „era foarte dificilă. Celor care îndrăzneau să se revolte nu le mai rămânea nici un loc unde să se ducă. Dar asemenea cazuri erau foarte rare; marea majoritate îşi cunoşteau locul lor pe lume şi se resemnau cu el;

Documentele oficiale încearcă să treacă peste această stare de lucruri, uneori chiar o ignoră – miopie lesne de înţeles. Condiţiile în care se trăia şi se muncea în Marina Comercială şi între cele două războaie şi în timpul celui de-al doilea război mondial, nu constituie unul dintre cele mai glorioase capitole din analele marinei engleze. Guvernele care s-au perindat la putere în perioada interbelică cunoşteau foarte bine problemele Flotei Comerciale, pentru că nu puteau fi mai ignoranţi decât marea majoritate. Fiecare din aceste guverne succesive a formulat o serie de regulamente ipocrite în încercarea 1 de a-şi salva reputaţia. În aceste regulamente existau specificări minime privind cazarea, hrana şi condiţiile de igiena şi siguranţă ale marinarilor. Dacă un căpitan cinstit ar fi încercat să le aplice, s-ar fi putut trezi fără comandă. S-au păstrat declaraţii ale unor martori oculari referitoare la condiţiile de viaţă de pe vasele Marinei Comerciale de dinaintea izbucnirii războiului. Toate an acelaşi ton de tristeţe. Cabinele echipajului erau tot atât de primitive ca şi cele ale unor cerşetori. Inspectorii sanitari au declarat că au întâlnit situaţii când în aceste cabine n-ar fi putut locui nici măcar nişte animale. Camerele erau întotdeauna înghesuite şi lipsite de orice formă de confort. Punţile erau umede, hainele oamenilor erau umede, saltelele– şi paturile, acolo unde exista acest lux, erau şi ele îmbibate de apă. Condiţiile de Igienă erau fie primitive, fie nu existau deloc. Frigul era peste tot şi orice formă de încălzire, cu excepţia fumatului sau a sobelor cu cărbuni care miroseau îngrozitor, era rară ca şi orice formă de ventilaţie. Mâncarea era chiar mai rea decât cazarea. După cum spunea un scriitor, nici la azilul celor săraci lipiţi pământului nu s-ar fi mâncat aşa ceva.

Toate aceste lucruri pot depăşi limitele credibilităţii, deşi n-ar trebui, sau pot părea exagerate, deşi nu sunt.

Şcoala de igienă şi medicină tropicală din Anglia sau Oficiul Naţional de Statistică n-au fost învinuite niciodată de lipsă de precizie sau de exagerare. Într-un proces verbal de

dinainte de război, Şcoala de igienă şi medicină tropicală din Londra afirma categoric că rata mortalităţii sub 55 de ani era de două ori mai ridicată la marinari în comparaţie cu restul populaţiei de sex masculin. Statisticile publicate de Oficiul de Statistică arătau că rata mortalităţii la marinari, indiferent de vârstă, era cu 47% mai ridicată decât media naţională. Factorii care provocau moartea în rândul marinarilor erau tuberculoza, hemoragiile cerebrale şi ulcerele gastrice sau duodenale. Este simplu de înţeles de ce tuberculoza şi ulcerele erau atât de frecvente, aşa cum nu există nici o îndoială că o combinaţie între ele contribuia la o anormală frecvenţă a infarctului.

Dar primul loc, îl ocupa incontestabil tuberculoza. Azi, când în Europa vestică sanatoriile pentru cei bolnavi de TBC sunt o instituţie pe cale de dispariţie, este greu să-ţi imaginezi că, pentru generaţia trecuta, TBC-ul era într-adevăr a calamitate. Dar această boală nu a fost eliminată total din întreaga lume. Ea continuă să fie o calamitate şi cauza principală a mortalităţii în multe ţări subdezvoltate, aşa cum se întâmpla la începutul secolului în Europa de Vest şi în America de Nord. Aici, situaţia s-a schimbat de când oamenii de ştiinţă au descoperit agenţii care pot distruge bacilul TBC, dar, în 1939, medicamente ca rifampicina, PAS-ul, hidrazida, dar mai ales streptomicina, nu fuseseră încă descoperite.

Anglia depindea tocmai de aceşti marinari măcinaţi de tuberculoză, prost cazaţi şi hrăniţi îngrozitor. Ei erau cei care îi aduceau, fie la ţărmul ei, fie la ţărmurile aliaţilor săi, mâncarea, petrolul, armele şi muniţia. Fără acele nave şi fără acei oameni, Anglia mai mult ca sigur că ar fi pierit. Ei erau conducta, artera, ancora do salvare *sine qua non* de care Anglia era absolut dependentă. Trebuie amintit însă că dacă o torpilă, o mină sau o bombă distrugea un vas, marinarii care reuşeau să supravieţuiască rămâneau automat fără slujbă. Pe timp de război ca şi pe timp de pace, proprietarii îşi protejau profiturile până în pânzele albe. Din ziua în care o navă se scufunda, indiferent unde, cum, sau în ce condiţii inimaginabile, supravieţuitorii nu mai erau plătiţi. Bineînţeles că proprietarul nu vărsa lacrimi amare după nava scufundată, pentru că el îşi asigurase şi chiar supra-asigurase fiecare

navă. Dar dacă ea se scufunda, echipajul, care, el, nu era asigurat, îşi pierdea locul de muncă.

Guvernului, Amiralităţii şi proprietarilor de nave din acele vremuri ar fi trebuit să le fie ruşine, să le crape obrazul. Dacă le-o fi fost, şi-au ascuns cu mare bărbăţie ruşinea. Ceea ce este şi normal. Condiţiile de viaţă sau ororile morţii pe care le trăiau cei de pe vase aveau o importanţă secundară pe lângă prestigiul, gloria şi, respectiv profiturile lor.

Poporul englez nu trebuie însă condamnat. Erau puţini cei ce ştiau sau măcar bănuiau ce se petrece în realitate. Cei care ştiau adevărul erau familiile şi prietenii celor care lucrau în Marina Comercială. Mai existau de asemenea şi câteva asociaţii voluntare care încercau să-i ajute pe supravieţuitori. Aceste mici fleculeţe umanitare n-aveau nici o importanţă pentru proprietari sau pentru cei de la Whitehall.

Navele Liberty au fost echivalentul Marinei Comerciale. Şi ele au reprezentat o conductă, o arteră, o ancoră de salvare fără de care Anglia ar fi pierit sigur învinsă.

Ţările de peste ocean şi în special Statele Unite doreau să ajute, să furnizeze Angliei şi aliaţilor săi mâncare, petrol, arme şi muniţie. Dar pentru aceasta era nevoie de nave care să le transporte. După mai puţin de doi ani de război, pierderile din cadrul Marinei Comerciale erau atât de mari încât în curând Anglia ar fi rămas fără nici o navă şi ar fi pierit foarte repede prin capitulare. In 1940 chiar şi neînfricatul Winston Churchill îşi pierduse speranţa în supravieţuire, dar mite în victorie. Dar cum îi era firea, această perioadă de disperare a fost scurtă, deşi numai Dumnezeu ştie că a avut motive serioase să se teamă.

De 900 de ani, Anglia, este singura ţară din lume care n-a fost invadată niciodată, însă în cele mai întunecate zile ale războiului o invazie părea nu numai periculos de iminentă, ci chiar inevitabilă. Astăzi, când privim în urmă cu 40 şi mai bine de ani, pare imposibil şi de neconceput că ţara a supravieţuit. Dacă s-ar fi ştiut care este situaţia adevărată, mai mult ca sigur că ar fi pierit.

Chiar şi unui om cu imaginaţie bogată îi este greu să-şi închipuie câte nave britanice au pierit în acest, război. În primele 11 luni de război, Anglia a pierdut un deplasament

total de 1.500.000 de tone. În primele luni ale lui 1941, nivelul mediu al pierderilor a fost de 500.000 de tone, în 1942, cea mai grea perioadă a războiului maritim, 6.250.000 de tone au fost scufundate. Pierderile au fost enorme, iar dacă şantierele ar fi lucrat zi şi noapte tot n-ar fi putut să înlocuiască decât o mică parte din aceste pierderi. La toate acestea s-a adăugat şi creşterea numărului de submarine germane „U”, care au operat în acel an îngrozitor, de la 91 la 212. In aceste condiţii, Marina Comercială mai putea supravieţui numai printr-un miracol.

Acest miracol s-a numit navele Liberty. Pentru cei care îşi aduc aminte de acele zile, termenul de navă Liberty era legat de numele lui Henry Kaiser. Pentru situaţia de atunci era chiar o ironie că el purta numele unui fost împărat german. Kaiser a fost un inginer american genial, iar cariera lui până la izbucnirea războiului fusese impresionantă. El fusese creierul proiectului pentru barajele de la Hoover si Coulee şi pentru podul de la San Francisco. Nu se ştie dacă Henry Kaiser ar fi fost în stare să proiecteze măcar o barcă cu vâsle, dar asta nu mai are importanţă. El a fost oricum cel care a înţeles cel mai bine conceptul de prefabricare. Acest concept se baza pe un standard şi un proiect repetabil. Kaiser nu a ezitat să trimită contracte fabricilor din SUA, pentru construirea unor piese, chiar dacă aceste fabrici erau la sute de mile de mare. Aceste piese erau apoi trimise pe şantierele navale, la început la Richmond în California, unde Kaiser era directorul Corporaţiei „Permanente Cement”, şi apoi pe alte şantiere aflate sub controlul iui, unde erau asamblate. Randamentul şi viteza producţiei erau aproape incredibile. Kaiser a făcut pentru construcţia de nave comerciale ceea ce Henry Ford a făcut pentru modelul T Ford prin liniile sale de asamblare. Până atunci, producţia de masă a vaselor oceanice era un concept necunoscut.

A circulat şi părerea eronată, dar de înţeles, că proiectul navei Liberty se născuse în atelierele de proiectare ale şantierelor navale Kaiser. De fapt, proiectele şi prototipurile erau englezeşti şi fuseseră concepute de echipa de proiectanţi a constructorilor de nave J. L. Thompson din North Sands, Sunderland. Nava Embassage, prima din ceea ce avea

să devină o serie mare, fusese terminată în 1935. Denumirea de Liberty a apărut abia după 7 ani şi numai pentru câteva din vasele construite de Kaiser. Embassage avea 9. 300 de tone şi o linie nouă: etrava lansată, pupa rotunjită şi trei motoare pe cărbuni cu triplă expansiune. Nava nu era un succes estetic, dar J. L. Thompson nu era preocupat de aspectul estetic. El dorise să construiască un cargou modern, practic şi economic şi reuşise să obţină acest lucru. Până la izbucnirea războiului au fost construite 24 de astfel de vase.

Aceste vase au fost construite în Anglia, SUA ş! Canada, cele mai multe însă tot pe şantierele Kaiser. Configuraţia corpului navei a rămas aceeaşi, dar americanii au introdus două schimbări, pe care le-au considerat perfecţionări. Una dintre aceste schimbări, cea bună, a fost înlocuirea combustibilului. Americanii au introdus benzina în locul cărbunelui. Cealaltă privea cazarea ofiţerilor şi a echipajului, o idee care nu s-a dovedit inspirată. Canadienii şi englezii au păstrat vechea modalitate de cazare, cu cabinele dispuse şi la prova şi la pupa. Americanii au construit o suprastructură în jurul coşului, pe care se aflau puntea de comandă şi cabinele întregului echipaj, ofiţeri şi marinari. Această nouă configuraţie – s-a înţeles ulterior – a constituit o adevărată gafă. Dă, Doamne, mintea omului de pe urmă. Americanii au pus tot echipajul la un loc, riscând ca, la o singură lovitură, să piară toţi.

Acele vase erau toate înarmate – vorba vine! Ele erau dotate cu tunuri automate antiaeriene de 100 min, tunuri Bofors şi Oerlikon cu tragere rapidă. Dar nici unul din aceste echipamente nu era foarte eficient. Tunurile Oerlikon puteau fi nişte arme grozave în mâinile unor oameni instruiţi, dar aceştia erau puţini. Se mai găseau la bordul acestor nave şi o serie de dispozitive mai ciudate. De pildă nişte paraşute prevăzute cu rachete şi cabluri de care atârnau bobine de sârmă şi grenade. Aceste dispozitive erau la fel de periculoase pentru cei ce la foloseau ca şi pentru avioanele pe care trebuiau să le doboare. Câteva din aceste nave aveau şi avioane Hurricane, cel mai apropiat echivalent al avioanelor sinucigaşe japoneze Kamikaze. Aceste avioane erau lansate prin catapultare şi nu se mai puteau întoarce la navele lor.

Piloţii aveau de optat între a sări cu paraşuta sau a cădea de-a dreptul în mare sau a ateriza, dar în oceanul Arctic, iarna procentul celor ce au supravieţuit a fost mic.

Din aer, de pe mare sau de sub apă, nemţii, uneori cu genialitate dar întotdeauna cu tenacitate şi cruzime, făceau tot ce le stătea în, putinţă să distrugă convoaiele Marinei Comerciale.

În general, nemţii foloseau 5 tipuri de avioane. Bombardierul lor standard sau convenţional era Dornierul. Dornierul zbura la înălţimi stabilite şi îşi declanşa bombele într-o schemă de luptă prestabilită. Acestea erau avioane de luptă folositoare şi avuseseră chiar câteva reuşite, dar nu erau prea eficiente.

După acestea, mult mai de temut, erau avioanele Heinkel, Heinkel III şi Stukas. Heinkelul era un avion torpilor, care ataca la nivelul crestei valului. Pilotul declanşa torpila în ultimul moment şi apoi, folosindu-se de greutatea redusă a avionului său, se ridica deasupra navei pe care o atacase. Aceste aparate de zbor erau deosebit de rezistente şi de aceea tunarii de pe vase nu erau foarte convinşi de reuşita lor când îşi ziceau: „Acum, ori pier eu, ori piere el”. Aceste avioane torpiloare aveau însă un mare dezavantaj în timpul iernii arctice îndeosebi pentru curajoşii, dar nefericiţii lor piloţi. Se putea întâmpla ca mecanismele de declanşare a torpilelor să îngheţe şi avioanele să nu se mai poată ridica deasupra ţintei. Indiferent însă dacă torpila era declanşată sau nu atunci când lovea vasul, asta nu conta pentru bieţii marinari ai navelor comerciale. Rezultatele erau la fel de devastatoare.

Heinkel III folosea bombe glisante. Odată declanşate, aceste bombe planau până la atingerea ţintei şi erau practic imposibil de doborât. Aceste avioane erau mult mai eficace, iar piloţii erau mai puţin expuşi la risc. Norocul celor din Marina Comercială era că nemţii nu aveau multe asemenea avioane specializate.

Stukas, Junkerul 87, avea aripile în unghi diedru şi semăna cu un pescăruş. El era un bombardier în picaj şi era cel mai temut dintre toate. In general, aceste avioane zburau la înălţimi mari, în formaţie de palier, iar apoi se desprindeau pe

rând în picaje aproape verticale. Nemţii folosiseră Junkerul 87 pe toate fronturile. 40 de ani mai târziu, marinarii şi soldaţii care au supravieţuit acestor atacuri nu puteau uita încă zgomotul Strident, prevestitor de moarte, pe care îl făceau aceste avioane. Totdeauna, când porneau în picaj, piloţii de pe Stukas dădeau drumul sirenelor. Chiar şi numai zgomotul cumplit pe care-l făceau reducea considerabil eficacitatea tunarilor antiaerieni. Marina Regală a folosit la un moment dat reflectoare foarte puternice, cu care încerca să-i orbească pe piloţii de pe Stukas. Dar li s-a atras atenţia că piloţii ştiau despre această tactică şi foloseau ochelari cu lentile întunecate ca să reducă efectul orbitor. Puternicele reflectoare nu mai erau decât nişte mici punctuleţe de lumină, care îi ajutau pe piloţi să ţintească mai bine. Din punctul de vedere al nemţilor, avioanele Stukas aveau un singur neajuns. Ele erau avioane cu rază. mică de acţiune şi practic nu puteau opera decât asupra convoaielor care veneau din nordul Norvegiei pe ruta Murmansk şi Arhanghelsk. Dar, în mod ciudat, cea mai eficace armă a nemţilor, Condorul 200 Focke-Wulf, nu era un avion de luptă, într-adevăr Condorul putea să care şi chiar căra 250 de kilograme de bombe şi o mulţime de mitraliere; dar dacă m locul acestora se montau rezervoare suplimentare de benzină, el devenea cel mai bun avion de recunoaştere. La începutul anilor 40, epocă de început a aviaţiei, distanţa de zbor a Condorului era remarcabilă. Aceste avioane zburau în fiecare zi de la Trondheim, din Norvegia ocupată, de-a lungul coastei Insulelor Britanice până în Franţa ocupată. Dar pentru nemţi mai important era că ele erau capabile să patruleze în Marea Barents, în Marea Groenlandei şi în înfricoşătoarea Strâmtoare a Danemarcei. Prin acea strâmtoare treceau convoaiele ruseşti care veneau din Canada şi SUA şi pentru un astfel de convoi, apariţia unui Condor însemna un dezastru inevitabil.

Zburând la o înălţime la care tirul tunurilor antiaeriene nu-l putea ajunge, Condorul putea, figurat vorbind să înconjoare convoiul, să noteze numărul de vase, viteza, direcţia şi coordonatele exacte ale acestora. Informaţiile erau apoi transmise prin radio în Fiordul Alta sau la Trondheim şi de acolo transmise mai departe la Lorient, în Franţa, cartierul

general al Amiralului Karl Doenitz, fără îndoială cel mai bun comandant suprem din toate timpurile. De acolo, informaţiile erau retransmise grupului sau grupurilor de submarini, cu indicaţii precise asupra momentului şi locului unde trebuiau să. intercepteze convoiul.

În privinţa navelor de război, nemţii erau mai mult decât bine pregătiţi în momentul izbucnirii războiului. Conform înţelegerii anglo-germane din 1937, Germania putea construi 100% din echivalentul producţiei britanice de submarine, dar numai 35% din cel al navelor de suprafaţă. Dar în realitate, nemţii construiseră de două ori mai multe submarine şi ignoraseră complet limita de 35%. Navele *Deutchland*, *Amiral Graf Spee* şi *Amiral Scheer* erau oficial crucişătoare de 10.000 de tone. În realitate, ele erau cuirasate „de buzunar „de un tonaj mult mai mare decât cel declarat. În anul 1938, crucişătorul de 26.000 de tone *Scharnhors*t şi *Gneisenau* erau deja construite. În acelaşi an, pe şantierele din Hamburg, începea construirea cuirasatelor *Bismarck* şi *Tirpitz*. Afirmaţia că aceste nave au fost cele mai puternice nave de război construite vreodată este valabilă şi astăzi. Prin limitele impuse de înţelegerea anglo-germană, greutatea lor era de 29.000 de tone, dar ele aveau de fapt 53.000 tone;

Bismarck a avut o carieră scurtă dar spectaculoasă, în timp ce *Tirpitz* a fost un eşec. El a petrecut războiul ascuns în nordul Norvegiei, unde totuşi a jucat un rol important. Misiunea lui era de a încătuşa unităţile importante ale Flotei britanice, care se temeau-că uriaşul vas de război ar putea să se strecoare prin danele lor de acostare până în Fiordul Alta şi să scape în Atlantic. Chiar printre acele dane a fost în cele din urmă distrus de avioanele Lancaster ale aviaţiei britanice.

Deşi englezii aveau un avantaj numeric în privinţa navelor de război, luate individual, acestea erau inferioare celor germane. A dovedit-o tragic *Bismarck* când cu o singură salvă a scufundat crucişătorul *Hood*, mândria Marinei Regale.

Sub apă, nemţii foloseau minele şi submarinele. La mai puţin de 3 luni după izbucnirea războiului, nemţii şi-au făcut apariţia cu un nou şi neplăcut dispozitiv: mina magnetică. în comparaţie cu tipul standard, care trebuia să vină în contact efectiv cu vasul ca să fie activată, acest nou tip era de ajuns

să intre în câmpul magnetic generat de coca vasului pentru a fi activat. Minele erau puse fie de nave, fie de avioane şi la 4 zile de la introducerea lor în apă, nu mai puţin de 15 vase fuseseră scufundate. Faptul ca navele distruse erau de cele mai multe ori ale ţărilor neutre, n-avea mare importanţă pentru nemţi. Minele magmatice erau nişte dispozitive foarte deştepte, dar nu axat de deştepte încât să deosebească o navă a neutrilor de una a inamicilor Englezii au reuşit să scoată o asemenea mină intactă şi, cu tot pericolul existent în astfel de acţiuni, au dezamorsat-o şi au descoperit metodele electronice care permiteau dragorilor să detoneze mine magnetice la distanţe care să nu afecteze starea vasului.

Bar inamicul cel mai ucigaş căruia Marina Comercială trebuia să-i facă faţă erau submarinele. Pierderile din primii trei ani şi jumătate de război au fost de o amploare de necrezut. Doar la începutul verii lui 1943 pericolul a fost cât de cât stăvilit, iar în perioada 43-44 au fost distruse 180 de submarine nemţeşti. Deci, abia în 1944, acei hăitaşi nevăzuţi, acei ucigaşi Vicleni şi tăcuţi au încetat să fie factorul principal al unor întâmplări nefaste.

Inevitabil, submarinele au fost alese ca ţintă a urii, iar echipajele lor au fost descrise în cele mai sumbre culori şi în timpul războiului şi după aceea. S-a spus despre ei că erau oameni vicleni, perfizi, ucigaşi cu sânge rece, naziţti fanatici, capabili să urmărească până în pânzele albe nişte nevinovaţi care nici nu le bănuiau existenţa şi să-i distrugă fără milă, după care să pornească din nou în urmărire, nevăzuţi şi neauziţi. Intr-o oarecare măsură, această descriere era adevărată. Această convingere se născuse încă din primele zile ale războiului, când un submarin torpilase pachebotul Athenia. Athenia era o navă de pasageri care avusese la bordul ei numai civili, femei, bărbaţi şi copii nevinovaţi şi era imposibil să fie luată drept altceva. Acest lucru îl cunoştea şi curajosul comandant al submarinului care scufundase Athenia, locotenentul Fritz-Julius Lemp. Nu există nici o dovadă că Lemp a fost cel puţin dojenit pentru acţiunea sa.

Dar şi submarinele aliaţilor ar putea fi acuzate de aceeaşi cruzime, e-adevărat într-o mai mică măsură, dar numai

pentru că aceştia avuseseră un număr mult mai limitat de ţinte de atac.

Dar imaginea globală a submarinelor este totuşi falsă. Au existat probabil şi nazişti nemiloşi printre membrii echipajelor, dar puţini. Comportamentul lor era dictat de marea mândrie că făceau parte din Flota germană, care avea o tradiţie. Au existat şi acte brutale aşa cum au existat şi acte umanitare, miloase, curajoase. De netăgăduit este tocmai imensul curaj şi spirit de sacrificiu al acelor oameni. Ar trebui reamintit că dintr-un total de 40.000 de submarine, 30.000 au pierit – cea mai şocantă cifră din istoria războaielor pe mare. Oamenii nu trebuie condamnaţi, chiar dacă acţiunile lor nu pot fi iertate. Necruţători cum erau – natura muncii lor le-o cerea – aceşti oameni erau şi de un curaj incredibil.

Acestea erau deci condiţiile în care trebuiau să trăiască şi să moară oamenii din serviciul Marinei Comerciale. Aceştia erau inamicii lor care se luptau să-i distrugă. Condiţiile extrem de dificile în care trăiau, cei din Marina Comercială erau mult inferioare celor ale inamicilor. în această situaţie era deci uimitor că de obicei marinarii care supravieţuiseră la 2 sau 3 torpilări şi scufundări îşi căutau imediat o altă navă pe care să se îmbarce şi să o ia de la-nceput, Prin definiţie ei erau non-combatanţi, dar capacitatea lor de a îndura, tenacitatea şi hotărârea lor – ar fi râs la cuvinte ca eroism şi curaj – erau pe măsura tăriei de caracter a celor care-i hăituiau.

CAPITOLUL I

Chiar înainte de ivirea zorilor, luminile de la bordul navei *San Andreas* s-au stins brusc şi fără zgomot. Aşa cum se întâmplă şi într-un mare oraş, întreruperea neaşteptată a curentului nu are nimic spectaculos în ea. In general, asemenea accidente nu se întâmplau prea des şi nu reprezentau, un motiv de panică întrucât nu influenţau cu nimic funcţionarea şi manevrarea vasului... Becul de la habitaclul busolei, cel de la hartă, ca şi linia telefonică dintre puntea de comandă şi sala maşinilor nu erau afectate, pentru că ele erau alimentate de un generator propriu de joasă tensiune. Celelalte becuri de pe punte erau conectate la generatorul principal, dar odată cu venirea nopţii ele fuseseră stinse; Puntea de comandă a oricărui vas nu trebuie să fie luminată în timpul nopţii. Singurul echipament care nu mai funcţiona era para vântul Kent. Acest dispozitiv era format dintr-o placă circulară de sticlă, montată chiar în faţa cârmei şi prevăzută cu un ştergător care, învârtindu-se cu viteză mare, îndepărta stratul de zăpadă şi oferea o imagine clară. In acea dimineaţă era de gardă ofiţerul 3 Batesman, care nu era deloc îngrijorat de situaţie. După cum ştia el, pe o rază de 100 de mile nu mai existau alte nave sau pământ, cu excepţia fregatei *HMS Andover*. Nu avea nici cea mai vagă idee pe unde era fregata şi nici nu-l interesa, pentru că *Andover* era echipată cu un radar foarte sofisticat şi ştia întotdeauna unde se aflau ei.

În sala de operaţii şi la reanimare se lucra de zor ca de obicei. Marea şi cerul erau cufundate în întuneric, ca-n toiul nopţii deşi erau orele dimineţii. În poziţia în care se aflau şi în acea perioadă a anului, lumina zilei, sau ceea ce ar fi trebuit să fie lumina zilei, se ivea abia pe la ora 10.00. În aceste două camere, cele mai importante de pe *San Andreas*, care era o navă sanitară, lumina de rezervă se aprindea automat în momentul în care sursa principală cădea. Pe restul navei, iluminatul în caz de urgenţă era asigurat de mici lanterne

portabile cu cadmiu-nichel care dădeau un minimum necesar de lumină. Pe puntea superioară însă, întreruperea totală a curentului era îngrijorătoare. Pe partea exterioară nava era albă – sau mai bine spus fusese albă, căci odată cu trecerea timpului culoarea iniţială dispăruse. Lapoviţa, grindina şi furtunile de gheaţă din oceanul Arctic transformaseră culoarea originală în ceva nedefinit, între alburiu spălăcit şi gri deschis. De jur împrejurul cocăi era trasată o dungă verde, iar la pupa şi la prova, ca şi pe părţile laterale existau enorme cruci roşii. In timpul nopţii, care în acea perioadă a anului dura 20 de ore din 24, crucile erau luminate de reflectoare puternice. Părerile referitoare la eficienţa acestor lumini erau împărţite. Conform Acordului de la Geneva, navele sanitare, al căror semn distinctiv erau crucile roşii, erau protejate împotriva atacurilor inamice. Până atunci *San Andreas* navigase liniştită şi nu fusese atacată. De aceea, o parte din cei aflaţi la bord erau înclinaţi să creadă în valabilitatea Acordului de la Geneva. Dar membrii echipajului, care serviseră la bordul navei înainte de schimbarea ei din cargo *Liberty* în navă sanitară, priveau acest acord cu suspiciune. Să navighezi noaptea luminat ca un pom de Crăciun era împotriva tuturor instinctelor acestor oameni, cărora, experienţa de ani de zile le întărise convingerea că a aprinde o ţigară pe puntea superioară Însemna a atrage atenţia unui submarin rătăcitor. Ei n-aveau încredere nici în lumini, nici în cruci, dar mai ales nu aveau încredere în submarine. Acest cinism al lor avea o justificare. Ei ştiau foarte bine că alte nave sanitare fuseseră mai puţin norocoase decât a lor, deşi nu s-a stabilit niciodată dacă atacurile asupra acelor nave fuseseră deliberate sau accidentale. In largul mării nu existau nici tribunale, nici martori. Fie din delicateţe, fie că li se păruse inutil, echipajul nu discutase niciodată această problemă cu cei care, după părerea lor, trăiau într-o lume ruptă de realitate. Aceştia erau doctorii, asistentele, infirmierele şi subofiţerii sanitari.

Uşa dinspre tribord se deschise şi apăru un bărbat cu o torţă în mână.

— Dumneavoastră sunteţi, Căpitane?

— Chiar eu. În zilele astea va trebui să-mi termin şi eu micul dejun în linişte. Vrei, te rog, să-mi aduci nişte lanterne?

Căpitanul Bowen era un bărbat de statură mijlocie, cam plinuţ sau „binefăcut „cum îi plăcea lui să spună. Avea o faţă foarte prietenoasă, cu barbă albă şi ochi albaştri. Era bine trecut de vârsta pensionării, dar nu ceruse şi nici nu i se ceruse vreodată asta. Marina Comercială suferise pierderi enorme de vase şi oameni. O navă se construia într-o fracţiune de secundă faţă de cât timp îţi lua să instruieşti un comandant nou, iar comandanţi ca Bowen nu mai erau mulţi. Cele trei lanterne nu dădeau mai multă lumină decât ar fi dat tot atâtea lumânări, dar era suficient ca să se observe că în câteva secunde cât stătuse afară, Căpitanul era acoperit de zăpadă. înainte de a intra înapoi în salon, Bowen îşi scoase haina, o scutură afară şi apoi închise repede uşa.

— Iar l-a apucat nebunia pe afurisitul ăla de generator! spuse Bowen. Nu era tulburat în mod deosebit de asta, dar «nimeni nu-l văzuse vreodată tulburat de ceva. Bineînţeles că paravântul Kent nu mai e de folos». Nu contează. Şi aşa era nefolositor. Ninge cu putere, vântul are 30 de noduri şi vizibilitatea e zero.

Bowen rostise toate astea cu o undă de satisfacţie în glas, dar Batesmran şi Hudson, timonierul, nu erau surprinşi. Toţi trei făceau parte din grupul care nu prea dădea crezare Acordului de la Geneva. În acele condiţii, nici un avion, vapor sau submarin n-avea şanse să-i localizeze.

— Ai fost prin sala maşinilor?

— Nu, răspunse Batesman pe un ton care-l făcu pe Bowen să zâmbească.

Inginerul şef Patterson era un tip cu temperament coleric, originar de prin Newcastle. Era foarte convins de priceperea lui şi nu suporta ca cineva mai mic în grad ca el, cum era Batesman, să-i ceară vreo lămurire sau explicaţie în legătură cu activitatea lui.

— Îi dau un telefon inginerului şef.

Batesman sună la sala maşinilor şi îi dădu receptorul lui Bowen.

— A! John! Nu prea avem noroc în călătoria asta, nu-i aşa? Ce-aţi păţit? Aţi încărcat prea mult cărbune, aveţi probleme

cu periile colectoare, cu siguranţele? A, suntem pe rezervă! Sper că n-am rămas din nou fără combustibil!

Căpitanul Bowen vorbise pe un ton grav şi Batesman zâmbi. Fiecare membru al echipajului, de la comandant până la magazioner, ştia că Patterson n-avea nici cel mai vag simţ al umorului. Bowen făcuse aluzie la o altă situaţie când rămăseseră fără combustibil. Patterson era liber, iar tânărul inginer care era de serviciu uitase să treacă comutatorul de la combustibil la generatorul auxiliar. Comentariile lui Patterson la această aluzie erau previzibile. Având o mină supărată Căpitanul ţinu receptorul depărtat de ureche până când vocea sonoră a inginerului nu se mai auzi. Îi mai dădu câteva indicaţii scurte apoi se întoarse spre cei doi şi spuse cu tact:

— Cred că Patterson are necazuri mai mari decât de obicei în localizarea defecţiunii. Mi-a spus că în 10 minute totul e gata.

Exact 2 minute mai târziu, sună telefonul.

— Veşti proaste, pun pariu, spuse Bowen. Ridică receptorul şi după puţin timp spuse:

— Deci, John, vrei să vorbeşti cu mine. Dar în momentul ăsta chiar asta faci. Aha, da! Bine atunci!

După ce închise telefonul, Bowen le spuse celor doi:

— Inginerul vrea să-mi arate ceva.

Bowen nu se duse în sala motoarelor – aşa cum ar fi putut să creadă Batesman.

In schimb Căpitanul se îndreptă spre cabina lui unde după câteva minute veni şi Patterson. Patterson era un tip înalt, zvelt, cu o figură ştearsă. Nu se bărbierise o zi şi o umbră îi acoperea obrazul. Ca orice om care n-are simţul umorului şi nici nu-şi dă seama de asta, inginerul şef obişnuia să zâmbească des şi în momente nepotrivite. Acum însă nu zâmbea. El scoase la iveală trei bucăţi ce păreau a fi electrozi de carbon şi le aranja pe masa Căpitanului.

— Ce credeţi că sunt astea?

— John, doar mă ştii că sunt un simplu marinar: Poate o garnitură de la un dinam sau de la un generator sau altceva, ştiu şi eu?!

— Exact! Lui Patterson îi stătea mai bine încruntat decât zâmbitor.

— Deci de aici ni se trage întreruperea curentului?

— N-au nici o legătură cu curentul. Şi mei n-am încărcat prea mult cărbune. Trebuie să fie un scurtcircuit pe undeva. Jamieson şi-a luat aparatul de măsură şi a coborât să-l localizeze. N-ar trebui să dureze mult.

Bowen ştia că inginerul secund nu avea nevoie de mult timp pentru a descoperi un scurtcircuit. Jamieson era un tânăr inteligent şi avea şi rara calitate de a fi membru asociat al Institutului de Inginerie Electrică. El spuse:

— Deci peria, asta e de la generatorul auxiliar şi pur şi simplu s-a rupt. Iar tu pari atât de nefericit din pricina asta, încât deduc că este o chestie neobişnuită.

— Neobişnuită? E nemaiîntâlnită! Sau, oricum, mie nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva până acum. Peria este presată Uniform pe inelul colector. Nu se poate să se rupă în felul ăsta.

— Şi totuşi s-a rupt. Există un început pentru toate, Patterson.

Bowen atinse bucăţelele rupte cu degetul.

— Poate e o fisură de fabricaţie sau poate pur şi simplu a fost prost făcută.

Patterson nu-i răspunse. El scoase o cutiuţă de metal din buzunarul salopetei. îi scoase capacul şi o aşează pe masă lângă peria ruptă. Cele-două perii din cutie aveau aceeaşi formă şi mărime cu aceea pe care Patterson o pusese pe masa Căpitanului. Bowen îl privi întrebător pe Patterson:

— Rezerve?

Patterson încuviinţă din cap. Bowen încercă să ia una din perii, dar o parte rămase pe fundul cutiei.

— Sunt singurele noastre rezerve, spuse Patterson.

— Cred că n-are rost să mă mai uit şi la cealaltă.

— Nu. Problema este că ambele generatoare au fost verificate la Halifax şi erau în stare bună. Generatorul auxiliar a fost folosit doar de două ori de când am plecat.

— Mă gândesc că am fi putut avea ghinionul să se rupă o perie, dar trei perii rupte nu înseamnă nici măcar o coincidenţă absurdă. înseamnă că avem în mijlocul nostru un tip în toane proaste, care este şi rău intenţionat.

— Un tip în toane proaste? Un sabotor, vreţi să spuneţi!Mă rog, să presupunem că ar putea fi un sabotor. În orice caz este cineva rău intenţionat în ceea ce ne priveşte sau în ceea ce priveşte *San Andreas*. Dar mă îndoiesc că este sabotor. De obicei, sabotorii se străduiesc să provoace distrugeri mari. A rupt trei perii, dar asta nu înseamnă că a distrus tot vasul. Şi dacă nu e nebun, cel care a făcut treaba asta nu va scufunda vasul. Adică nu ne va scufunda cât timp se află la bordul navei. Dar de ce a făcut treaba asta, John? De ce?

Stăteau acolo, tot gândindu-se la o explicaţie plauzibilă, când se auzi o bătaie în uşă şi intră Jamieson. Tânăr, roşcat şi de obicei cu o atitudine exuberantă şi lipsită de griji în faţa vieţii, lui Jamieson îi dispăruseră acum şi exuberanţa şi nepăsarea. Avea un aer grav şi îngrijorat, străin felului său de-a fi.

— Mi s-a spus de la sala maşinilor că vă voi găsi aici. Am considerat că trebuie să vin numaidecât.

— Ca purtător de veşti proaste, spuse Căpitanul Bowen. Ai descoperit două lucruri: scurtcircuitul şi al dovada unui, să-i zicem, sabotaj.

— Cum dracu, mă scuzaţi domnule, dar de unde…

Spune-i tu, John, îl întrerupse Bowen.

— Nu-i nevoie. Periile acestea rupte, sunt de ajuns ca să înţeleagă. Ce-ai găsit, Peter?

— Scurtcircuitul a fost la probă, la atelierul de tâmplărie. Acolo e un cablu de plumb trecut prin peretele etanş şi prins în clame ia capăt. Acolo unde cablul trecea prin perete, clamele s-au rupt.

— Poate din cauza vibraţiilor, a tangajului, a vremii. Adică, mă gândesc că unui cablu moale de plumb nu-i trebuie mult să se uzeze.

— Plumbul este mai tare decât vă închipuiţi, domnule. In cazul ăsta nişte mâini au accelerat frecarea normală. Dar asta nu-i totul; Izolaţia de cauciuc din jurul cablului a fost topită.

— Şi asta duce la un scurtcircuit?

— Da, domnule. Numai că eu cunosc mirosul cauciucului ars electric şi acolo nu miroase a sulfură. Un flăcău deştept a folosit fosforul de la beţele de chibrit ca să-şi facă treaba. L-

am lăsat pe Ellis acolo să repare. E p chestie simplă şi trebuie s-o fi terminat deja.

— Buun! Deci este atât de simplu să scoţi din uz instalaţia electrică a unei nave.

— Aproape simplu, domnule, pentru că amicul nostru mai avea de făcut încă o trebuşoară. Chiar în faţa atelierului de tâmplărie se află un tablou cu siguranţe. El a scos siguranţa respectivă înainte să treacă la treabă. Apoi s-a întors la tablou şi a scurtcircuitat linia cu un patent, o şurubelniţă cu mânere izolante, orice ar fi mers. După aceea a pus la loc siguranţa. Dacă ar fi înlocuit siguranţa înainte de a scurtcircuita linia, ar fi pocnit, lăsând intact restul sistemului electric. Din punct de vedere teoretic asta e problema. Foarte rar se întâmplă că o siguranţă să nu răspundă atât de „amabil „aşteptărilor. Dacă aş fi avut guturai, ar fi avut şansa să scape basma curată, încheie Jamieson surâzând.

Telefonul sună şi Căpitanul Bowen îi dădu receptorul lui Patterson.

— Da, sigur. Acum. Era sala maşinilor, le spuse el celorlalţi. O să dea drumul la curent.

Aproape imediat, Bowen spuse cu blândeţe:

— Ştii, eu nu cred că mai dau drumul la curent.

Jamieson se ridică.

— Unde te duci? îl întrebă Bowen.

— Nu ştiu, domnule. Mă duc întâi în sala maşinilor să-l iau pe Ellis şi să-mi iau şi aparatul de măsură şi după aia nu ştiu. Se pare că bătrânul Flannelfoot ne-a pregătit mai multe surprize.

Telefonul sună din nou şi Bowen îi întinse receptorul lui Patterson.

— Alo? Mulţumesc. Domnul Jamieson coboară imediat. Acelaşi lucru,. spuse el după ce închise. Mă întreb unde ne-a mai pregătit chestii d-astea, prietenul nostru. Acum aşteaptă să le dea drumul.

Jamieson se pregăti să plece, dar se opri la uşă:

— Toată treaba rămâne între noi? Deloc. Bowen fusese foarte categoric. Spunem la toată lumea. Ştii cum e: paza bună trece primejdia rea. În mod sigur, Flannelfoot (Pas uşor), cum îi zici tu, va M prevenit, dar faptul că printre noi se află

un sabotor ti va face pe toţi să îşi privească vecinul şi să se întrebe cum arată un sabotor. Chiar dacă nu-l vom descoperi, cel puţin asta o să-l facă mai circumspect şi cu puţin noroc îşi va restrânge cât de cât activitatea.

Jamieson încuviinţă din cap şi plecă.

— John, cred c-ar trebui să dublezi paza în sala maşinilor sau să mai aduci măcar doi, trei oameni în plus ca să stea acolo. înţelegi de ce, nu? – spuse Bowen.

— Înţeleg. Poate credeţi că…

— Dacă ai vrea să sabotezi o navă. să o scoţi din circulaţie, unde te-ai duce?

Patterson se ridică şi se opri şi el ca şi Jamieson în dreptul uşii. Se întoarse şi spuse:

— Dar de ce? De ce? De ce?

— Nu ştiu de ce, dar am o presimţire ciudată în legătură cu locul şi momentul în care se va mai întâmpla ceva. Chiar aici sau undeva pe aproape, mai curând decât credem şi-mai repede decât vrem. Cineva, spuse Bowen ca şi cum ar fi explicat ceva, tocmai ne sapă groapa.

Patterson îl privi lung, fără să-i răspundă şi închise uşor uşa în urma lui.

Bowen ridică receptorul şi formă, o singură cifră:

— Archie, vino până la mine în cabină.

Nici nu închise bine, că telefonul sună din nou. Era puntea de comandă. Batesman nu părea deloc vesel:

— Furtuna s-a liniştit, domnule şi *Andover* ne poate vedea. Vor să ştie de ce nu ne merg luminile. Le-am spus că am avut o defecţiune şi ne-au întrebat de ce dracu ne ia atât de mult s-o reparăm.

— Sabotaj.

— Poftim?

— Sabotaj. S de la Sally, A de la Arthur, B de la Bobby, O de la…

— Doamne, Dumnezeule! Ce, adică, de ce?

— Nu ştiu de ce. Bowen vorbise oarecum reţinut. Spune-le şi lor. În 5, 10 minute vin şi eu pe punte şi o să-ţi spun tot ce ştiu, adică mai nimic.

Tocmai atunci intră Archie McKinnon, şeful de echipaj.

Căpitanul Bowen, ca de altfel toţi comandanţii de vase, îl considera pe şeful de echipaj drept cel mai important membru al echipajului. Archie era originar din insula Shetland. Era un bărbat înalt, bine legat şi avea probabil 40 de ani. Tenul era roşiatic, ochii gri-albaştri şi părul blond. Ultimele două trăsături erau moştenite cu siguranţă de la vechii vikingi, care trecuseră pe lângă sau pe insula lui de baştină cu 1. 000 de ani în urmă.

— Stai jos, şezi, îi spuse Bowen oftând. Archie, avem un sabotor la bord.

— Aşa?

Şeful de echipaj, ca de obicei, nu avu o reacţie zgomotoasă; îşi ridică doar sprâncenele uimit şi spuse:

— Chiar un sabotor? Ce-a făcut?

Bowen îi spuse în câteva cuvinte ce se întâmplase.

— Poţi găsi o explicaţie? Că eu n-am putut.

— Dacă dumneata n-ai reuşit, Căpitane, eu nici atât.

Între cei doi, respectul şi consideraţia erau reciproce.

— Nu vrea să scufunde nava, el fiind la bord şi temperatura apei sub zero grade. Nu vrea nici s o oprească, pentru că există multe alte posibilităţi, mai inteligente, ca să opreşti o navă. Mă gândesc că n-a vrut să oprească decât luminile, ca să nu se mai observe că suntem o navă sanitară.

— Şi de ce ar vrea să facă asta, Archie?

Când erau singuri, Căpitanul îi spunea pe numele mic. Era o înţelegere nescrisă între ei.

— Păi, meditä şeful de echipaj, nu pot spune că am un al şaptelea simţ sau că am darul prezicerii, pentru că sunt un simplu om care s-a născut în munţi.

McKinnon vorbise cu un uşor ton de superioritate şi dezaprobare, dar Căpitanul îşi reţinu un zâmbet. Ştia că cei născuţi în Shetland nu se considerau scoţieni, ci doar nişte rude îndepărtate ale acestora.

— Dar ca şi tine Căpitane, continuă el, miros când ceva nu este în regulă şi nu prea îmi place cum miroase treaba asta. într-o jumătate de oră, 40 de minute cel mult, se va putea vedea clar că suntem o navă sanitară.

Se opri şi-l privi pe Căpitan cu cea mai adâncă emoţie pe care chipul lui era în stare s-o afişeze.

— Nu-mi dau seama de ce, dar am sentimentul că ne va vizita cineva înainte de zorii zilei sau chiar în zori.

— Archie, nici eu nu-mi dau seama de ce, dar am şi eu acelaşi sentiment ca şi tine. Alertează echipajul şi fiţi pregătiţi pentru starea de urgenţă. Răspândeşte vestea că avem printre noi un electrician de care nu ştim.

Şeful de echipaj zâmbi:

— Ca să stea cu ochii unul pe altul. Totuşi nu cred că-l vom găsi pe omul nostru printre membrii echipajului. Suntem de mult timp împreună.

— Sper şi cred că nu-i aşa. Sau mai bine spus mi-ar plăcea să cred că nu-i aşa. Dar cel care a acţionat, cunoştea foarte bine vasul. Dacă ştii să te gândeşti, salariile nu sunt atât de bune. Ai fi surprins să vezi cum dispare loialitatea unui om în faţa unui sac cu aur.

— După 25 de ani în marină, nu cred că mai există lucruri care să mă surprindă. Dar mai sunt şi supravieţuitorii de pe tanc pe care i-am luat la bord azi-noapte. N-aş băga mâna în foc pentru nici unul.

— Haide, Archie, puţină milă creştinească! Ăla era un tanc grecesc şi dacă ţii tu minte, Grecia este aliata noastră. Echipajul este şi el grec sau cipriot, libanez, hotentot sau mai ştiu eu cum. Doar nu vrei s-arate toţi ca shetlanderii. Eu n-am văzut pe nici unul să care un sac cu aur.

— Nu, dar unii dintre ei, cei care nu erau răniţi, aveau serviete. Iar alţii aveau paltoane şi cel puţin trei purtau cravate. Şi în fond de ce n-ai avea dreptate? După ce a fost minată, Argos a stat 6 ore în bătaia valurilor. Oricine are timp suficient să-şi împacheteze averile lumeşti sau, mă rog, averile pe care crezi tu că le au marinarii greci. Cred că e cam mult, Archie, să gândeşti că la bordul unui tanc grecesc avariat există un marinar cu un sac de aur după el, care mai e pe deasupra şi un sabotor profesionist.

— Da, trebuie să recunosc că nu e o combinaţie prea des întâlnită. Alertăm şi spitalul?

— Da. Care mai sunt noutăţile pe acolo?

Şeful de echipaj putea oricând să spună cum merg treburile în fiecare sector de pe navă, indiferent dacă acel sector era sau nu în subordinea sa.

— Doctorii Singh şi Sinclair tocmai au ieşit din operaţie. Au avut două cazuri: un pelvis rupt şi nişte arsuri grave. Pacienţii sunt acum la reanimare şi ar trebui să fie în afara oricărui pericol. Sora Magnusson stă cu ei.

— Pe onoarea mea, Archie, cred că eşti singurul om foarte bine informat de pe nava asta.

— Sora Magnusson este şi ea tot din Shetland, spuse McKinnon, ca şi cum asta ar fi explicat totul. în salonul A sunt şapte pacienţi, dar nici unul nu poate fi mutat încă. Secundul de pe Argos e în starea cea mai gravă, dar Janet spune că totuşi nu e în pericol.

— Janet?

— Sora Magnusson, explică şeful de echipaj; după care continuă să vorbească pe acelaşi ton, ca şi cum n-ar fi fost întrerupt puţin mai înainte. La salonul B de reanimare, sunt 10 pacienţi. Supravieţuitorii de pe *Argos* sunt în cabinele dinspre babord.

— O să cobor şi eu la spital. Tu du-te şi dă alarma. Când ai terminat, vino şi tu la infirmerie. Şi mai adu câţiva oameni cu tine.

— La infirmerie?

Şeful de echipaj se uită în tavan, dezaprobator:

— Ar fi bine să nu vă audă sora Morisson că spuneţi aşa spitalului.

— Bowen zâmbi: A, extraordinara soră Morrison. Bine, ne vedem la spital. Adică la cei 20 de bolnavi plus surorile, infirmierele şi subofiţerii sanitari care…

— Şi doctorii.

— Da, chiar aşa, Şi doctorii, care n-au auzit foc de armă în viaţa lor. Fii cu ochii în patru, Archie.

— Chiar te aştepţi la ce-i mai rău, Căpitane?

— Dar nici la ce-i mai bine nu mă pot aştepta, îi răspunse Bowen abătut.

Spitalul de pe *San Andreas* era foarte spaţios şi aerisit. Faptul acesta nu era surprinzător, pentru că *San Andreas* era înainte de toate spital şi apoi navă. Mai bine de jumătate din

puntea inferioară era amenajată ca spital. Spaţiul fusese şi mai mult extins prin nişte breşe făcute în pereţii etanşi. San Andreas era o navă sanitară şi teoretic nici n-ar fi avut nevoie de astfel de pereţi. Spitalul consta în două saloane, o sală de operaţii, sala de reanimare, depozitul de medicamente, dispensarul, bucătăria, care era separată de cea a echipajului, cabine pentru personalul sanitar, două săli de mese – una pentru personal, cealaltă pentru pacienţi – şi o cameră de odihnă. Spre această ultimă încăpere se îndrepta acum Bowen.

Acolo îi găsi pe doctorul Singh, doctorul Sinclair şi pe sora Morrison, care îşi beau ceaiul. Doctorul Singh, pakistanez de origine, era un bărbat de vârstă mijlocie şi foarte sociabil. Purta lornion şi era unul din puţinii oameni cărora le stătea bine cu acest gen de ochelari. Era un chirurg calificat şi competent şi nu-i plăcea s i te adresezi cu „domnule”. Doctorul Sinclair, blond şi la fel de prietenos ca şi colegul său, avea 28 de ani. Făcuse numai un an practică într-un spital clinic, pe care îl părăsise pentru a se înrola voluntar în Marina Comercială. în ceea ce o privea pe sora. Morrison, ea nu putea fi învinuită de prea multă amabilitate. Tânără, cam. de aceeaşi vârstă cu doctorul Sinclair, sora Morrison avea, părul castaniu, ochii căprui şi o gură cam mare. Trăsăturile fizice contrastau însă cu atitudinea ei protocolară, cu ochelarii cu rame metalice pe care îi purta şi pe care şi-i scotea câteodată cu un gest afectat de aristocrată arogantă. Căpitanul Bowen se întreba cum arată când zâmbeşte, deşi ar fi trebuit să se întrebe dacă zâmbeşte vreodată.

Le explică pe scurt motivul vizitei. Reacţiile lor erau previzibile. Sora Morrison îşi strânse buzele, doctorul Sinclair ridică din sprâncene, iar doctorul Singh spuse surâzând:

— Ca să vezi! Un sabotor, sau nişte sabotori, un spion, sau nişte spioni, pe un vas britanic? De necrezut!

Făcu o pauză, după care. continuă pe un ton neutru:

— Dar totuşi, nu toţi cei de la bord sunt englezi, Eu unul sigur nu sunt.

— Pe paşaportul dumneavoastră aşa scrie, îi răspunse Bowen zâmbind. Şi cum dumneavoastră eraţi într-o operaţie când sabotorul nostru acţiona, sunteţi automat şters de pe

lista suspecţilor. Din păcate, nu avem o listă de suspecţi, nici măcar de potenţiali suspecţi. Iar la bordul nostru sunt într-adevăr aşa cum spune doctorul Singh foarte mulţi care nu s-au născut în Anglia. Avem doi indieni, d©i singalezi, doi polonezi, un portorican, un tip din Irlanda de Sud şi, ciudat, chiar un italian. Ăsta, ca inamic oficial, ar fi trebuit să fie prizonier de război, sau închis în vreun lagăr. Şi mai sunt bineînţeles şi supravieţuitorii de pe *Argos*, din care nici unul nu e englez.

— Şi să nu mă uitaţi pe mine, spuse cu răceală sora. Sunt Morrison pe jumătate nemţoaică.

— Chiar sunteţi? Cu numele ăsta, Margaret Morrison?

Îşi strânse din nou buzele, un gest care părea că-i devenise natural.

— Cum de ştiţi că mă cheamă Margaret?

Comandantul are listă echipajului său. Vă place sau nu, sunteţi membră a echipajului. Spionii sau sabotorii pot fi de orice naţionalitate şi dacă sunt de aceeaşi naţionalitate, în cazul ăsta englezi, atunci pot opera şi mai bine. Deci după cum spuneam, criteriul naţionalităţii nu este deocamdată important. Important este că în curând vor veni aici şeful de echipaj şi doi oameni de-ai săi. Dacă va fi stare de urgenţă, el va prelua în totalitate comanda, fără a se ocupa de cei în stare foarte gravă. Presupun că-l cunoaşteţi cu toţii pe şeful de echipaj.

— E un om admirabil, spuse doctorul Singh. E genul de om care-ţi dă sentimentul siguranţei. Nici nu mi-aş putea dori să am pe altcineva prin preajmă în momentele dificile.

— Sigur că îl cunoaştem cu toţii.

Sora Morrison se pricepea la fel de bine să vorbească tăios, cum se pricepea să-şi strângă buzele.

— Numai Dumnezeu ştie că vine aici destul de des.

— Vizitează bolnavii?

— Hm! Vizitează bolnavii! Nu sunt deloc de acord ca un marinar oarecare să stea pe capul uneia dintre surori.

— Domnul McKinnon nu este un marinar oarecare. Este un marinar extraordinar. Şi niciodată în viaţa lui n-a stat pe capul cuiva. Hai s-o Chemăm aici pe Janet să vedem dacă ea confirmă afirmaţia dumitale.

— Îi ştiţi şi humele!

— Bineînţeles că îi ştiu numele.

Bowen se simţi obosit. Credea că nu e momentul să menţioneze că în urmă cu 5 minute nu auzise de nimeni cu numele de Janet.

— Vin de pe aceeaşi insulă şi au multe de vorbit, explică Bowen. Ar fi poate mai bine domnişoară Morrison, dacă te-ai interesa mai mult de cei din echipa dumitale, aşa cum fac eu cu oamenii mei.

Bowen se gândi că ăsta era un mod potrivit de a pune capăt discuţiei, deşi nu se simţea foarte mândru de el. In ciuda felului în care îi vorbise, lui Bowen îi plăcu fata, pentru că se gândea că are ea motive serioase să îşi ascundă adevărata ei fire. Dar, ea nu era Archie McKinnon.

Ofiţerul Şef era un tip cu un, nume neobişnuit, Geraint Kennet, nume pe care susţinea că-l moştenise de la un vechi aristocrat. Kennet era galez de origine. Un tip slăbuţ, cu faţa întunecată şi care avea mereu o atitudine nereşpectoasă. Kennet îl aştepta pe Căpitan sus, în cabina de manevră.

— Te pierduseşi, domnule Kennet? îl întrebă Bowen. Căpitanul renunţase demult, la vechiul obicei de a i se adresa unui ofiţer superior cu „domnule”.

— Kennet este întotdeauna acolo unde se întâmplă ceva, sir. Tocmai am aflat şi eu de la tânărul Jamie de alarmă şi de noul personaj de pe vasul nostru.

„Tânărul Jamie „era ofiţerul 3 Batesman.

— Presupun că ceva de rău augur a fost pus la cale.

— Presupui corect. Cât de rău este, nu ştiu.

Bowen îi relată pe scurt ce se întâmplase. Deci două întreruperi de curent, dacă le putem numi aşa, şi încă o defecţiune pe care tocmai o cercetează acum.

— Şi-ar fi o naivitate să crezi că ultima defecţiune nu are legătură cu celelalte două.

— Asta aduce o prevestire rea.

— În şcolile din Ţara Galilor nu vă învaţă şi engleza?

— Nu, sir. Adică ba da, sir. Bănuiesc că aţi ajuns la o concluzie, care probabil nu e foarte plăcută. În momentul acela sună telefonul. Răspunse Batesman şi îi dădu receptorul

lui Bowen. Căpitanul ascultă, apoi îi mulţumi interlocutorului său şi închise.

— Era Jamieson. De data asta scurtcircuitul a fost în cambuză. Dar cum de-a intrat cineva în cambuză? Nu există decât o cheie şi pe aia o are bucătarul.

Dar e simplu, sir. Dacă omul este un sabotor bine pregătit în arta sa, nu ştiu dacă e bine să-i spun artă, trebuie să fie expert în spargeri, sau cel puţin să aibă un şperaclu la el. Cu respect, sir, dar nu cred că asta e o problemă pentru el. Când o să atace oare din nou tâlharul ăsta? Într-adevăr, când oare? Flannelfoot, aşa-i spune Jamieson, pare să fie un netrebnic: destul de puternic şi precaut. Ar trebui să ne mai aşteptăm la câteva sur , prize din partea lui. Jamieson e şi el de aceeaşi părere. Mi-au spus că or să dea drumul la curent acum. Dacă se va opri din nou, Jamieson are de gând să verifice fiecare instalaţie electrică, milimetru cu milimetrii,oricât ar dura.

— Există un instrument care să detecteze întreruperile de curent, adică să descopere unde e întrerupt circuitul. Mă gândeam că...

Îl întrerupse Spenser, ofiţerul telegrafist care apăru prin tambuchiul de la bordul său cu o hârtie în mână:

— Un mesaj de pe *Andove*r, sir.

Bowen luă hârtia şi o citi cu voce tare: „Întreruperea curentului e o chestiune serioasă. Comunicaţi neapărat motivele. A fost descoperit sabotorul? „

— Mă gândesc sa le dăm o replică mai dură, zise Kennet.

— Omu-i tâmpit, spuse Bowen. Mă referam la comandantul Warrington de pe fregată. Spenser, transmite-le asta: „Dacă aveţi vreun membru al Forţelor Speciale sau al Departamentului de Criminalistică e binevenit ia bordul nostru. Dacă nu, vă rugăm să vă abţineţi de la a mai trimite mesaje fără rost. Cu ce dracu credeţi că ne ocupăm acum? „

— În situaţia dată, e un mesaj foarte blând. Tocmai voiam să spun...

Telefonul sună din nou. Răspunse tot Batesman, care după ce ascultă şi închise, se întoarse spre Căpitan:

— Sala maşinilor, sir. Au o altă defecţiune. Jamieson şi inginerul 3 Ralson vin sus cu aparatele de măsură.

Bowen îşi scoase pipa şi nu spuse nimic, Aveai impresia că nu-şi găseşte cuvintele, în schimb, Kennet nu părea deloc că nu-şi găseşte cuvintele, dar Kennet nu tăcea niciodată.

—Pe puntea asta chiar nimeni nu poate să termine o propoziţie? Aţi ajuns la vreo concluzie, sir, oricât de neplăcută?

— Concluzii, nu. Bănuieli, suspiciuni, da. Neplăcute, da. Pun pariu că înainte de ivirea zorilor sau chiar de dimineaţă o să ne viziteze cineva.

— Din fericire, spuse Kennet, nu sunt adeptul pariurilor. Mi se poate întâmpla să pariez împotriva propriilor mele convingeri, care în cazul de faţă sunt identice cu ale dumneavoastră, domnule.

— Dar suntem totuşi o navă sanitară, sir, zise Batesman, care părea că nu-şi pune mari speranţe în acest lucru. Bowen îi aruncă o privire posomorâtă.

— Dacă eşti. imun la suferinţele celor bolnavi sau muribunzi, şi dacă priveşti lucrurile cu nepăsare şi sânge rece şi dintr-un punct de vedere diametral opus, atunci noi suntem combatanţi activi, chiar dacă suntem complet lipsiţi de apărare. Pentru că de fapt noi ce facem? Ne luăm bolnavii şi răniţii acasă, îi însănătoşim şi-i trimitem la loc pe front sau pe mare, ca să se bată încă o dată cu nemţii. Dacă ai fi făcut un efort de gândire, ţi-ai fi dat şi tu seama că permiţând unui vas sanitar să ajungă acasă e echivalent cu a ajuta şi a întări forţa inamicului. Locotenentul Lemp ne-ar fi torpilat fără să stea mult pe gânduri.

— Care locotenent?

— Lemp. Individul care a scufundat nava *Athenia*. Şi Lemp ştia foarte bine că *Athenia* avea la bord numai civili, femei, bărbaţi şi copii care n-ar fi fost folosiţi împotriva nemţilor, ştia acest lucru foarte bine. Cred că *Athenia* ar fi meritat mai multă îndurare decât noi, nu crezi, ofiţere?

— Mi-aş fi dorit să nu mai vorbiţi aşa, domnule.

Batesman era acum mai posomorât decât fusese Căpitanul, era de-a dreptul trist.

— De unde ştim noi că tipul ăsta, Lemp, nu stă la pândă chiar acum pe, aici, pe undeva? Nu-ţi fie teamă, ii spuse Kennet. Locotenentul Lemp a trecut de mult în lumea celor

drepţi, pe care-i putem simpatiza într-o oarecare măsură. Dar ar putea avea un frate geamăn sau ceva suflete înrudite care să fie prin apropiere. Şi aşa cum a concluzionat foarte bine şi Căpitanul, trăim vremuri tulburi şi nesigure.

Batesman se uită la Bowen.

— E permis, Căpitane, să-i cer ofiţerului şef să tacă?

Kennet îi zâmbi larg, dar zâmbetul lui dispăru când sună din nou-telefonul. Batesman ajunse şi el la telefon, dar Bowen i-o luase înainte.

— Privilegiul şefului, ofiţere. Veştile ar putea fi prea dure ca un tânăr ca tine să le poată suporta.

Pe măsură ce, asculta, Căpitanul începu să înjure. Când se întoarse spre cei trei, dezgustul i se citea pe faţă şi mai apoi în glas:

— La dracu! De data asta în toaleta ofiţerilor.

— Cine? Flannelfoot? întrebă Kennet.

— Dar cine credeai? Moş Crăciun?

— O alegere perfectă – spuse Kennet cu înţelepciune. Pe deplin perfectă. In ce alt loc ar fi putut lucra un om în linişte, intimitate şi cât timp ar fi vrut, fără să-i fie teamă că ar putea fi întrerupt? Ar fi avut chiar destul timp să citească un capitol din romanul de groază preferat, cum mai obişnuieşte un alt ofiţer de pe vas, al cărui nume nu-l voi divulga.

— Ofiţerul 3 are dreptul să facă acest lucru, spuse Bowen. Fii bun, te rog, şi taci.

— Da, domnule. Cu Jamieson aţi vorbit acum la telefon?

— Da.

— Ar cam trebui să primim veşti de la Ralson.

— Jamieson a vorbit deja cu el. De data asta a lucrat în toaleta ofiţerilor din zona babordului. Pentru prima oară Kennet n-a avut nici o observaţie de făcut şi timp de un minut a fost linişte pe punte. Se pare că nu exista nici un comentariu care să merite să fie făcut. Tăcerea a fost întreruptă bineînţeles de Kennet:

— Alte câteva minute şi distinşii noştri ingineri ar putea foarte bine să se lase păgubaşi. Oare eu sunt singurul om care a observat că s-au ivit zorile?

Într-adevăr se crăpa de ziuă. Spre sud-est, peste balustrada de la babord, deja se putea vedea cum cerul

începuse să se lumineze încet, să-şi schimbe culoarea de la negrul acela specific mărilor nordice la un gri întunecat. Ninsoarea încetase şi vântul scăzuse la 20 de noduri. *San Andreas* se legăna uşor în bătaia valurilor, ce se ridicau dinspre nord-vest.

— Să mai pun doi supraveghetori în plus, domnule? Unul pe fiecare parte laterală?

— Şi ce-ar putea face ei? Ar putea să ţină piept inamicului?

— Nu pot face mare lucru, ăsta-i adevărul. Dar dacă cumva are de gând să ne viziteze cineva, atunci o va face acum. Un Condor care zboară la înălţimi mari, de pildă. Din ăsta aproape că poţi vedea când pleacă bombele şi am putea chiar să încercăm să scăpăm.

Nu prea exista vreo urmă de entuziasm sau convingere în glasul lui Kennet.

— Şi dacă e un submarin, un avion torpilor sau un bombardier în picaj?

— Ar putea totuşi să ne avertizeze şi să ne lase timp să ne spunem rugăciunea. Aveţi dreptate,fi o rugăciune foarte scurtă, dar am avea totuşi timp.

— Cum doreşti, domnule Kennet.

Kennet dădu un telefon şi în mai puţin de trei minute supraveghetorii sosiră pe punte, îmbrăcaţi în hanorace şi îmbrobodiţi din cap până-n picioare, aşa cum le ceruse Kennet, McGuigan, un irlandez şi Jones, un galez, erau nişte puşti. Nici imul nu avea mai mult de 18 ani. Kennet îi echipă cu binocluri şi îi postă pe laturile punţii: Jones la babord şi McGuigan la tribord. Kennet se întoarse în cabina de manevră. La numai câteva secunde după ce închise uşa, intră Jones:

— O navă, domnule! La patru mile de babord! Cred că e o navă de război! Jones era foarte agitat. Linişteşte-te, îi spuse Kennet. Mă-ndoiesc că e *Tirpitz*.

Mai puţin de 6 oameni de pe *San Andreas* ştiau că *Andover* îi însoţise toată noaptea. Kennet ieşi afară pe punte, dar se întoarse aproape imediat.

— Bineînţeles că e câinele nostru de pază. Cam la trei mile de aici.

— Nu s-a luminat încă de tot şi ne-am putea înşela, zise Căpitanul Bowen.

Capacul de la tambuchiul sălii de transmisiuni se deschise brusc şi apăru capul lui Spenser:

— Un mesaj de pe *Andover*, sir! Un inamic... 045..: 10 mile... 5. 000.

— Vedeţi, am ştiut că nu ne înşelăm, spuse Kennet. Cu toată viteza înainte, domnule?

Bowen încuviinţă din cap şi Kennet dădu instrucţiunile necesare la sala maşinilor.

— Încercăm să scăpăm? întrebă Bowen zâmbind. Adevărul, oricât de neplăcut ar fi, este ca o uşurare după atâta incertitudine.

— Un Condor, se pare, continuă Căpitanul.

— Nici un „se pare „, domnule, în apele astea numai Condorul zboară singur.

Kennet deschide uşa şi scrută cerul.

— Perdeaua de nori e destul de subţire acum. Ar cam trebui să-l vedem pe amicul nostru. Cred că vine direct spre pupa. Mergem şi noi la babord?

— Da, într-un minut, domnule Kennet. Două minute. Hai să încercăm să fim optimişti sau cel puţin să ne menţinem căldura cât mai mult. Dacă soarta ne-a abandonat, curând o să devenim nişte sloiuri de gheaţă. Spune-mi, domnule Kennet, ţi-a venit vreo idee mai înţeleaptă?

— Mi-au venit o grămadă de idei dar n-aş putea spune că e vreuna mai înţeleaptă.

— Cum dracu crezi că a reuşit Condorul ăla să ne localizeze?

— Cu un submarin. A ieşit la suprafaţă şi a trimis toate informaţiile despre noi în Fiordul Alta.

— N-a fost nici un submarin. Sonarul de pe *Andover* l-ar fi detectat. N-a fost nici un avion, nici navă de suprafaţă, asta-i sigur.

Kennet se încruntă câteva secunde şi apoi zâmbi:

— Flannelfoot, spuse el cu siguranţă. Cu un radio.

— Nici măcar n-avea nevoie de un radio. Un mic dispozitiv electric, alimentat probabil de la generatorul nostru principal, care trimite un semnal continuu de ghidare.

— Deci dacă scăpăm cu viaţă din treaba asta, atunci s-a terminat şi cu amicul nostru.

— Da, s-a terminat...

— *Andover*, sir! Spenser apăruse din nou. Patru inamici, repet, patru inamici, 310... 8 mile... 3.000.

— Oare cu ce am păcătuit ca să ni se întâmple aşa ceva? se întrebă Kennet cu tristeţe. Am avut chiar mai multă dreptate decât am crezut, sir. Ori avioane torpiloare, ori bombardiere glisante. Ele atacă dinspre nord-vest şi ne-au reperat odată cu ivirea zorilor.

Cei doi se duseră la babord. *Andover* era încă la 4 mile depărtare dar se apropia de ei. Vederea de la pupa fu întunecată de o masă joasă de nori, care era cam la 2 mile de *San Andreas*.

— Auzi ceva, vezi ceva, domnule Kennet?

— Nimic, fir-ar să fie de nov. A, ba nu! Aud ceva! îl aud! E un Condor!

— Da, într-adevăr e un Condor. Odată auzit, zgomotul desincronizat al unui Focke-Wulf nu mai poate fi uitat. Şi mă tem, domnule Kennet, că va trebui să amâni încercarea aia de a scăpa pentru altă dată. Băiatul ăsta se pare că o cam ia încetişor în jos.

— Da, coboară uşor şi ştiu şi de ce. Glasul lui Kennet suna chiar amar, lucru neobişnuit la el. Are de gând să bombardeze cu precizie. Are ordin să ne oprească sau să ne avarieze. dar nu să ne scufunde. Pariez că nenorocitul de Flannelfoot se simte bine acum.

— Ai pus punctul pe i, domnule Kennet. Dacă ar fi vrut să ne oprească, ne-ar fi pus o bombă în sala maşinilor, dar asta ar fi însemnat să ne ducem la fund. A, iată-l că vine!

Condorul Focke-Wulf trecuse prin perdeaua de nori şi se îndrepta chiar spre pupa vasului. Îndată ce avionul a apărut din nori, fiecare tun de pe *Andover*, care putea ochi, a deschis focul. În mai puţin de câteva secunde, tot cartierul tribord al fregatei a fost învăluit de fum. Pentru o fregată, *Andover* era foarte bine echipată cu armament antiaerian: tunuri cu bătaie scurtă, – Oerlikonuri şi mai ales turele Boulton – Paul Defiant. Acestea din urmă puteau trage 960 de focuri pe minut. Condorul fusese atins de mai multe ori, dar capacitatea sa de

a rezista era deja legendară. Continua să zboare, dar era foarte aproape de apă, cam la 10 picioare de-a supra crestei valurilor. Zgomotul motoarelor devenise asurzitor.

— Asta nu-i loc pentru nişte marinari cinstiţi ca noi, domnule Kennet. Dar oricum cred că e prea târziu.

Căpitanul fusese nevoit să urle ca să se poată face auzit.

— Şi eu cred la fel, domnule.

Două bombe, numai două bombe, se desprinseră uşor din Condorul învăluit în fum.

CAPITOLUL II

Dacă americanii ar fi construit navele *Liberty* urmând proiectul englezesc de dispunere a cabinelor, multe din tragediile din cel de-al II-lea război mondial, cu toate că ar fi rămas tragedii, ar fi fost cel puţin de amploare mai redusă. Planurile originale de la Sunderland prevedeau cabine şi la prova şi la pupa. Proiectanţii lui Henry Kaiser, cu toată priceperea lor, care s-a dovedit până la urmă curată nesăbuinţă, au conceput un model cu toate cabinele la un loc. Ofiţerii, marinari! şi puntea de comandă erau grupate pe o singură platformă construită în jurul coşului.

Şeful de echipaj împreună cu doctorul Sinclair urcaseră pe puntea superioară înainte ca Focke-Wulful să ajungă la *San Andreas*. Aproape imediat a apărut şi inginerul-şef Patterson, pentru care focul de baraj tras de pe *Andover* se auzise ca o serie de puternice izbituri metalice.

— Jos! strigă şeful de echipaj. Două braţe puternice i-au apucat de umeri şi i-au împins jos, pe punte. Condorul lansase bombele, dar ajunsese înaintea lor deasupra navei. Şeful de echipaj ştia că avionul are o mulţime de mitraliere ucigătoare, pe care n-ar fi ezitat să le folosească dacă situaţia i-ar fi cerut-o. De data aceasta însă mitralierele au tăcut. Probabil că soldaţii primiseră ordin să nu tragă, deşi mai probabil era că muriseră cu toţii. Condorul era şi el pe punctul de a-şi da sfârşitul. Lăsa în urma lui o dâră groasă de fum negru, nu se ştie dacă de la fuzelaj sau de la motoare şi, la un moment dat vira brusc spre tribordul navei sanitare. Cele două bombe lansate de Condor, nu erau bombe perforante, ci de contact. Ele au căzut în capetele platformei, au trecut de acoperişurile neprotejate şi au explodat imediat, aproape simultan: Pereţii cabinelor au fost distruşi, umplând cerul cu bucăţi de metal şi cioburi de sticlă. Nici o bucată de metal sau de sticlă nu i-a atins pe cei trei oameni întinşi pe puntea superioară. Şeful de echipaj îşi ridică capul cu grijă şi nu-i veni să creadă când văzu coşul, care, deşi părea intact, fusese atins la bază şi

acum se înclina uşor spre babord, ameninţând să se răstoarne în mare. Orice zgomot care s-ar fi putut auzi dinspre apă era acoperit de vuietul crescând al mai multor motoare de avioane.

— Rămâneţi culcaţi! Staţi aşa! strigă şeful de echipaj, care îşi întoarse capul spre dreapta, de unde se auzea zgomotul de motoare. Erau 4 avioane torpiloare Heinkel la o jumătate de milă distantă, care zburau în linie, la aproape 20 de picioare deasupra apei şi care veneau-direct spre tribordul lor. „Cam 10, 12 secunde cel mult, se gândi şeful de echipaj, şi morţii de pe platforma aia distrusă, noua noastră capelă. mortuară, vor avea companie... De ce au tăcut oare tunurile de pe *Andover*? „Îşi întoarse capul în partea stângă şi când văzu fregata, îşi dădu imediat seama ce. Trăgătorii de pe *Andover*, cu siguranţă că auzeau zgomotul Heinkel-urilor care se apropiau, dar nu puteau vedea. *San Andreas* era exact între fregată şi bombardiere, care zburau mai jos decât puntea lor superioară. îşi întoarse capul spre dreapta şi spre uimirea lui descoperi că nu mai are de ce să se teamă. Avioanele se ridicau încet, cu intenţia de a zbura deasupra navei sanitare. Câteva secunde mâi târziu, Heinkel-urile trecură la mai puţin de 10 picioare dea-supra punţii superioare, două dintre ele chiar deasupra laturilor platformei dărâmate. San Andreas nu fusese ţinta, ci numai scutul lor. Fregata era punctul final al misiunii. Când apărătorii năuciţi de pe *Andover* înţeleseră ce se întâmpla, avioanele erau deja la jumătatea distanţei dintre *San Andreas* şi fregată. Reacţia trăgătorilor a fost bruscă şi violentă. Armamentul lor de bază devenise pur şi simplu nefolositor. Nu poţi să poziţionezi un tun, indiferent de calibru, când ţinta e atât de aproape şi atât de rapidă. Tunurile antiaeriene, Oerlikon şi Defiant, le fuseseră fixate pentru un baraj de foc, dar avioanele torpiloare erau nişte ţinte dificile. Marinarilor le era şi mai greu pentru că erau conştienţi că moartea e aproape şi acest gând făcea să le scadă simţitor gradul de precizie.

Bombardierele erau la mai puţin de 300 de yarzi distanţă când avionul din stânga se opri şi se înclină, cu intenţia de a distruge pupa fregatei *Andover*. Mai mult ca sigur că nici avionul, nici pilotul nu păţiseră nimic. Nu ştiau însă că torpila

nu pornise, pentru că mecanismul de declanşare era îngheţat. Aproape în acelaşi moment, avionul din partea dreaptă coborî în picaj până când atinse suprafaţa mării. Mai mult ca sigur că pilotul fusese împuşcat. Era într-adevăr o Victorie, dar o victorie a la Pyrrhus. In sfârşit şi celelalte două bombardiere şi-au lansat torpilele şi s-au ridicat deasupra lui *Andover*.

Trei torpile au lovit aproape simultan fregata: două care se desprinseseră şi a treia ataşată încă de avion, care se prăbuşi în mare. Cele trei torpile au explodat dar ca la orice explozie submarină, apa înăbuşă zgomotele şi le reduce simţitor. Singura dovadă a exploziilor a fost un jet de apă înalt de 200 de picioare, care încet-încet se retrase. Când se linişti apa, au putut vedea cu toţii ca *Andover* era distrusă şi se scufunda. In mai puţin de 20 de secunde, *Andover* dispăru de pe suprafaţa mării şi numai şuieratul vag al motorului inundat şi câteva bule de aer arătau că acolo fusese o navă.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă doctorul Sinclair, care se ridicase şi se legăna uşor pe picioare.

Ca doctor era obişnuit cu moartea, dar nu în această formă şocantă. Era încă zăpăcit şi nu prea ştia ce se întâmplă în jurul său.

— Doamne, iar avionul ăla mare! Se întoarce!

Într-adevăr, avionul ăla mare, Condorul, se întorcea, dar nu mai era un pericol pentru ei. Fumul gros, care ieşea de la cele 4 motoare, desena un semicerc în aer. Condorul se apropia acum de *San Andreas*. La mai puţin, de o jumătate de milă de ei avionul atinse suprafaţa mării, se scufundă pentru un moment şi reapăru. Nu mai fumega.

— Dumnezeu să-i odihnească, zise Patterson pe un ton neobişnuit de calm. Mai întâi vreau o echipă care să constate distrugerile. Verificaţi şi dacă nu luăm apă, deşi n-am avea cum.

— Da, domnule, zise şeful de echipaj care se uita la ce mai rămăsese din platformă. Mai bine o echipă pentru controlul incendiilor. Acolo sus sunt o mulţime de paturi, saltele, haine şi hârtii. Cine ştie ce arde mocnit pe acolo.

— Crezi că mai sunt supravieţuitori?

— N-aş putea spune, domnule. Dar dacă sunt, atunci avem noroc că suntem o navă sanitară.

Patterson se întoarse spre doctorul Sinclair şi-l scutură uşor:

— Doctore, avem nevoie de dumneavoastră, îi spuse, arătându-i platforma. De dumneavoastră, de doctorul Singh şi de subofiţerii sanitari. O să trimit nişte oameni cu ciocane şi răngi de fier să vă ajute să vă faceţi loc.

— S-ar putea şi o lampă cu oxiacetilenă?

— Sigur că da.

— Avem destul echipament sanitar şi medicamente. Am putea chiar să dotăm un spital, dintr-un oraş mai mic, spuse doctorul Sinclair care îşi regăsise echilibrul. Dacă există supravieţuitori vom avea nevoie doar de seringi pentru injecţii subcutanate. Luăm şi asistentele cu noi?

— Doamne fereşte! Patterson dădu din cap cu hotărâre. Nici eu nu m-aş duce acolo! Dacă veţi găsi supravieţuitori, vor avea şi ei parte să vadă lucruri groaznice, mai târziu.

— Pot. lua şalupa de salvare, domnule? întrebă McKinnon.

— La ce-ţi trebuie?

— Ar putea fi supravieţuitori de pe *Andover*, Sir.

— Supravieţuitori? Dar s-a scufundat în 30 de secunde.

— *Hood* a fost distrusă într-o secundă şi au existat trei supravieţuitori.

— Da? Atunci ia şalupa, da, ia-o. Eu nu sunt marinar, iar tu eşti şef-de echipaj, aşa că nu ai nevoie de permisiunea mea.

— Ba da, sir.

Şeful de echipaj arătă platforma navei.

— Acum dumneavoastră aveţi comanda.

— Dumnezeule mare! Abia atunci îşi dădu seama pe deplin care era realitatea. Nu-i trecuse niciodată prin minte că s-ar fi putut trezi într-o asemenea situaţie. Ce mod de-a prelua comanda!

— Şi pentru că veni-vorba de comandă, am impresia că *San Andreas* a scăpat de sub control. Se răsuceşte de la pupa. Cred că mecanismul de direcţie al. timonei a fost distrus.

Timona mai poate să aştepte. O să-opresc motoarele. Trei minute mai târziu, şeful de echipaj desfăcea parâma de la şalupa de salvare şi pornea către salteaua gonflabilă care se învârtea necontrolată acolo unde mai devreme se aflase Condorul. Pe saltea nu erau decât 2 oameni. Restul

echipajului de pe Condor murise deja în momentul scufundării avionului. Unul dintre bărbaţi era foarte tânăr şi se vedea că are rău de mare. Părea neliniştit iar şeful de echipaj se gândi că avea motive întemeiate să-i fie teamă. Tânărul încerca să stea drept şi să se ţină cât mai bine de parâma de sprijin. Celălalt era întins pe spate, pe fundul saltelei şi îşi ţinea ochii închişi. Bucăţile rupte de salopetă din partea stângă a pieptului, de la încheietura braţului stâng şi de la coapsa dreaptă erau îmbibate cu sânge.

— Isuse Cristoase! Marinarul Ferguson avea un puternic accent de Liverpool şi o faţă plină de cicatrice, dovezi ale bătăliilor pierdute şi câştigate mai ales prin baruri. El se uită la şeful de echipaj cu uri amestec de neîncredere şi mânie.

— Şefule, doar n-ai de gând să-i iei şi pe nenorociţii ăştia. Tocmai au încercat să ne trimită pe fundul mării. Pe noi! Care suntem o navă sanitară!

— N-ai dori să ştii de ce au bombardat o navă sanitară?

— A, asta e! Chiar aşa, da, chiar aşa!

Ferguson întinse o cange şi trase şalupa spre ei.

— Vorbeşte careva dintre voi englezeşte? întrebă şeful de echipaj.

Rănitul deschise ochii care păreau şi ei plini de sânge:

— Eu.

— Se pare că eşti rănit destul de grav. Înainte de a te aduce pe navă vreau să ştiu unde eşti rănit.

— Braţul şi umărul stâng şi coapsa dreaptă, cred. Şi cred că am ceva şi la piciorul drept.

Vorbea engleza foarte bine. Avea un uşor accent care nu era de neamţ ci mai degrabă de englez din sud.

— Eşti căpitanul de pe Condor, nu?

— Da. încă mai vreţi să mă luaţi cu voi?

Şeful de echipaj îi făcu semn lui Ferguson şi celorlalţi doi marinari care mai erau cu el. Cei trei îl aduseră pe rănit în şalupa lor, încercând să-l care cu cât mai multă grijă, dar salteaua se balansa puternic în bătaia valurilor. Îl lungiră lângă banca pe care stătea şeful de echipaj. Celălalt se trânti în mijlocul şalupei. Şeful de echipaj porni din nou motorul şi se îndreptă spre locul unde presupunea că se scufundase *Andover*.

Ferguson se uita la rănit, care zăcea întins pe spate, cu braţele desfăcute. Petele de sânge de pe salopetă se lăţiseră din cauza apei de mare, dar era posibil, să sângereze în continuare,

— Crezi că mai trăieşte, şefule?

McKinnon se aplecă şi-i pipăi gâtul ca să-i găsească pulsul, care era foarte slab. Inima îi bătea totuşi foarte repede şi cu întreruperi.

— Şi-a pierdut cunoştinţa. A leşinat. Ar fi fost o moarte uşoară.

Ferguson îl privi pe pilot cu un respect amestecat cu silă.

— O f i el un criminal nenorocit, dar e un criminal tare. Era în chinurile morţii şi n-a scos un sunet. N-ar trebui să-l ducem pe el întâi? Să-i dăm o şansă.

— M-am gândit şi eu. Nu. Ar putea fi supravieţuitori de pe *Andover*, şi nu mai rezistă mult. Apa e foarte rece şi orice om ar muri la o asemenea temperatură. Dacă sunt supravieţuitori, un minut de întârziere ar putea însemna un minut prea târziu. Cred că lor le datorăm şansa. Şi apoi, o să ne întoarcem foarte repede la navă.

San Andreas se răsucise şi descrisese un semicerc, pentru că îşi mărise viteza la pupa. Acum însă, sub acţiunea mecanismului de schimbare a sensului de mişcare, încetinise. Patterson făcuse această manevră ca să aducă nava, acum scăpată de sub control, cât mai aproape de locul unde fusese torpilată *Andover*.

Traverse de lemn, nişte bidoane, centuri şi veste de salvare, colace, împrăştiate ici colo indicau locul unde se scufundase fregata. Printre aceste resturi care pluteau erau şi 4 oameni, dintre care trei stăteau foarte aproape unul de celălalt. Unul, căruia i se vedea doar capul înfăşurat într-un şal gri ţinea capul altuia, mort sau doar inconştient, deasupra pupei. Cu cealaltă mână făcea semne către şalupa de. salvare. Toţi trei purtau veste de salvare şi pe dedesubt costume cauciucate,care îi ajutaseră de fapt să reziste timp de 15 minute în apa îngheţată a oceanului.

Cei trei au fost săltaţi în i arcă. Bărbatul care fusese ţinut deasupra apei de cel cu şalul gri, era tânăr şi avea capul descoperit. Nu era mort, ci doar inconştient. Fusese lovit la

tâmpla dreaptă, din care i se prelingea încă un fir de sânge. Cel de-al treilea arăta cel mai caraghios pentru situaţia respectivă pentru că avea încă pe cap şapca ţuguiată cu banderola de comandant. Şeful de echipaj se gândi să i-o scoată, dar când văzu că avea sânge pe ceafă se răzgândi. Sângele se închegase şi bereta era lipită de rană. Comandantul nu-şi pierduse cunoştinţa şi-i mulţumi cu curtoazie lui McKinnon că l-a pescuit din mare. Ochii comandantu-v lui erau însă sticloşi şi priveau în gol. Şeful de echipaj îi trecu mâna prin faţa ochilor, dar comandantul nu avu nici o reacţie. Era posibil să fi orbit.

Şeful de echipaj se îndreptă spre al patrulea bărbat deşi bănuia că e pierdere de vreme, dar făcu iute cale-ntoarsă. Deşi era cu faţa în apă, omul nu murise înecat, ci îngheţat pentru că nu purta costum de scafandru. Şeful de echipaj întoarse şalupa şi se îndreptă spre *San Andreas*. Pe drum îl atinse uşor pe umăr pe comandant.

— Cum vă simţiţi, domnule Warrington?

— Poftim? Cum mă simt? Dade unde ştii că sunt Comandantul Warrington?

— Purtaţi încă bereta, sir.

Comandantul încercă ă şi ducă mâna la beretă, dar McKinnon îl opri.

— Lăsaţi-o, sir. V-aţi lovit la cap şi a rămas lipită. O să ajungem la spital in 15 minute şi avem o mulţime de doctori şi asistente care se pricep la cazurile astea.

— La spital? Warrington îşi scutură capul încercând să realizeze despre ce spital este vorba. A, da, pe *San Andreas*. Eşti de pe *San Andreas*, nu?

— Da, domnule. Sunt şeful de echipaj.

— Ce s-a întâmplat? Mă refer la *Andover*. Ştii, sunt cam ameţit aici, spuse Warrington ducându-şi mâna la cap.

— Nici nu-i de mirare. Trei topile, sir. V-au lovit aproape simultan. Aţi fost probabil aruncat de pe punte sau aţi căzut sau mai degrabă v-a luat apa când a început să se scufunde nava. N-avea scăpare, sir. În 20 de secunde s-a dus.

— Câţi dintre noi, aţi găsit?

— Numai trei, domnule. Îmi pare rău.

— Doamne! Numai trei. Eşti sigur?

— Din păcate, sunt foarte sigur, sir.

— Ofiţerul de transmisiuni?..

— Sunt aici, sir.

— A, Hedges. Bine că eşti în viaţă. Cine e al treilea?

— Ofiţerul navigator, sir. A primit o lovitură destul de urâtă la cap.

— Şi locotenentul 1?

Hedges nu răspunse. Îşi prinsese capul între mâini şi-l clătina.

— Cred că Hedges nu e în apele lui, sir, interveni McKinnon. Locotenentul purta o jachetă roşie? Warrington confirmă dând din cap. Atunci l-am găsit, sir. Din păcate murise deja. Îngheţat.

— Se poate, nu? Se poate să mori îngheţat. Warrington surâse vag, întotdeauna râdea de noi când ne îmbrăcam în costumele cauciucate. Avea întotdeauna o lăbuţă de iepure la el şi spunea că e singurul costum cauciucat de care are nevoie.

Prunul om pe care şeful. de echipaj îl întâlni pe punte fu doctorul Singh. Pe punte mai era şi Patterson împreună cu doi subofiţeri sanitari şi doi mecanici. McKinnon se uită uimit la cei doi mecanici pentru că nu înţelegea ce caută ei pe punte, dar îşi dădu repede seama că nu mai rămăseseră în viaţă mulţi marinari şi cei doi mecanici încercau să îi înlocuiască. Ferguson şi cei doi marinari care fuseseră cu el erau probabil singurii supravieţuitori.

Restul echipajului se afla sus pe platformă când începuse atacul.

— Cinci, numai cinci supravieţuitori şi de pe fregată şi din avion.

— Da, doctore. Şi chiar şi ăştia au avut mare noroc. Trei dintre ei sunt în stare gravă. Comandantul pare să fie bine, dar cred că el este cel mai grav rănit dintre toţi, are o rana la cap şi se pare că a orbit. Poate că există o legătură între ele.

— O, doamne! Da, există o legătură. O să facem tot ce putem.

— Şef de echipaj, numai puţin, te rog, spuse Patterson. Porni încet pe lângă balustradă şi McKinnon îl urmă. Când se apropiară de platforma dărâmată, Patterson se opri.

— E chiar atât de grav ce trebuie să-mi spuneţi încât nu trebuie nimeni să audă? Cred totuşi că trebuie să existe şi oameni în care să avem încredere.

— Da, şi eu cred că trebuie să existe cineva în care să avem încredere. Patterson părea obosit. Dar numai în câţiva. Şi asta pentru că ce am văzut acolo înăuntru şi lucrurile pe care le-am descoperit sunt cumplite. Dar să-ncepem cu începutul. Coca vasului n-a păţit nimic, N-am găsit nici o spărtură încă şi nici nu cred să existe vreuna. încercăm să improvizăm un mecanism de direcţie în sala maşinilor. Poate reuşim să refacem şi linia telefonică dintre sala maşinilor şi camera de manevră, care e partea cea mai puţin avariată de pe platformă. A izbucnit un incendiu mic la popota echipajului, dar l-am pus sub control. Patterson privi la mormanul de metal din faţa lui, clătinând din cap cu tristeţe, apoi continuă. Să ne rugăm la Dumnezeu să fie vreme bună. Jamieson spune că toate suporturile platformei sunt foarte slăbite şi ar putea cădea peste bord dacă marea va fi agitată. Vrei să mergi sus?

— Dacă vreau? Nu, nu vreau, dar trebuie. Care este situaţia până acum, sir? Şeful de echipaj ezitase înainte de a pune această întrebare de teama răspunsului pe care l-ar fi primit.

Pe chipul lui Patterson se citi durerea:

— Am găsit 13 morţi. Toţi erau făcuţi zob. Am hotărât să-i lăsăm acolo 4 şi să vedem dacă nu găsim şi alţi supravieţuitori.

— Alţi supravieţuitori? Deci aţi mai găsit oameni în viaţă?

—Da, cinci. Unii dintre ei sunt în stare foarte gravă. Sunt la spital.

Patterson porni mai departe spre capătul pupei, până în dreptul intrării.

— Avem două echipe înăuntru, dar tot merge greu. Nu sunt dărâmături înăuntru, nici traverse căzute, ci numai uşi smulse şi făcute bucăţi. Unele dintre ele, dintre uşi vreau să spun, au fost pur şi simplu smulse din ţâţâni. Ca asta.

— A, magazia frigorifică. Cel puţin aici nu era nimeni, dar erau proviziile de carne, de peşte şi de alte alimente perisabile pentru trei săptămâni. In câteva zile va trebui să începem să le aruncăm peste bord.

Porniră încet de-a lungul coridorului.

— Cambuza e intactă, sir, dar nu cred că un regim de legume şi fructe ar avea mare căutare. O, doamne!

Şeful de echipaj rămase cu ochii holbaţi la bucătăria care era în prelungirea cambuzei. Plitele maşinilor de gătit erau înclinate, iar dulapurile şi cele două mese erau neatinse. Dar ceea ce atrăsese atenţia şefului de echipaj şi îl îngrozise într-atât nu era poziţia mobilei, ci cei doi oameni întinşi pe jos, cu braţele desfăcute. Păreau nevătămaţi, cu excepţia unei dâre subţiri de sânge la urechi şi la nas.

— Netley şi Spicer, murmură şeful de echipaj. Nu par... sunt morţi?

— Comoţie. Au murit pe loc, spuse Patterson.

Şeful de echipaj dădu din cap îngrozit şi porni mai departe.

— Magazia de conserve e intactă, spuse McKinnon când ajunseră în dreptul ei. Şi toată băutura care e aici e neatinsă. Nici un bidon sau sticlă spartă sau măcar crăpată. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, cred că am putea să atacăm provizia de lichior. O duşcă de rom pentru toată lumea sau măcar pentru cei care lucrează. Cred că avem de făcut o treabă cumplită. Ştiţi, în Marina Regală e obiceiul să dai pe gât o duşcă când faci o treabă mai sinistră.

Patterson schiţă un zâmbet obosit.

— N-am ştiut că ai fost în Marina Regală.

— 12 ani. Pentru ispăşirea păcatelor.

— Cred că e o idee excelentă, spuse Patterson, iar eu voi fi primul client.

Şeful de echipaj luă o sticlă de rom într-o mână şi şase pahare în cealaltă şi se îndreptă spre scara de tambuchi. Scara era în parte distrusă, dar mai putea fi încă folosită. Urcară şi ajunseră pe puntea următoare, unde se aflau cabinele echipajului. Priveliştea nu era deloc plăcută. Coridorul era şerpuit şi la capătul lui se vedeau lucrând două echipe de marinari, fiecare încercând să deschidă nişte uşi îndoite. De la capătul coridorului, unde se aflau şeful de echipaj şi inginerul şef, până la cele două echipe, erau opt cabine. La patru din aceste cabine, uşile se bălăngăneau în balamale, iar la celelalte patru fuseseră tăiate cu jetul de

oxiacetilenă. Şapte din aceste «cabine fuseseră ocupate în timpul atacului, iar marinarii erau încă acolo. în total doisprezece, în a opta cabină îl găsiră pe doctorul Sinclair care îi administra o doză de morfină unui pacient întins pe pat, dar pe deplin conştient, pentru că blestema în modul cel mai vulgar, fără a se adresa cuiva în mod special.

— Cum te simţi, Chips? îl întrebă şeful de echipaj. Chips Rafferty era tâmplarul.

— Sunt pe moarte!

Expresia de durere de pe chipul tâmplarului dispăru fără urmă când zări sticla de rom în mâna lui McKinnon.

— Dar m-aş putea pune foarte repede pe picioare!

— Omul ăsta n-are nimic serios şi nu e pe patul de moarte, spuse doctorul Sinclair. Are o fractură uşoară a tibiei, asta-i tot. Nu-i daţi rom pentru că morfina şi alcoolul nu fac casă bună. Mai târziu.

Doctorul se ridică şi încercă să zâmbească:

— Dar eu aş lua totuşi o înghiţitură, dacă nu te superi. Una mai mare. Simt nevoia unui întăritor.

Expresia încordată şi paloarea de pe faţa doctorului erau dovezile cele mai clare că avea nevoie într-adevăr de un întăritor. Nimic din scurta experienţă medicală a doctorului Sinclair nu-l pregătise pentru ceea ce-i era dat să vadă şi să trăiască acum. Şeful de echipaj îi turnă cu generozitate, aşa cum îi ceruse, şi îi!mai puse şi lui Patterson şi îşi puse şi lui. Apoi le dădu sticla şi paharele marinarilor care lucrau acolo şi celor doi subofiţeri sanitari care stăteau cu tărgile pregătite. Nici ei nu arătau mai bine decât doctorul Sinclair, dar se înveseliră vizibil văzând romul.

Deasupra se afla puntea cu cabinele ofiţerilor, care fusese şi ea avariată, dar nu distrusă cum era cea de dedesubt. Patterson se opri la prima cabină. Uşa fusese smulsa şi azvârlită înăuntru, iar cabina arăta de parcă un maniac ar fi fost lăsat acolo cu un ciocan. Şeful de echipaj ştia că este cabina lui Patterson şi îi spuse:

— N-aş spune că-mi place să stau în sala maşinilor, dar există situaţii când poţi fi foarte avantajat.

Se uită apoi la cabina de vis-a-vis, a inginerului secund, care era goală şi aproape la fel de distrusă.

— Bine măcar că Ralson nu-i aici. Unde e?

— E mort.

— E mort, repetă încet şeful de echipaj.

— Când au început să bombardeze, el era încă în toaleta ofiţerilor încercând să repare scurtcircuitul.

— Îmi pare foarte rău, domnule, sincer.

McKinnon ştia că Ralson fusese singurul prieten apropiat al lui Patterson.

— Da, îi răspunse Patterson absent. Avea nevastă tânără şi doi copii mici.

Şeful de echipaj se întoarse spre cabina care aparţinea ofiţerului 2:

— Cel puţin domnul Rawlings nu-i aici.

— Nu, nu-i aici. E sus pe punte.

Şeful echipajului îi aruncă o privire şi intră în cabina Căpitanului, care, destul de ciudat, părea neatinsă. McKinnon se îndreptă spre un dulăpior de lemn care era pe peretele etanş, îşi scoase briceagul şi-i vârî vârful chiar în broască.

— Dai o spargere, McKinnon?

Inginerul şef era uimit, nu supărat. Îl cunoştea destul de bine pe McKinnon ca să ştie că nu se apuca niciodată de nimic dacă nu avea un motiv serios.

— Dai o spargere la uşile sau ferestrele încuiate. Ce fac eu aici e un act de vandalism, să zicem.

Uşa sări în lături şi şeful de echipaj scoase din dulap două pistoale, Navy Colt 45.

— Vă pricepeţi la arme, sir?

— In viaţa mea n-am ţinut o armă în mână. Tu te pricepi la arme aşa cum te pricepi la rom?

— Da, mă descurc. Uite piedica asta. O apeşi şi siguranţa s-a deblocat. Asta-i tot ce trebuie să ştii despre arme. Nu cred că Bowen s-ar fi supărat, zise McKinnon privind dulapul spart şi pistoalele.

— S-ar supăra. Nu „s-ar fi supărat”. S-ar supăra.

Şeful de echipaj puse încet armele pe masă.

— Vreţi să spuneţi că nu a murit?

McKinnon zâmbi pentru prima oară în dimineaţa aceea şi apoi îl privi cu reproş pe inginer:

— Aţi fi putut să-mi spuneţi mai devreme, domnule.

— Da, ai dreptate. Ar fi trebuit să-ţi mai spun o mulţime de alte lucruri. Dar cred că eşti de acord că avem prea multe pe cap. E împreună cu Ofiţerul Şef la infirmerie. Amândoi au arsuri grave pe faţă, dar după spusele doctorului Singh sunt în afara oricărui pericol. Erau lângă balustrada de la tribord şi asta i-a salvat. Au fost suficient de departe de explozii.

— Dar de unde au arsuri grave?

— Nu ştiu. Abia pot vorbi. Au faţa bandajată complet şi arată mai mult a mumii egiptene. Am încercat s-l întreb pe Căpitan dar el tot mormăie ceva de genul Essex sau Wessex sau ceva asemănător.

— Wessex, sir. Rachetele Wessex. Semnale luminoase de pericol. Aveam două loturi pe punte. Probabil că datorită mişcării puternice s-a declanşat mecanismul de aprindere şi au pornit. Ce ghinion!

— Ce noroc, după părerea mea, dacă te gândeşti la ceilalţi care erau pe platformă.

— A aflat?

— Nu cred că e momentul să-i spunem. Un alt lucru pe care îl tot repetă ca şi cum ar fi ceva urgent e „semnal ghid „– sau ceva de genul ăsta. Mereu spune asta. Poate că aiurează sau poate că n-am înţeles eu bine. Gura e singura parte nebandajată, dar şi buzele sunt foarte arse. Le-a fost administrată o doză mare de morfină. Ţie îţi spune ceva chestia asta cu semnalul ghid?

— Deocamdată nu.

În momentul acela apăru în uşă un mecanic tinerel, cam de vreo 25 de ani, mărunţel de statură, pe nume McCrimmon. Deşi era tânăr, era o persoană foarte antipatică. Mestecatul necontenit al gumei, agresivitatea, privirea fixă şi mânioasă şi o gură spurcată erau trăsăturile lui definitorii. în acel moment nu mesteca gumă, nu se uita urât şi nici nu era agresiv.

— Al dracului de oribil e jos acolo! Ca într-un cimitir nenorocit!

— Ca într-o morgă, McCrimmon, morgă. Ce vrei?

— Eu? Eu nu vreau nimic, sir. Jamieson m-a trimis. Zicea ceva de nişte telefoane care nu merg şi că poate aţi avea nevoie de un curier.

— Pentru tine este inginerul secund, McCrimmon, nu Jamieson.

— Cred că inginerul secund are dreptate, zise Patterson, întorcându-se către şeful de echipaj. în sala maşinilor n-avem nevoie de nimic. Cei de acolo încearcă să monteze un mecanism de direcţie. Afară pe punte crezi că e nevoie de ceva?

— Să trimitem după doi supraveghetori, deşi Dumnezeu ştie ce s-ar mai putea supraveghea. Apoi mai avem nevoie de doi oameni de-ai dumneavoastră, de subofiţerii sanitari de dedesubt, de Ferguson şi de Curran. Curran este, adică era pe uscat, croitor de vele. Nu că l-aş invidia, pentru ce face, dar îi voi da şi eu o mână de ajutor. Curran ştie de ce materiale are nevoie. Aş propune, sir, să începem prin a face curăţenie la popota marinarilor.

— Adică la morgă?

— Da, domnule.

— Ai auzit, McCrimmon? De câţi oameni ai nevoie, şef de echipaj?

— De opt, sir.

— De opt. Doi supraveghetori, doi marinari care să aducă sus velatura şi ce mai e nevoie. Ceilalţi patru să înceapă să cureţe popota. Nu încerca să le spui tu oamenilor ce au de făcut, că or să te arunce peste bord. Spune-i inginerului secund şi o să-i informeze el. După ce termină să vină să-mi raporteze aici sau pe punte. Poţi pleca.

După ce McCrimmon plecă, şeful de echipaj îi arătă lui Patterson cele două pistoale Colt de pe masă:

— Mă întreb ce-o fi crezut McCrimmon despre astea?

— E obişnuit cu aşa ceva. Jamieson a ales omul potrivit. McCrimmon e un dur, nu prea are sentimente alese. Tipul e un amestec de irlandez cu scoţian şi s-a născut într-o mahala din Glasgow. A fost în închisoare şi dacă tiu era războiul ăsta, probabil că tot acolo ar fi fost şi acum.

McKinnon clătină din cap în semn că a înţeles care era situaţia, după care deschise un alt dulap din perete, la care, de data asta avea cheie. Era de fapt un mic băruleţ din care şeful de echipaj scoase un suport căptuşit cu catifea în care se afla o sticlă cu rom şi o puse pe masă.

— Nici chestia asta nu cred că l-ar supăra pe Căpitan, spuse Patterson. E pentru brancardieri?

— Da, domnule.

Şeful de echipaj începu să caute ceva în sertarele de la biroul Căpitanului. Era vorba despre două cărticele legate i: piele, pe care le găsi în al treilea sertar.

— Cartea de rugăciuni şi slujba de înmormântare, domnule. Dar cred că slujba de înmormântare ajunge. Cineva trebuie să o citească.

— Doamne, McKinnon, dar eu nu sunt preot!

— Nu, domnule, dar sunteţi comandantul. Patterson luă cărticelele şi le puse evlavios pe masa

Căpitanului.

— Bine, o să mă uit pe ele mai târziu.

Ghid, semnal, mormăi şeful de echipaj. Asta spunea Căpitanul, nu? Semnal de ghidare f Asta încerca să spună. Semnal de ghidare. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta mai devreme. Dar, vedeţi, de, asta Căpitanul Bowen e căpitan şi eu nu sunt. Cum credeţi că a reuşit să ne localizeze Condorul în toiul nopţii? Mă rog, era aproape dimineaţă când ne-a atacat, dar el era deja în cursă: din timpul nopţii. De unde a ştiut unde. ne aflăm?

— Un submarin?

— Nici un submarin! Sonarul de pe *Andover* l-ar fi depistat.

Şeful de echipaj îi repetă cuvintele pe care le folosise Căpitanul.

— Ah! exclamă Patterson. Vechiul nostru amic, sabotorul!

— Flannelfoot, cum îi zice Jamieson. Adică el nu ne întrerupea pur şi simplu circuitele, ci transmitea unui semnal continuu, un semnal de direcţie. Condorul a ştiut poziţia noastră cu o precizie de milimetru. Eu nu mă prea pricep la avioane şi nu ştiu dacă afurisitul de Condor are echipamente specializate pentru a capta asemenea semnale, dar nu asta are importanţă. S-ar putea ca semnalele astea să fi fost transmise în Fiordul Alta şi de acolo retransmise Condorului.

— Asta e, McKinnon, ai descoperit! Una mie, una ţie, zise Patterson uitându-se la cele două arme.

— Cum spuneţi dumneavoastră, sir!

— Nu face pe naivul! Cine altcineva s-o ia?

Patterson luă una dintre arme în mâna.

— N-am ţinut în viaţa mea aşa ceva în mâna, dar mite să trag. Dar, ştii, nu cred că mi-ar displace să trag măcar un foc. Numai unul.

— Nici mie nu mi-ar displace, sir.

Ofiţerul 2 Rawlings zăcea întins lângă cârmă. Nu era nici un dubiu asupra modului în care murise. Probabil că o bucată de metal îl decapitase pur şi simplu.

— Timonierul unde-o fi? se întrebă şeful de echipaj. O fi scăpat?

— Nu ştiu. Nici nu ştiu cine era de serviciu. Probabil că Rawlings îl trimisese să aducă ceva. In afară de Căpitan şi de Secund am mai găsit doi supravieţuitori aici sus pe punte: McGuigan şi Jones.

— McGuigan şi Jones? Dar ce căutau aici sus?

— Am impresia că îi chemase dl. Kennet şi-i postase ca supraveghetori, câte unul de fiecare latură. Bănuiesc că de asta au şi scăpat cu viaţă, cum li s-a întâmplat şi Căpitanului şi Ofiţerului Şef. Sunt tot în spital.

— Sunt răniţi grav?

— Cred că sunt teferi. Dar foarte şocaţi.

Cei doi îşi continuară drumul pe lângă balustrada de la babord. Balustrada era neatinsă, fără cel mai mic semn de îndoire a metalului. Şeful de echipaj se opri şi arătă spre o cutie de metal care fusese iniţial gri, dar a cărei vopsea era acum scorojită din pricina focului. Cutia era montată chiar sub paravânt, iar. capacul şi una din laturi fuseseră smulse.

— Uite, aici ţineam rachetele Wessex.

Cei doi intrară în camera de manevră iar şeful de echipaj se îndreptă spre biroul de transmisiuni. Capacul glisant de la tambuchi nu mai exista.

— În locul tău, nu m-aş uita înăuntru, îi spuse Patterson.

— Dar oamenii vor trebui s-o fadă, nu?

Spenser, ofiţerul de transmisiuni era întins pe podea, dar nu mai putea fi recunoscut Era doar o masă amorfă de oase, carne şi bucăţi de haine îmbibate cu sânge. Dacă n-ar fi fost hainele, ai fi zis că sunt rămăşiţele unui animal zdrobit.

McKinnon întoarse capul şi Patterson observă că îi dispăruse culoarea din obraji.

— Prima bombă a căzut probabil în spatele lui, spuse şeful de echipaj. Doamne, n-am văzut niciodată aşa ceva! O să mă ocup chiar eu de el.

— Şi ofiţerul 3 Batesman? Ştiu că era de gardă. Ai idee unde e?

— În camera de navigaţie. Dar nu te sfătuiesc să mergi acolo.

Batesman putea fi recunoscut, însă numai atât. Era tot pe scaun, jumătate atârnând, iar jumătate sprijinit pe masă. Ceea ce-i rămăsese din cap era culcat pe harta plină de sânge de pe masă.

— Nu cred că rudele lor vor fi mai puţin îndurerate dacă vor afla că au murit fără să ştie. Tot eu o să mă ocup şi de el. N-aş putea să le cer oamenilor să facă aşa ceva. Se uită în sus prin paravântul zdrobit. „Cel puţin n-o să mai avem nevoie de ştergător pentru paravântul Kent „, se gândi el. Vântul îşi schimbă direcţia spre est, spuse cu voce tare, dar absent. O să ningă mai tare. Cel puţin asta ne-ar ajuta să ne ascundem de lupi, dacă o mai fi vreunul pe aici.

— Crezi că s-ar putea întoarce să ne termine definitiv?

Inginerul tremura foarte tare, pentru că era obişnuit cu căldura din-sala maşinilor. Pe punte erau cam minus 26 de grade şi vântul bătea constant cu 20 de noduri.

— Cine mai poate fi sigur, domnule? Dar nu cred să se mai întoarcă. Numai unul din avioanele torpiloare ne-ar fi putut distruge dacă ar fi vrut. Şi Condorul ar fi putut.

— Cred că oricum ne-a aranjat şi aşa destul de bine.

— Nu atât de bine pe cât ar fi putut. Un Condor are de obicei 250 de kilograme de bombe. Trei sau patru bombe ne-ar fi scufundat. Chiar şi două ar fi fost de ajuns. Ar fi distrus platforma de tot, nu doar s-o strice.

— Astea le. ştii tot din Marina Regală, nu-i aşa? Mă pricep la explozive, sir. Bombele astea n-au avut mai mult de 15 kilograme fiecare. Nu credeţi că î-am putea pune nişte întrebări interesante căpitanului Condorului, când îşi va reveni?

— Sperі să obţii nişte răspunsuri interesante? Inclusiv motivul pentru care au bombardat înainte de toate o navă sanitară?

— Da, poate.

— Cum adică „poate „?

— Exista o posibilitate; una la mie, ca ei să nu îi ştiut că bombardează o navă spital.

— Nu fi ridicol! Ştiau chiar foarte bine că atacă o navă spital. Cât de mari trebuie să fie crucile roşii ca să le vezi?

— Sir, eu nu încerc să le găsesc o scuză, McKinnon vorbise pe un ton cam dur şi Patterson se încruntă, dar nu de supărare, ci pentru că şeful de echipaj n-ar fi adoptat niciodată un astfel de ton dacă n-ar fi avut un motiv serios.

— Încă nu se luminase de tot, sir, iar sus e mai întuneric decât la nivelul mării. Puteţi să verificaţi asta dacă vă urcaţi în cuibul corbului.

Cum Patterson nu urcase niciodată în cuibul corbului, nu se simţea în stare să comenteze observaţia lui McKinnon.

— Venea dinspre pupa, deci ar putut observa crucile de pe laturile vasului şi zbura prea jos, platforma blocându-i vederea, deci se poate să nu o fi văzut nici pe cea de pe puntea de la prova.

— Putea să o vadă măcar pe cea de pe puntea de la pupa. Şi pe aia, au văzut-o chiar dacă nu era lumina foarte puternică.

— Da, dacă nu luăm în considerare fumul destul de gros care se ridică când se merge cu toată viteza înainte.

Bine, asta e Există o posibilitate. Patterson nu era prea convins. Îl privea pe şeful de echipaj care învârtea în neştire cârma stricată şi examina acul busolei şi busola auxiliară, distruse în întregime. într-un târziu îl întrebă:

— Ce facem? Rămânem aici? Nu mai avem ce face aici şi eu am îngheţat tun. Hai să mergem în cabina Căpitanului,

— Tocmai asta vroiam să spun şi eu, sir.

În cabină nu era mult mai cald, dar cel puţin nu bătea vântul. Patterson se duse direct la bar şi scoase sticla de scotch.

— Dacă ai umblat tu aici, umblu şi eu. O să-i explicăm Căpitanului mai târziu. Nu-mi prea place romul şi simt nevoia să beau ceva.

— Ca să preveniţi pneumonia.

— Da, cam aşa ceva. Bei şi tu?

— Da, domnule. Nu-mi prea fac probleme din pricina frigului, dar cred că voi avea nevoie de puţină tărie pentru următoarele ore. Credeţi că se poate repara mecanismul de direcţie?

— Da, e posibil, dar va fi ceva improvizat. O să-l las pe Jamieson să se ocupe de treaba asta.

— Da, dar nu asta e foarte important. Ştiu că toate telefoanele sunt defecte şi că n-ar dura mult să le reconectaţi. Ştiu că încercaţi să improvizaţi un mecanism de direcţie în sala maşinilor. Mai sunt nişte probleme cu electricitatea, dar n-o să ne ia mult să punem nişte cabluri izolate pe ici pe colo. Dar nu ne putem apuca de nici una din treburile astea până nu curăţăm partea asta.

Patterson dădu pe gât jumătate din pahar.

— San Andreas nu poate fi condusă din camera de comandă. Am stat doar două minute sus şi mi-a fost de-ajuns. Dacă ai sta 15 minute, ai deveni un sloi de gheaţă.

— Dar nava nu poate fi condusă din altă parte. Sunt de acord că frigul e o adevărată problemă, dar o să îngrădim camera de comandă. Avem destul placaj la tâmplărie. Da, dar prin placaj nu poţi să vezi.

— Am putea scoate capul din când în când pe uşile laterale. Dar nu va fi nevoie pentru că putem face nişte ferestre în placaj.

— Perfect! spuse Patterson, căruia scotchul îi restabilise circulaţia. N-avem nevoie decât de un geamgiu şi de sticlă. Şi noi n-avem nici una nici alta.

— N-avem nevoie nici de geamuri, nici de sticlă tăiată şi nici de canaturi. Sunt nişte role de izolir-band la departamentul electric.

— Am kilometri întregi de izolir, dar n-am nici un canat.

— Nici nu avem nevoie. Avem nevoie doar de sticlă. Şi ştiu de unde putem lua cea mai bună sticlă, sticlă de oglinzi. Toate

acele minunate tăvi şi măsuţe pe rotile din spital au sticlă deasupra.

— Da, chiar aşa. Acum ai şi sticlă.

— Da, domnule. Bănuiesc că domnişoara Morrison o să vă dea câteva.

— Din câte ştiu eu sunt comandantul acum, chiar dacă numai temporar, zise Patterson şi zâmbi în felul său unic.

— Sigur că da, sir. Numai că n-aş vrea să fiu de faţă când o veţi pune la punct. Dar toate astea sunt fleacuri. Cred că sunt alte trei probleme care ar merita mai multă atenţie. în primul rând, radioul este o bucată de fier ruginit. Nu putem lua legătura cu nimeni şi nimeni nu ne poate contacta. în al doilea rând, compasurile nu mai funcţionează. După câte ştiu aveţi un girocompas dar n-a funcţionat niciodată, nu-i aşa? Dar cea mai gravă problemă este navigarea.

— Navigarea?! Dar de ce să fie o problemă?

— Pentru că este o problemă, chiar cea mai dificilă, să vrei să ajungi din punctul A în punctul B. Noi avem, adică aveam 4 ofiţeri de navigaţie, pentru că 2 sunt morţi iar ceilalţi 2 sunt imobilizaţi în bandaje şi arată ca nişte mumii egiptene, ca să folosesc expresia dumneavoastră. Comandantul Warrington ar fi putut naviga, dar a orbit şi din câte mi-am dat seama din privirea doctorului Singh, s-ar putea să fi orbit pentru totdeauna. Şi ca paharul să fie într-adevăr plin, îl avem la bord pe ofiţerul navigator de pe *Andover* care este ori în stare de şoc, ori în comă. Doctorul Singh ne-ar putea lămuri în această privinţă. Dacă unui jucător de poker i-ar pica o asemenea mână, s-ar împuşca. Să ai 4 ofiţeri de navigaţie la bord şi nici unul să nu vadă, dintr-un motiv sau altul. Şi dacă nu vezi, nu poţi naviga. De asta e şi mai mare ghinionul că am rămas fără radio. Cam la 100, 200 de mile de aici ar trebui să fie o navă de război britanică, care ne-ar putea împrumuta un ofiţer de navigaţie. Dumneavoastră, ştiţi să navigaţi, sir?

Patterson îi aruncă o privire de om de-a dreptul jignit:

— Eu sunt ofiţer inginer, pe când tu, McKinnon; tu eşti marinar şi-ai mai fost şi 12 ani în Marina Regală.

— Puteam să fiu şi 100 de ani în Marina Regală că tot nu ştiu să navighez. Eu am fost subofiţer la torpile – maistru specializat în torpile. Dacă vreţi să declanşaţi o torpilă, să

lansaţi o şarjă în adâncime, să faceţi să explodeze o mină sau dacă aveţi nevoie de vreun ajutor la chestii elementare de electricitate, atunci sunt omul dumneavoastră. Poziţia stelelor, semnele solare, lunare, dacă or exista şi de-astea, nu sunt decât simple cuvinte pentru mine. Am auzit şi de deviaţie, variaţie, declinaţie dar ştiu mai multe despre greci decât despre ce ar însemna toate acestea.

— Avem un compas portabil pe şalupa de salvare, aia pe care ai luat-o tu astăzi, dar tot degeaba. Polul nord magnetic n-are a face cu polul nord geografic. Acum cred că sunt chiar la 1.000 de mile unul de celălalt. Polul nord geografic este pe undeva prin Canada sau Insula Baffin sau pe acolo, iar în zona în care ne aflăm noi acum, polul nord magnetic e mai mult spre vest decât spre nord; tăcu şi-l privi pe Patterson pe deasupra buzei paharului: Băutura asta o să-mi uşurele munca.

Patterson se uită indispus la paharul lui şi spuse fără prea multă speranţă în glas:

— Să încercăm să ne uităm la soare la prânz. Aşa o să ştim măcar unde e sudul.

— După cum se anunţă vremea, nici nu cred că vom putea zări soarele. Şi prânzul nu e neapărat la ora 12 după ceasurile noastre. Presupunând că am fi în mijlocul Atlanticului, unde poate chiar suntem, şi că am şti unde e sudul, asta ne-ar ajuta să ajungem la Aberdeen? Spre Aberdeen chiar mergem, dacă nu mă înşel. Cronometrul e şi el kaput. şi oricum habar, n-avem să facem legătura între el şi longitudine: Şi chiar dacă am încerca să găsim sudul după metoda dumneavoastră, aici e noapte 20 de ore din 24 şi auto-pilotul e distrus şi el ca toate celelalte echipamente de pe puntea de comandă. De învârtit în cerc n-o să ne învârtim, că ne-ar semnaliza compasul portabil, dar nu vom şti în ce direcţie mergem.

— Hai să fim puţin mai optimişti, McKinnon. Cel puţin ştim unde să căutăm. Crezi că ne-ar fi de ajutor să ştim unde ne aflam înainte de atac?

— Da, ne-ar fi de ajutor. Dar tot ce ştim, cu aproximaţie, e că ne aflam pe undeva la nord sau nord-vest de Norvegia, într-o porţiune de mare, de, să zicem, 20 de mii de mile pătrate. Nu avem decât două posibilităţi să aflăm cu

exactitate unde: Căpitanul şi Ofiţerul Şef dacă pot să ne spună, or s-o facă.

— Chiar aşa! Nu suntem foarte deştepţi, nu-i aşa? Sau, mă rog, eu nu prea sunt. Dar de ce ai zis „dacă „? Căpitanul Bowen putea vorbi acum 20 de minute.

— Acum 20 de minute, da, dar arsurile sunt foarte dureroase. Doctorul Singh era dat în mod sigur calmante şi ca să-ţi calmezi cu adevărat durerile, trebuie să-ţi dea o doză de şoc, să te adoarmă.

— Şi cealaltă posibilitate?

Camera de navigaţie. Dl. Batesman lucra la o hartă, pentru că avea creionul în mână. Mă duc să văd ce pot face.

— Mai degrabă tu decât eu, zise Patterson şi se strâmbă.

— Să nu uitaţi de Flannelfoot, sir.

Patterson îşi duse mâna la buzunarul salopetei unde îşi ţinea arma,

— Sau de slujba de înmormântare.

Patterson privi fără plăcere cele două cărticele legate in piele:

— Şi unde o să ţin slujba? în sala de operaţii?

— Nu. Mai sunt 4 cabine libere în spital; Săli de reanimare pentru pacienţii în stare foarte gravă, dar nu avem nici unul.

— Bine, atunci ne vedem peste 10 minute.

Şeful de echipaj se întoarse în 5 minute, iar inginerul într-un sfert de oră. Patterson era foarte mâhnit;

— N-aţi avut noroc, sir?

— Nu, fir-ar să fie. Ai avut dreptate. Le-au dat sedative foarte puternice şi se vor trezi abia peste câteva ore. Iar doctorul Singh mi-a spus că le va da din nou calmante când or să se trezească. Se pare că au vrut să-şi smulgă bandajele de pe faţă şi atunci le-au bandajat şi mâinile. Doctorul spune că şi un om care e conştient are tendinţa să elimine ceea ce-l enervează. Aveau arsuri şi pe mâini, nu foarte grave, dar asta justifică bandajele.

— Dar au curele speciale ca să le lege încheieturile mâinilor de marginea patului!

— Da, mi-a pomenit şi mie doctorul Singh despre ele. S-a gândit însă, că nu-i va face mare plăcere

Căpitanului să se trezească în lanţuri pe propria-i navă. Apropo, Hudson era de serviciu la timonă. L-au găsit. Are nişte coaste rupte şi una dintre ele i-a perforat plămânul. Doctorul zice că e destul de grav. Tu cum te-ai descurcat? Ai avut mai mult noroc?

— Tot atât de mult ca şi dumneavoastră, sir. Pe masă, lângă dl. Batesman era o linie dublă. Cred că trasa cursul.

— N-ai putut înţelege nimic de pe hartă?

Nu mai era nici o hartă. Era o hârtie zdrenţuită, plină de sânge.

CAPITOLUL III

In acea după-amiază ningea puternic şi dinspre est bătea un vânt tăios. Atmosfera de pe vas era;posomorâtă şi se întunecase deja, deşi era încă devreme. Aveau totuşi puţină lumină de la reflectoarele de pe punte, care funcţionau din nou. Sabotorul era probabil mulţumit de rezultatele muncii lui de dimineaţă şi acum se odihnea pe laurii victoriei. Vântul bătea puternic şi şuieratul lui părea un strigăt de hiene în noapte. Norii de zăpadă pe care-i ridica alergau spasmodic printre cele 20 de stafii îndoliate care participau la macabra ceremonie a înmormântării. Inginerul şef Patterson ţinea o lanternă în mână şi citea slujba de înmormântare. Ar fi putut la fel de bine să citească preţurile de la bursa de valori pentru că oricum nimeni nu putea auzi nici măcar un cuvânt. Unul după altul, morţii, înfăşuraţi în giulgiul de pânză de vele, alunecau pe o scândură înclinată şi dispăreau pe sub steagul englez în apa îngheţată a mării Barents. Nici un sunet de trompetă ca onor, nici o ultimă slujbă pentru Marina Comercială. Nimic. Singurul prohod a fost bocetul vântului, singuratic şi pierdut, printre pânzele îngheţate şi prin găurile din platformă.

— Oamenii s-au întors în singura încăpere in care se mai puteau aduna: careul personalului medical, situat între cabine şi saloane. Dârdâiau cu toţii şi erau vineţi de frig. Vă suntem foarte îndatoraţi, domnule McKinnon, spuse doctorul Singh. Fusese şi el la înmormântare şi încă îi clănţăneau dinţii de frig. Totul: a fost scurt şi foarte eficient; Cred că a fost o sarcină groaznică.

— Şase perechi de braţe m-au ajutat, îi răspunse boţmanul. A fost mai greu pentru ei decât pentru mine. McKinnon nu a trebuit să explice ce voia să spună. Toată lumea ştia că întotdeauna celorlalţi le era mai greu decât invincibilului shetlander.

— Am o propunere, domnule, îi spuse McKinnon inginerului Patterson.

— Una ca-n Marina Regală?

— Nu, domnule. Una ca la pescarii de apă adâncă. Cred că se potriveşte, pentru că apele în care ne aflăm sunt specifice acestei îndeletniciri. Un toast pentru cei ce s-au dus.

— Sunt de acord şi nu pentru că aşa se obişnuieşte sau din motive sentimentale. În timp ce vorbea dinţii doctorului Singh clănţăneau în continuare ca nişte castaniete. Din motive medicale. Nu ştiu ce simţiţi voi, dar globulele, mele roşii au nevoie de îngrijire.

Patterson încuviinţă din cap şi McKinnon se întoarse către un tinerel micuţ de statură şi pistruiat, care îşi căuta de lucru pe acolo, la o distanţă respectoasă:

— Wayland! Wayland se apropie în grabă.

— Da, domnule McKinnon, sir.

— Du-te cu Mărio la magazia de băuturi şi adu nişte întăritoare.

— Da, domnule McKinnon, sir! Mă duc chiar acum domnule McKinnon, sir!

Şeful de echipaj renunţase de mult să-ncerce să-i dezveţe pe Wayland Day de a i se adresa astfel.

— Nu-i nevoie, domnule McKinnon; interveni doctorul Singh. Avem şi noi rezervele noastre aici.

— Medicale, nu? Bineînţeles. Câţi ani are puştiul, întrebă doctorul Singh, privindu-l pe Wayland cum se îndepărta pe coridor.

— El zice că are 17 sau 18, nici el nu e sigur. Dar şi-ntr-un caz şi-n altul cred că minte. Cred că nici măcar n-a văzut cum arată o maşină de ras.

— E în subordinea ta, nu? E magazionerul, după câte am înţeles eu, îşi petrece aproape toată ziua aici.

— Dacă pe dumneavoastră nu vă deranjează, eu n-am nimic împotrivă.

— A, nu, nu mă deranjează. E un flăcău energic şi gata oricând să dea o mână de ajutor.

— E al dumneavoastră. Noi oricum nu mai avem magazie. Îi face ochi dulci vreunei asistente?

— Îl subestimaţi pe puştii. Nici mai mult, nici mai puţin decât domnişoarei Morrison. Bineînţeles că o adoră în tăcere.

— Doamne! exclamă şeful de echipaj.

Tocmai atunci intră Mărio care ţinea o tavă de argint plină cu sticle şi pahare deasupra, capului. Era fără îndoială o dovadă de îndemânare, pentru că *San Andreas* se balansa destul de tare. Mărio se răsuci cu agilitate şi puse tava pe masă fără nici o problemă, se auzi numai clinchetul paharelor. Nu se ştie de unde luase tava, dar asta era treaba lui. Mărio era un tânăr brunet, cu mustaţă. Toată lumea credea că e italian. Purta întotdeauna o pereche de ochelari eu lentile fumurii aşa că nu se ştia dacă are şi strălucirea specifică ochilor italienilor. Unii susţineau că există o legătură între ochelarii fumurii şi Mafia siciliană. Dar această presupunere era spusă întotdeauna pe un ton de glumă bună; care te amuza. Mărio era grăsuţ şi nu prea ştiai câţi ani să-i dai. Pretindea că fusese ospătar la Savoy Grill, ceea ce putea fi adevărata Oricum, probabil că ar fi trebuit să fie prizonier de război sau internat în vreun lagăr, după cum credea şi Căpitanul Bowen. Băiatul avea într-adevăr. o carieră zbuciumată.

După ce băuse vreo două degete de scotch şi îşi pusese din nou în funcţiune globulele roşii, doctorul Singh spuse:

— Ei, şi acum ce facem, domnule Patterson?

— Luăm prânzul, doctore. O oră cam târzie pentru prânz, dar n-ajută cu nimic dacă facem foamea. Cred că 4? a trebui să gătim în bucătăria dumneavoastră şi să mâncăm aici.

— Masa se pregăteşte chiar acum. Şi după aceea?

— După aceea ne pregătim noi.

Patterson se întoarse spre şeful de echipaj:

— Am putea măcar temporar să folosim busola de la şalupă, pentru că avem deja o cârmă improvizată în sala maşinilor.

— N-o să meargă, domnule. E prea mult metal şi o să influenţeze acul magnetic.

Şeful de echipaj îşi împinse scaunul şi se ridică.

— Eu o să sar peste masa de prânz. Cred că sunteţi de acord, domnule Patterson, că e nevoie de o linie telefonică între cabina de manevră şi sala maşinilor. Mai e nevoie şi de lumină pe puntea de comandă, ca să vedem şi noi ce facem. Astea cred că sunt cele două priorităţi.

— Ne-am ocupat deja de ele, McKinnon, îi spuse Jamieson.

— Mulţumesc, domnule. Dar masa tot mai poate aştepta.

Se întoarse spre Patterson:

— O să mă duc să împrejmuiesc cabina de manevră şi să-i pun nişte lumină. După asta am putea să ne uităm prin cabinele de pe platformă să vedem care mai sunt locuibile şi să le repunem în funcţiune lumina şi încălzirea. Nici pe puntea de comandă n-ar strica puţină căldură.

— Restul lasă-l în seama oamenilor din sala maşinilor. După ce îmbucăm ceva ne apucăm de treabă. Ai nevoie de ceva ajutor?

——Numai de Ferguson şi Curran Bun, ne mai rămâne un singur lucru de rezolvat, spuse Patterson şi se uită în tavan. Geamul turnat pentru ferestre.

— Da, domnule. Dar credeam că dumneavoastră…

— Păi, e un fleac. Patterson dădu din mână semnificativ, ca să-i dea de înţeles ce fleac era. Nu trebuie decât să ceri.

—Dar am crezut că dumneavoastră… Mă rog, poate m-am înşelat.

— Sunt ceva probleme? întrebă doctorul Singh

— Voiam şi eu nişte sticlă de la cărucioarele sau tăvile din saloane. Poate ne puteţi ajuta dumneavoastră.

— Eu? Nu!

Doctorul Singh îl întrerupse grăbit şi foarte categoric.

— Eu şi doctorul Sinclair ne ocupăm de sala de operaţii şi avem grijă de pacienţii noştri operaţi şi n-avem nimic de-a face cu saloanele. N-am dreptate, colega?

— Aveţi perfectă dreptate, domnule. Doctorul Sinclair fusese şi el la fel de categoric.

Şeful de echipaj îi privi pe cei doi cu indiferenţă şi asta era mai grăitor decât oricare altă atitudine şi plecă spre salonul B. In salon erau 10 pacienţi şi două asistente, una foarte brunetă şi cealaltă foarte blondă. Sora Irene, cea foarte brunetă, abia dacă avea 20 de ani şi era o tânără foarte drăguţă, cu ochii negri. Ea venea din Irlanda de Nord. Avea o fire atât de blândă şi era mereu veselă, încât nimeni nu-i putea spune pe numele de familie, pe care se părea că nimeni nu-l ştie. Ea îşi ridică privirea când intră McKinnon şi, pentru prima oară de când era pe vas, nu reuşi să-i zâmbească. El o bătu uşor pe umăr şi se îndreptă spre capătul salonului unde sora Magnusson

schimba bandajul de pe braţul unui marinar. Janet Magnusson era cu câţiva ani mai în vârstă decât Irene şi mai înăltuţă. Era o,femeie frumoasă, care moştenise şi ea ceva din chipul bătut de vânturi al vechilor marinari vikingi. Ca şi McKinnon, avea părul foarte blond şi ochii gri-albaştri, dar spre norocul si, nu şi acelaşi ten cărămiziu. Era o fire deschisă, mereu zâmbitoare, dar ca şi colega ei mai tânără. nu zâmbea în acel moment. Când îl văzu pe şeful de echipaj se ridică şi-l atinse uşar pe umăr!

— A fost îngrozitor, Archie, nu-i aşa?

— N-aş mai vrea să trec prin aşa ceva. Mă bucur că n-ai fost acolo, Janet.

— Nu m-am referit la înmormântare. Mă gândeam că tu a trebuit să-i coşi în sac pe cei care arătau cel mai rău. Se spune că ofiţerul de transmisiuni era bucăţi-bucăţele,

— Se exagerează. Cine ţi-a spus?

— Johnny Holbrook. Îl ştii, subofiţerul acela tânăr, căruia îi e frică de tine.

— Nimănui nu-i e frică de mine, îi răspunse McKinnon absent. Aţi făcut ceva schimbări pe aici, zise el uitându-se prin salon.

— A trebuit să scoatem câţiva pacienţi, care erau în perioada de refacere. Parcă i-am fi trimis la moarte, cel puţin în Siberia. Nu mai aveau inimic, erau nişte prefăcuţi. Le plăcea să doarmă în paturi moi şi să fie răsfăţaţi.

— Şi cine-i răsfăţa, mă rog, nu chiar tu şi Irene? Pur şi simplu n-au suportat să se despartă de vai. Unde e leoaica?

— Te referi la sora Morrison? îl întrebă Janet cu o privire dezaprobatoare.

— Da, chiar la ea mă refeream. Trebuie să întru în vizuina ei.

— N-o cunoşti, Archie. Să ştii că e o fată drăguţă. Maggie e prietena mea. Zău.

— Maggie?

— Da, Maggie, când suntem în afara programului. E în salonul alăturat.

— Auzi, Maggie 1 Şi eu care credeam că nu te place pentru că nu mă place, pentru că nu-i place că vorbesc cu tine.

— Prostii! Şi Archie...!

—Poftim? Leoaica nu are vizuină.

Şeful de echipaj nu binevoi să-i răspundă şi intră In salonul alăturat. Sora Morrison nu era acolo. Dintre cei, 8 pacienţi care erau în acel salon, numai McGuigan şi Jones erau conştienţi. Şeful de echipaj se apropie de paturile lor:

— Ei, cum merge, băieţi?

— Suntem bine, Archie. Nici n-ar trebui să stăm în pat.

— O să staţi aici până vi se va da drumul.

McGuigan avea 18 ani. McKinnon, se întrebă cât timp îi va trebui tânărului ca să uite imaginea lui Rawlings întins lângă cârmă şi decapitat. Tocmai atunci sora Morrison intră pe uşa din celălalt capăt al salonului.

— Bună ziua, îi spuse McKinnon.

— Bună ziua; domnule McKinnon. Văd că vă faceţi vizitai

Şeful de echipaj simţi nuanţa de mânie din glasul ei, dar se mulţumi să pară absorbit de gânduri. Nu ştia probabil că această expresie pe faţa lui avea în anumite situaţii un efect neliniştitor asupra oamenilor.

— Am venit pentru că am de discutat cu dumneavoastră.

Apoi uitându-se prin salon, spuse:

— Nu sunt o adunătură plăcută, nu?

— După părerea mea, domnule McKinnon, nu cred că e nici momentul şi nici locul, pentru asemenea vorbe neserioase.

Nu strânse din buze în felul ei obişnuit în asemenea situaţii; dar de după ochelarii cu rame metalice nu se simţea nici o undă de căldură. Şeful de echipaj îşi pironi ochii asupra ei şi ea nu se simţi deloc în largul său. Ca majoritatea oamenilor – cu? excepţia, timidului Johnny Holbrook – sora Morrison îl considera pe McKinnon un om prietenos, dar nepăsător. În plus, ea mai credea, că nu era cine ştie ce de capul lui. De data aceasta însă, a fost de ajuns o singură privire aruncată înspre figura rece, dură şi întunecată din faţa ei, ca să-şi dea seama cât de tare se înşelase. Era într-adevăr o experienţă tulburătoare. Şeful de echipaj începu să-i vorbească rar.

— Nici nu cred că am starea de spirit să vorbesc neserios, soră. Tocmai am înmormântat 15 oameni. înainte de a-i

înmormânta a trebuit să le cos giulgiurile şi înainte de asta le-am adunat rămăşiţele şi măruntaiele la un loc ca să-i pun în sac şi să-i cos. Abia după aceea i-am înmormântat. Nu v-am văzut la ceremonie, soră

Şeful de echipaj ştia că n-ar fi trebuit să-i vorbească , pe tonul acesta, dar ştia şi că era mai tulburat de ceea ce văzuse decât s-ar fi aşteptat. Dacă ar fi fost o altă situaţie, nu s-ar fi lăsat provocat atât de uşor. Situaţia era însă anormală şi provocarea prea mare.

— Am venit după nişte sticlă turnată ca aceea pe care o aveţi deasupra cărucioarelor şi tăvilor. Am nevoie urgent de ea şi nu pentru scopuri neserioase. Sau poate vrei vreo explicaţie.

Sora nu-i răspunse dacă vroia sau nu vreo explicaţie. Şi, de altfel, nu reacţionase în mod dramatic la ceea ce-i povestise McKinnon. Nu se trântise pe primul scaun, nu se sprijinise de primul perete, nici măcar nu-şi dusese mâna la gură. Doar paloarea i se schimbase. Sora Morrison avea un ten pentru care ar fi invidiat-o şi cei mai mari producători de cosmetice. Şi ochii, şi buzele erau la fel de frumoase şi contrastau puternic cu atitudinea şi severă şi cu ochelarii cu rame metalice.. In acel moment însă toată roşeaţa dulce a obrajilor îi dispăruse.

Şeful de echipaj scoase sticla de la o măsuţă cu rotile din dreptul patului lui Jones. Privi apoi în jur, căutând nişte tăvi, dar nu găsi nici una. O salută din cap pe sora Morrison şi intră în salonul B. Janet Magnusson îl privi surprinsă.

— Asta căutai?

McKinnon încuviinţă din cap.

— Şi Maggie, sora Morrison n-a avut nici o obiecţie?

— Nici cea mai mică obiecţie. N-ai nişte tăvi pe aici?

Patterson şi ceilalţi începuseră deja să mănânce, când se întoarse şeful de echipaj cu cinci bucăţi de sticlă sub braţ. Patterson părea surprins:

— Deci n-ai avut nici o problemă?

— A trebuit doar să cer. O să am nevoie de nişte scule pe puntea de comandă.

— S-a aranjat, îi răspunse Jamieson. Tocmai am fost în sala maşinilor şi am trimis pe punte o cutie cu scule. Ai acolo tot ce-ţi trebuie: şuruburi, piuliţe, izolirband, un fierăstrău mecanic şi o maşină de găurit

— Mulţumesc. Dar o să am nevoie de curent.

— Ai şi curent. E doar un cablu improvizat, dar sper că nu te deranjează. Aşa că ai şi curent, adică şi lumină. Telefonul o să ne ia mai mult.

— E foarte bine. Mulţumesc, domnule Jamieson. Şi încă un lucru, sir. Şeful de echipaj i se adresa acum lui Patterson. Avem în echipajul nostru destui oameni de diferite naţionalităţi. Căpitanul de pe petrolierul grecesc, Andropolous parcă-l cheamă, poate să aibă şi el un echipaj amestecat. Mă gândesc că poate avem o şansă minimă ca unul de-al nostru să vorbească aceeaşi limbă cu unul de-al lor. Poate faceţi nişte cercetări, sir.

— Şi la ce-ar ajuta, McKinnon?

— Căpitanul Andropolous ştie să navigheze.

— Da! Sigur, sigur. Să nu uităm cumva navigarea,aşa-i McKinnon?

— Nu putem face nimic fără ea, sir. Credeţi că aţi putea pune mâna pe Naseby şi Trent? Sunt cei doi care erau cu mine aici când am fost atacaţi. Vremea se înrăutăţeşte, sir, şi pe punte a început să prindă pojghiţă de gheaţă. Să-i puneţi să monteze nişte ancore de salvare între platformă şi puntea inferioară.

— Zici că se Înrăutăţeşte vremea. Cât de rău o să fie? întrebă doctorul Singh.

— Nu foarte rău, domnule. Barometrul de pe punte e stricat, dar cel din cabina Căpitanului a rămas neatins. O să verific.

Scoase apoi din buzunar busola pe care o luase de pe şalupă:

— Chestia asta e practic nefolositoare, dar cel puţin ne arată dacă schimbăm direcţia. Ne balansăm mai mult spre pupa. Asta înseamnă că avem vânt în travers care îşi schimbă direcţia foarte rapid. De când suntem aici jos şi-a schimbat deja direcţia cu 5 grade. Bate foarte puternic dinspre sud-est.

Ştiu din experienţă că asta înseamnă ninsoare puternică, mare zbuciumată şi o temperatură foarte scăzută.

— Deci nici o rază de lumină în atmosfera asta întunecată, spuse doctorul Singh. Perspectivele sunt luminoase, dar omul este rău. Numai că în cazul nostru e pe dos.

— Ei totuşi o rază de lumină există, doctore. Dacă temperatura continuă să scadă, atunci în camera frigorifică, care a fost în parte distrusă, se menţine răceala. Carnea şi peştele s-ar păstra congelate. Iar la bord există un om rău, dacă nu chiar mai mulţi oameni răi, pentru că altfel, n-am fi în situaţia asta. Dumneavoastră sunteţi îngrijorat pentru pacienţi, în special pentru cei din salonul A.

— Telepatia, domnule McKinnon, telepatia. Dacă se înrăutăţesc condiţiile, bolnavii ar putea cădea din pat. Ultimul lucru pe care îl doresc este să-i leg pe răniţi de pat. Iar ultimul lucru pe care-l doresc eu este ca platforma să se răstoarne peste bord.

— Am şi eu priorităţile mele, nuni aşa, domnule? zise Jamieson, ridicându-se de la masă.

— Da, domnule Jamieson. Vă mulţumesc foarte mult.

Doctorul Singh surâse:

— Tot telepatia?

Şeful de echipaj îi răspunse şi el cu un zâmbet. Doctorul Singh părea că este omul potrivit la locul potrivit

— Cred că s-a dus să vorbească cu cei care montează linia telefonică dintre puntea de comandă şi sala maşinilor.

— Şi apoi eu doar apăs pe buton ca să iau legătura cu puntea, zise Patterson.

— Da, domnule. Şi apoi ne vom îndrepta spre sud-vest. Nu trebuie să vă spun de ce.

— Asta ai putea să i-o spui totuşi unui om de uscat, răspunse doctorul Singh.

— Sigur că da. Din două motive. Dacă mergem spre sud-vest înseamnă că vântul şi marea nu vor avea putere la pupa. Aşa scăpăm de balansare, şi nu va trebui să vă puneţi pacienţii în cămaşa de forţă sau altceva. O să ne legănam puţin, dar nu foarte tare. Şi mai avem un avantaj mare. Dacă ne îndreptăm spre sud-vest nu ne ciocnim de pământ pe o

distanţă de sute de mile de aici. Şi acum vă rog să mă scuzaţi, domnilor.

Şeful de echipaj părăsi camera cu bucăţile de sticlă sub braţ şi cu busola portabilă în mână.

— Nu pierde timpul, observă doctorul Singh. Foarte priceput, nu-i aşa, domnule Patterson?

— Priceput? E mai mult decât atât. E pe departe cel mai bun şef de echipaj cu care am mers vreodată. Şi n-am cunoscut vreun şef de echipaj nepriceput până acum. Cu McKinnon alături de noi avem mari şanse să ajungem la Aberdeen şi dacă vom ajunge acolo, nu mie trebuie să-mi mulţumiţi.

Puntea de comandă era luminată de lămpi puternice cu arc. Când şeful de echipaj ajunse acolo, Ferguson şi Curran îl aşteptau. Aveau cu ei bucăţi de placaj de diferite forme şi mărimi, destule ca să poţi construi o baracă modestă. Cei doi aproape că nici nu se puteau mişca. Erau înfofoliţi în hanorace şi aveau glugile trase pe frunte. Mai aveau şi câteva pulovere şi pantaloni încât abia puteau face nişte paşi mici. Dacă li s-ar fi dat câteva haine de blană albă ar fi semănat cu doi urşi polari care renunţaseră de mult la dietă. Zăpada cădea aproape orizontal şi era răscolită fără vreo piedică prin găurile căscate acolo unde fuseseră geamurile protectoare de la prova babord şi de la uşa care dădea spre puntea de comandă. într-adevăr, condiţiile atmosferice se înrăutăţeau. Sus pe punte, la 40 de picioare mai sus decât spitalul, efectele instabilităţii navei erau mult mai puternice decât se simţeau acolo jos. Vasul se legăna foarte puternic şi îţi puteai menţine echilibrul numai dacă te ţineai de ceva. Şeful de echipaj puse cu grijă bucăţile de sticlă pe jos şi le propti ca să nu alunece pe punte. Balansul navei nu-l deranja. Îl deranjau scârţâielile şi trosnetele stâlpilor care susţineau platforma şi smucelile puternice care scuturau din când in când puntea.

— Curran! Du-te repede la domnul Patterson. E la spital. Spune-i să se ducă imediat şi să schimbe direcţia navei ori cu vântul în spate ori spre tribord. Spre tribord e mai bine. Spune-i că platforma mai are puţin şi se răstoarnă.

Curran era un tip îndesat cu picioare scurte, care de obicei se mişca foarte încet. De data asta răspunse ordinului cu

promptitudine. Probabil că era un om pe care te puteai bizui în caz de urgenţă. însă nu-i prea surâdea să fie pe punte când aceasta ar fi dispărut în Marea Barents.

Ferguson îşi dădu la o parte cele câteva fulare pe care le avea la gură:

— Şefule, condiţiile de muncă sunt cam dificile, dacă nu chiar imposibile. Aţi văzut câte grade sunt?

Şeful de echipaj se uită la termometrul de pe peretele etanş. Termometrul era singurul lucru de pe punte care mai funcţiona.

— Plus 2 grade, spuse el.

— A, plus două grade! Plus două grade pe ce scară? Pe Fahrenheit. Asta înseamnă minus 30 de grade Celsius.

Îl privi pe şeful de echipaj într-un fel considerat de el plin de înţeles şi spuse:

— Aţi auzit vreodată de factorul de răcire?

Şeful de echipaj îi răspunse cu un calm lăudabil:

— Da, Ferguson. Am auzit de factorul de răcire.

— Creşte viteza vântului cu un nod, scade temperatura corpului cu un grad!

Ferguson se gândea că mai aveau puţin şi îngheţau şi asta pentru că şeful de echipaj chiar nu ştia ce-i ăla factor de răcire.

— Şi vântul are cel puţin 30 de noduri, continuă Ferguson. Asta înseamnă minus 60 de grade aici pe punte.

în momentul acela vasul se balansă periculos şi platforma scârţâi, scrâşni mai bine spus. Nu-ţi trebuia o imaginaţie bogată ca să vizualizezi în minte cum metalul începea să cedeze la presiunile laterale.

— Dacă vrei, poţi să pleci, eu nu-ţi ordon să rămâi, îi spuse şeful de echipaj.

— Încerci să mă faci să-mi fie ruşine să plec? încerci să mă atingi la coarda sensibilă? Ei, am veşti pentru tine. Nu mai am o coardă sensibilă, colega.

Şeful de echipaj îi răspunse mieros:

— Nimeni de pe vasul ăsta nu-mi spune colega.

— Boţman.

Ferguson însă nu îşi manifestă în nici un fel teama despre care vorbise şi nici nu dădea semne de şovăială:

— O să mi se dea spor de periclitate pentru ce fac acum? Sau poate să mi se plătească nişte ore suplimentare?

— Câteva păhărele din scotchul căpitanului. Hai totuşi să încercăm să facem ceva folositor în aceste ultime clipe. O să începem cu nişte măsurători.

— Le-am făcut. Ferguson îi arătă ruleta din mână şi? se abţinu să nu zâmbească cu satisfacţie. Curran şi cu mine am măsurat deja cât trebuie să aibă bucăţile de sticlă, pentru partea din faţă şi pentru părţile laterale ale cabinei de comandă. Le-am scris pe bucata de placaj de acolo.

— Bun.

Şeful de echipaj verifică dacă fierăstrăul şi maşina de găurit funcţionau şi zise:

— Deci ne putem apuca de treabă. O să mai lăsăm 3 centimetri în plus în lăţime şi în-lungime ca să fim siguri. După aceea dăm nişte găuri cam de trei sferturi de centimetru la capete şi pe laturi, punem bucata de placaj în dreptul ramei şi însemnăm unde trebuie să vină găurile în metal, după care ne apucăm de găurit oţelul ăsta.

— Dar rama aia are o grosime de trei optimi de centimetru. Ne ia o săptămână să facem toate găurile.

Şeful de echipaj se uită în cutia de scule şi scoase trei pachete de spirale. Primul pachet nu era bun şi-i dădu drumul la loc în cutie. Al doilea i-l arătă lui Ferguson. Erau burghie cu vârful albăstrui.

— Wolfram. Asta intră-n oţel ca-ntr-o bucată de unt. Domnul Jamieson nu se încurcă.

Se opri şi-şi înălţă capul ca şi cum ar fi ascultat ceva. Era o reacţie automată la zgomotele de pe pupa pe care le aducea vântul. Dar era şi la platforma care vibra puternic. Se uită la Ferguson, a cărui faţă îngheţată se destinse schiţând ceva ce semăna cu un zâmbet. Şeful de echipaj se îndreptă spre uşa de la tribord, unde se aflau şi alte cabine şi se uită în cabina de comandă prin gaura unde fusese înainte paravântul, în partea de sus a uşii. Ningea atât de puternic încât prin perdeaua de zăpadă abia puteai să vezi valurile. Nava Se balansa încă puternic. O navă de orice mărime care n-a fost manevrată o perioadă de timp îţi ia destul timp ca s-o ai sub control din nou. După un minut însă, şeful de echipaj îşi dădu

seama că *San Andreas* începea uşor-uşor să răspundă la cârmă. Nu vedea mişcarea, dar simţea. Vasul începuse să se mişte de la pupa iar legănarea puternică cu care se obişnuiseră în ultimele ore se atenua. McKinnon se întoarse spre Ferguson.

— Ne rotim spre tribord. Domnul Patterson a hotărât să mergem în direcţia vântului. O să avem şi vântul şi marea în spate. Asta-i bine.

— Asta-i bine, repetă Ferguson pe un ton care arăta că era oricum, numai bine nu. Era foarte tulburat şi avea şi motive. *San Andreas* se îndrepta spre sud şi valurile se spărgeau puternic în cartierul babord. De aceea nava se rotea simţitor. Platforma scârţâia şi gemea, iar toate astea n-aveau darul să-i ridice moralul.

— Dumnezeule, de ce n-am rămas unde eram?

— Dacă ai puţină răbdare o să vezi de ce.

După un minut Ferguson a văzut de ce *San Andreas* a încetat să se mai învârtă şi şi-a regăsit cât de cât echilibrul. Zgomotul de la platformă s-a diminuat şi el, iar nava era destul de stabilă şi mergea acum pe direcţia sud-vest. Se mai legăna uşor, dar era chiar neglijabil în comparaţie cu ceea ce fusese înainte. Ferguson care era acum pe o punte stabilă se simţi uşurat, îi dispăruse şi teama că s-ar fi putut scufunda, iar zăpada cădea vertical în spatele lui şi nici un fulg nu mai ajungea pe punte.

Şeful de echipaj şi Ferguson s-au apucat să taie placajul în bucăţi dreptunghiulare. După puţin timp au apărut pe punte încă patru oameni: Jamieson, Curran, McCrimmon şi încă un mecanic pe nume Stephen. Stephen era polonez şi toţi îl strigau pe numele mic pentru că nimeni nu încercase măcar o dată să-i pronunţe numele de familie: Przynyszewski. Fiecare căra câte ceva: Jamieson un telefon, Curran două sobe cu cărbuni, McCrimmon două radiatoare şi Stephen două bobine de cablu izolat, unul mai gros şi celălalt mai subţire, pe care le desfăşura în timp ce mergea.

— Aşa mai merge, boţman, spuse Jamieson. Parcă ne-am plimba pe lac. Le-a ridicat moralul şi celor de jos. Unii chiar şi-au regăsit pofta de mâncare. Apropo, ţie nu ţi-e foame? Cred că eşti singurul om de la bord care n-a luat prânzul astăzi.

— Mai rezist.

Şeful de echipaj se uită la McCrimmon şi la Stephen care conectau nişte sârme de la radiatoare la cablul mai gros.

— Mulţumesc pentru alea. Intr-o oră sau două o să terminăm şi noi baraca şi atunci vor fi foarte bune.

— Mai mult decât bune aş zice eu, îi răspunse Jamieson care tremura din toate mădularele. Pe cuvântul meu, e cam răcoare aici. Câte grade sunt?

Şeful de echipaj se uită la termometru:

— Zero. Asta înseamnă că temperatura a mai scăzut cu două grade numai în câteva minute. Mi-e teamă, domnule Jamieson, că o să fie foarte frig la noapte.

— Nu şi în sala maşinilor, îi răspunse Jamieson care se apucase să deşurubeze capacul telefonului şi se pregătea să-l conecteze la cablul mai subţire.

— Dl. Patterson spune că ăsta e un lux inutil şi că îi vreţi doar ca să puteţi vorbi, cu cineva când vă simţiţi singur. Mai zice că e joacă de copil să menţii vasul pe direcţia vântului şi că poate să-l ţină aşa ore în şir, fără să devieze cursul cu mai mult de două, trei grade.

— Nu mă îndoiesc că ar putea. Şi-n felul ăsta n-o să mai ajungem niciodată la Aberdeen. Poţi să-i spui domnului Patterson că vântul începe să-şi schimbe direcţia şi dacă şi-o schimbă prea mult şi noi mergem în direcţia lui, o să facem o gaură mare în ţărmul de nord al Norvegiei sau una şi mai mare în noi.

Jamieson zâmbi:

— O să-i explic şefului. Nu cred că i-a trecut prin cap şi această posibilitate. Mie sigur nu mi-ar fi trecut.

— Şi când coborâţi, vreţi să-l trimiteţi pe Naseby sus? E un timonier cu experienţă.

— Sigur că da. Mai aveţi nevoie de ajutor aici?

— Nu, domnule. Trei suntem de ajuns.

— Cum credeţi.

Jamieson montă la loc capacul telefonului, apăsă pe butonul de la sala maşinilor şi spuse câteva cuvinte.

— Toată lumea e mulţumită, spuse el după ce închise telefonul. Aţi terminat? McCrimmon? Stephen?

Cei doi Încuviinţară din cap şi Jamieson sună din nou în sala maşinilor. Apoi le spuse celor doi să dea drumul la un radiator şi la o sobă.

— Mai aveţi nevoie de McCrimmon pe post de curier?

— Datorită dumneavoastră, zise şeful de echipaj arătând spre telefon, acum am curier.

Radiatorul începuse să se înroşească uşor. Stephen puse mâna în faţa sobei:

— Perfect. Merge şi asta. Le putem opri. Cred, domnule McKinnon că Flannelfoot şi-a terminat treaba pe ziua de azi. O să coborâm acum sa vedem câte cabine putem aranja ca să se poată sta m ele. Mă tem că n-or să fie foarte multe. Am trimis deja câţiva din băieţii mei să facă puţină ordine. După aia trebuie să înlocuim sistemele de încălzire defecte. Asta contează cel mai mult. Din păcate, majoritatea uşilor au fost smulse din ţâţâni din pricina exploziei sau au fost tăiate cu flacăra de oxiacetilenă. Degeaba reparăm încălzirea dacă nu punem uşile la loc. O să facem tot ce putem.

Jamieson începu să se joace cu cârma, învârtind-o fără rost:

După ce terminăm şi noi jos şi voi aici sus şi după ce. temperatura o să fie potrivită pentru mine şi pentru celelalte „flori de seră „din sala maşinilor, o să venim să ne uităm puţin şi la cârma asta. Credeţi că o să vă ia mult timp?

— Depinde de distrugerile de pe punţile de dedesubt. Asta nu depinde numai de mine, boţman; Există totuşi o posibilitate s-o repunem în funcţiune în seara asta. Nu vă spun o oră sigură ca să mai am ceva timp de rezervă.

Temperatura de pe puntea de comandă continua să scadă. Frigul amorţise şi micşorase puterea fizică şi psihică a oamenilor care lucrau acolo. Lui McKinnon şi celor doi le-au trebuit mai mult de două ore ca să-şi termine treaba. Dacă ar fi fost un pic mai cald, ar fi putut probabil să termine totul în mai puţin de o oră: Când terminaseră cam trei sferturi din; treabă, au dat drumul celor patru radiatoare şi atmosfera a devenit mai acceptabilă.

McKinnon era destul de mulţumit de rezultatul final. Cinci bucăţi de placă dură fuseseră fixate în şuruburi şi fiecare era prevăzută cu o bucată de sticlă dreptunghiulară. Una din

bucăţile de sticlă era mai mare, celelalte erau cam jumătate din prima. Bucata cea mare era pusă în centru chiar în faţa timonierului. Două erau puse de-o parte şi de alta a bucăţii mai mari, iar ultimele două erau fixate în partea de sus a uşilor. Spaţiul dintre sticlă şi placaj, ca şi cel dintre placaj şi metalul în care fusese fixat era astupat cu hatley, material plastic galben, folosit de obicei la impermeabilizarea aparatajelor electrice exterioare. Cabina de manevră era ferită de curent pe cât era posibil.

Ferguson puse la loc în cutie şi ultima unealtă, apoi strănută:

— Am auzit ceva despre nişte păhărele din scotchul special al căpitanului Bowen.

McKinnon se uită la Ferguson şi la Curran. Amândoi erau vineţi de frig şi tremurau foarte tare. Deşi erau văicăreţi cronic nici unul nu se plânsese măcar o data.

— Le-aţi câştigat.

Se Întoarse apoi spre Naseby:

— Cum se comportă?

Naseby se uită în silă la busola portabilă:

— Încă ai încrede în chestia asta, ne-am schimbat poziţia cu 22 de grade. Mai mult sau mai puţin. Deci in ultimele câteva ore, vântul şi-a schimbat direcţia cu 5 grade. Nu deranjăm sala maşinilor pentru 5 grade.

George Naseby era din Yorkshire, mai precis din Whitby, oraşul natal al căpitanului Cook. Era un bărbat brunet, care nu vorbea prea mult, şi care era prietenul cel mai apropiat şi alterego-ul lui McKinnon. Fusese şi el şef de echipaj înainte, pe alte două vase, dar alesese să servească pe San Andreas pentru simplul, motiv al respectului reciproc dintre el şi McKinnon. Deşi oficial nu avea nici un grad, era considerat de toată lumea, de la căpitan în jos, ca numărul 2 la babord.

— Nu, nu-i deranjăm. Când o să-şi schimbe direcţia cu încă 5 sau 10 grade, atunci, da. Hai să coborâm; vasul să-şi poarte de grijă şi singur câteva minute. Pe urmă o să-l trimit pe Trent să te înlocuiască.

Sticla de scotch a căpitanului a început să se golească repede. Ferguson şi Curran aveau propriile păreri despre ce înseamnă o duşcă zdravănă. McKinnon, între câteva înghiţituri, mai examina sextantul, termometrul şi barometrul căpitanului. După câte se pricepea şeful de echipaj, sextantul era bun. Căptuşeala de pâslă a cutiei de lemn îl protejase de efectele exploziei. Termometrul părea că funcţionează şi el şi mercurul arăta 17 grade F. După părerea lui McKinnon, cam asta era temperatura camerei. Cabina căpitanului era printre puţinele care scăpaseră cu uşile întregi şi Jamieson instalase deja un radiator.

Şeful-de echipaj îi dădu termometrul lui Naseby şi-i spuse să-l pună pe, punte. Apoi îşi îndreptă atenţia spre barometru, care funcţiona normal. McKinnon lovi uşor ecranul şi acul negru se. mişcă repede spre stânga.

— Minus 22,5, spuse el. Numai nouă milibari şi cade;

— Nu-i deloc bine, nu?

— Nu. N-avem nevoie de un barometru ca să ştim asta.

McKinnon ieşi şi coborî la cabinele ofiţerilor. La capătul culoarului îl întâlni pe Jamieson.

— Cum merge, sir?

— Suntem aproape gata. Cinci cabine pot fi locuite. Depinde, bineînţeles de ce înţelegeţi dumneavoastră prin „a locui”.

— Cât de rezistent credeţi că e ăsta, sir, întrebă şeful de echipaj, ciocănind în peretele etanş de lângă el.

— Puţin rezistent, dar destul de solid pentru o astfel de vreme. Dar înţeleg că vremea e pe punctul de a se schimba.

— Dacă vântul o să-şi schimbe direcţia şi noi o să ne menţinem tot pe direcţia lui şi cu marea la tribord, o să ne învârtim în cerc. Mă gândeam că poate…

— Ştiu la ce vă gândeaţi. Eu sunt mecanic de navă, nu inginer constructor. Dar o să arunc o privire. Poate pot să prind cu nişte şuruburi sau să sudez nişte tablă groasă de oţel în punctele slabe. Dar nu ştiu, nu garantez. înainte de toate trebuie să ne uităm la timona de pe punte. Care e situaţia sus?

— Nu mai suflă vântul şi avem şi cele patru radiatoare. Condiţii ideale de lucru.

— Temperatura?

— 16.

Plus sau minus?

Minus.

— Ideal. Mulţumesc mult.

In sala de mese McKinnon îi găsi pe Patterson, pe doctorul Singh şi pe surorile Janet Magnusson şi Irene. Asistentele erau libere. Pe *San Andreas*, ca pe toate navele sanitare, personalul medical lucra în ture. Şeful de echipaj se duse la bucătărie şi ceru cafea şi sandvişuri. Se întoarse şi se aşeză la masa lui Patterson ca să-i raporteze. Când termină, îl întrebă pe inginer:

— Dumneavoastră cum v-aţi descurcat, sir? Adică, aţi găsit un translator?

Patterson se încruntă:

— Cu norocul nostru?

— Oricum nu-mi pusesem mari speranţe, sir. Nu speram tocmai din pricina „norocului nostru”. Unde este sora Morrison? o întrebă pe Janet Magnusson.

— In careu, îi răspunse, dar fără vreo undă de căldură în ochi sau în glas.

— E supărată. Tu ai supărat-o.

— Ea m-a supărat, îi răspunse el enervat şi dădu din mână în semn că nu vrea s-o mai asculte. Istericale. Şi nu e nici momentul şi nici locul. Şi nu cred că e vreodată momentul sau locul pentru crizele ei.

— Ei, terminaţi! interveni zâmbitor doctorul Singh. Cred că nici unul dintre voi nu are deplină dreptate. Sora Morrison nici nu s-a bosumflat în stilul ei caracteristic, cum spuneţi dumneavoastră, domnule McKinnon şi dacă e puţin tristă nu e din pricina domnului McKinnon, cum spuneţi dumneavoastră soră. Doar că ea şi dl. Ulbricht nu au aceleaşi puncte de vedere.

— Ulbricht? întrebă şeful de echipaj.

— Locotenentul de aviaţie Karl Ulbricht, după câte mi s-a spus. Comandantul Condorului.

— Şi-a revenit?

— Nu numai atât; vrea chiar să se ridice din pat. Are o putere de însănătoşire remarcabilă. Trei răni de glonţ, dar

toate nişte zgârieturi superficiale. A pierdut mult sânge, dar i-am făcut o transfuzie. Să sperăm că cel mai bun sânge englezesc se va potrivi cu cel arian. Sora Morrison era cu mine când tipul şi-a revenit şi i-a strigat că e un ucigaş ticălos şi un nazist. Asta nu poate fi apreciat ca modelul ideal al relaţiei soră – pacient.

— N-a fost foarte înţelept, recunosc, spuse Patterson. Un rănit care tocmai îşi recapătă cunoştinţa s-ar aştepta la mai multă înţelegere. Care a fost reacţia lui?

— A fost foarte calm, blând aş spune. A zis că el nu e nazist şi că n-a ucis pe nimeni în viaţa lui. Iar ea a stat acolo şi l-a privit cu ură, v-o imaginaţi pe sora Morrison privind pe cineva cu ură şi…

— Mi-o imaginez foarte uşor, îl întrerupse şeful de echipaj cu un ton compătimitor. Şi la mine se uită aşa. Frecvent.

— Poate că tu şi locotenentul Ulbricht aveţi foarte multe în comun, zise sora Magnusson.

— Vă rog, interveni din nou doctorul Singh. Locotenentul Ulbricht şi-a exprimat profundul regret, a zis ceva despre sorţii războiului, dar nu şi-a pus cenuşă în cap. Şi atunci am încheiat eu această discuţie, care nu părea folositoare. Şi nu fi atât de dur cu ea, domnule McKinnon. Nu e chiar aşa tăioasă şi nu e nici pe departe o scorpie. E sensibilă şi are propriul ei mod de a-şi exterioriza sentimentele.

McKinnon ar fi vrut să-i răspundă, dar zări privirea aproape duşmănoasă a lui Janet şi renunţă.

— Cum se simt ceilalţi pacienţi, doctore?

— Celălalt tip de pe avion, care se pare că e puşcaş şi pe care-l cheamă Helmut Witerman e bine. E doar un puşti speriat care crede că va fi împuşcat în zori. Aşa cum ai bănuit şi dumneata, comandantul Warrington e grav rănit. Cât de grav, nu ştiu. Osul occipital e fracturat şi, numai o intervenţie chirurgicală poate stabili cât de serioasă e fractura. Eu sunt chirurg, dar nu neurolog. Va trebui să aşteptăm până ajungem la un spital de pe uscat. Acolo îi vor elibera presiunea de pe centrul vederii şi vor putea spune dacă îşi va recăpăta vederea şi când.

— Şi navigatorul de pe *Andover*?

— Doctorul Singh clătină din cap cu tristeţe: Locotenentul Cunningham? îmi pare rău că într-un fel sau altul s-a dus şi ultima noastră speranţă. Tânărul nu cred că va mai putea naviga pentru mult timp de acum înainte. E în comă. Radiografia ne-a arătat că are o fractură la craniu şi nu una uşoară. Pulsul, respiraţia, temperatura nu indică vreun alt traumatism. O să trăiască.

— Aveţi idee când şi-ar putea reveni?

Doctorul Singh oftă:

— Dacă aş fi fost internist cu un an de practică, m-aş fi hazardat să dau un pronostic. Dar, Dumnezeule, sunt 25 de ani de când profesez. Peste 2 zile, 2 săptămâni sau 2 luni – pur şi simplu nu ştiu. In ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, pe căpitan şi pe ofiţerul şef, sunt încă sub sedative, şi îi voi adormi din nou imediat ce se trezesc. Situaţia lui Hudson, cel cu plămânul perforat, s-a stabilizat, sau cel puţin hemoragia internă s-a oprit. Tibia fracturată a lui Rafferty nu e o problemă. Cei doi marinari răniţi de pe Argos, unul cu pelvisul rupt şi celălalt cu arsuri, sunt încă la reanimare. Sunt în afara pericolului, dar n-am mai avut locuri în salonul A. Le-am dat drumul celor doi marinari, nu le-am reţinut numele.

— Jones şi McGuigan.

— Da, ei sunt. Au fost doar şocaţi, atât. Am înţeles că au avut mare noroc că au scăpat.

— Toţi am avut mare noroc că am scăpat.

Mărio îi aduse cafeaua şi sandvişurile, şi McKinnon îi mulţumi cu o înclinare a capului, după care îi spuse lui Patterson:

— Credeţi că ar folosi la ceva, sir, dacă am avea o scurtă discuţie cu locotenentul Ulbricht?

—- Dacă raţionamentul tău e măcar pe jumătate corect, atunci cred că ar fi folositor. Oricum, n-avem ce pierde.

— Mă_tem că va trebui să aşteptaţi puţin, zise doctorul Singh. Locotenentul a fost prea activ astăzi, sau a avut impresia că poate fi activ. Aşa că am procedat spre binele lui. Într-o oră, două se trezeşte. E ceva foarte urgent, domnule McKinnon?

— Ai putea fi. Ar putea fi măcar o problemă importantă. Ar putea să ne spună el de ce am avut noi norocul ăsta mare să scăpăm. Dacă ştie, atunci am avea şi noi o idee sau măcar o bănuială despre ceea ce ni s-a pregătit.

— Crezi că inamicul n-a terminat încă cu noi?

— M-aş mira să fi terminat, doctore.

Jamieson şi trei oameni de-ai săi intrară în sala de mese. îşi frecau mâinile îngheţate şi dinţii le clănţăneau. McKinnon era singur şi tocmai îşi terminase a treia ceaşcă de cafea. Jamieson se duse la bucătărie şi comandă cafea pentru el şi însoţitorii săi, apoi se întoarse şi se aşează lângă McKinnon:

— Condiţii ideale de muncă, zici! Cât se poate de confortabile, s-ar putea spune. Temperatura a început să urce. Sunt 10 grade. Minus.

— Îmi pare rău, sir. Cum merge cu timona?

— Am aranjat-o. Cel puţin pentru moment. Joacă puţin roata, dar Trent zice că merge.

— Bine. Mulţumesc. Deci controlăm nava de pe punte?

— Da. Le- am spus la sala maşinilor să predea controlul manevrării sus.. Patterson pare uşor dezamăgit. Cred că are impresia că s-ar fi descurcat mai bine. Care-i următorul punct de pe ordinea de zi?

— Nimic. Nimic pentru mine.

— A! Am înţeles ce-ai vrut să spui. Tot pentru braţele noastre fără ocupaţie. într-un minut – un minut care depinde de cât ne ia ca să ne dezgheţăm – o să ne uităm să vedem ce putem face ca să consolidăm platforma.

— Bineînţeles, sir.

| Şeful de echipaj privi peste umăr:

— Observ că doctorul Singh nu are. grijă să ţină încuiat dulapul cu băuturi al spitalului.

— Ei, da. Puţin în cafeaua noastră, poate...

— Chiar v-aş recomanda, domnule. Ar putea să accelereze procesul de dezgheţare.

Jamieson îl privi cu reproş şi se îndreptă spre dulap.

— Te îngrijorează ceva, McKinnon? îl întrebă Jamieson după ce goli a doua ceaşcă de cafea fortifiantă.

— Da.

McKinnon avea amândouă mâinile sprijinite de masă ca şi când ar fi vrut să se ridice.

— S-a schimbat ceva la mişcarea vasului. Acum câteva minute s-a mişcat uşor, foarte uşor la pupa, parcă Trent ar fi vrut doar să schimbe puţin cursul. Dar acum are o mişcare prea puternică. S-ar putea să se fi stricat din nou cârma.

McKinnon şi Jamieson plecară în grabă. Pe punte se formase deja o pojghiţă de gheaţă şi McKinnon apucă o ancoră de salvare şi se opri.

— Ne învârtim, strigă el pentru, că afară era vijelie şi Jamieson nu-l putea auzi bine. Ne-am schimbat poziţia cu 20 de grade, poate chiar 30. E ceva în neregulă sus.

într-adevăr, când ajunseră pe puntea de comandă era ceva în neregulă. Amândoi au amuţit şi după o secundă McKinnon sparse tăcerea:

— Domnule Jamieson, îmi cer scuze. Cârma n-are nimic.

Trent zăcea întins, cu faţa în sus, chiar lângă cârma care se învârtea necontrolată dintr-o parte într-alta după cum acţionau valurile asupra mecanismului de direcţie. Trent respira, fără îndoială, pentru că puteau vedea cum pieptul i se ridica într-o mişcare ritmică. McKinnon se aplecă deasupra lui ca să-i examineze faţa, apoi se aplecă şi mai tare adulmecând parcă ceva. Când se ridică, strâmbă din nas şi spuse scurt:

— Cloroform.

Apoi se întoarse spre cârmă şi încercă să aducă nava pe drumul cel bun.

— Uită-te şi la asta! exclamă Jamieson ridicând de pe jos busola care avea cadranul spart şi acul răsucit. Flannelfoot loveşte din nou.

— Aşa s-ar părea, sir.

— A! Şi tu nu eşti prea mirat.

— L-am văzut căzut pe jos şi nu mi-a mai trebuit să mă uit. Timonieri mai avem, dar asta era singura noastră busolă.

CAPITOLUL IV

Patterson, McKinnon şi Jamieson se aflau în micul hol al spitalului.

— Cel care a făcut asta a avut acces la dispensar, spuse Patterson.

— Nu cred că asta e o pistă bună d-le, îi răspunse McKinnon. De la 10 dimineaţa toată lumea de pe vas a avut acces la dispensar, în afară de răniţi, de cei inconştienţi şi de cei aflaţi sub sedative. Nu există nici măcar o singură persoană care să nu fi fost în zona spitalului, ca să mănânce, să doarmă sau pur şi simplu să se odihnească.

— Poate că nu punem bine problema, interveni Jamieson. De ce să fi vrut cineva să strice busola? Nu cred că ar fi făcut-o numai ca să ne împiedice să urmăm cursul ce-l urmam,sau să ne împiedice să ne îndepărtăm de cineva. Se poate foarte bine ca Flannelfoot (Pas uşor) să-şi transmită în continuare semnalele de ghidare, aşa că nemţii ştiu exact unde suntem.

— Poate că vrea să creeze panică în rândul nostru, spuse McKinnon. Poate speră că mai degrabă vom încetini decât să ne învârtim în cercuri, ceea ce s-ar putea întâmpla dacă vremea continuă să se înrăutăţească şi marea devine agitată, iar noi nu mai avem busolă. S-ar putea să fie vreun submarin german prin apropiere şi Flannelfoot să nu vrea să ne depărtăm

prea mult. Ar mai putea fi o explicaţie, una chiar mai cumplită. Noi am presupus că Flannelfoot are un emiţător, dar poate că are un emiţător-receptor. Dacă e în contact cu Fiordul Alta, cu un submarin sau chiar cu un Condor de recunoaştere? Prin apropiere ar trebui să fie o navă de război britanică şi ultimul lucru pe care l-ar dori este ca noi să reuşim să o contactăm. Noi nu putem, intr-adevăr, dar radarul navei de război ne-ar putea detecta de la 10, 15 mile distanţă.

— Prea mulţi „dacă”, „poate”, „probabil că „sau „probabil că nu”. Tonul lui Patterson fusese hotărât, ca al unui om care. a luat o decizie. In câţi oameni ai încredere boţman? -

— În câţi oameni… dar McKinnon nu mai continuă. Noi trei şi Naseby. Şi personalul medical. Nu pentru că aş avea vreun motiv anume să am încredere în personalul medical, dar ştim că au fost cu toţii prezenţi aici când a fost atacat Trent. Asta îi exclude de pe lista suspecţilor.

— Doi doctori, şase asistente, trei subofiţeri sanitari şi patru dintre noi. Asta înseamnă 15 oameni, în afară de aceştia, toţi sunt suspecţi? întrebă Jamieson zâmbind uşor.

Şeful de echipaj îi răspunse cu acelaşi surâs pe buze:

— E greu să ţi-i imaginezi pe nişte puşti ca Jones, McGuigan sau Wayland Day ca spioni de clasă. în afară de ei, n-aş pune mâna-n foc pentru nimeni. Mai explicit, n-am nici un motiv să am încredere în ei într-o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Adică nici în echipajul de pe *Argos*? Nici în ceilalţi supravieţuitori pe care îi avem la bord? Sunt oaspeţii noştri din simplă întâmplare, spuse Patterson.

Ştiu că pare ridicol, îi răspunse McKinnon. Dar aparenţele înşeală. Pur şi simplu, nu am încredere în nimeni. Şeful de echipaj făcu o pauză. Greşesc sau aveţi de gând să percheziţionaţi cabinele şi bagajele tuturor?

— Nu, nu greşeşti.

— Cu respect, domnule, dar cred că ne pierdem vremea. Flannelfoot, ca orice individ inteligent, e prea deştept ca să lase vreun semn, sau să lase acel semn într-un loc care ar putea fi asociat cu persoana lui. Există sute de locuri pe nava asta unde se pot ascunde nişte lucruri, iar noi nu sunteţi specializaţi în percheziţii. Pe de altă parte, e mai bine aşa, decât să nu faci nimic.

— Dar mă tem că asta vom găsi, d-le Patterson. Nimic.

— Într-adevăr, nu au găsit nimic. Au scotocit în fiecare cabină, în fiecare şifonier şi dulap, în fiecare valiză şi sac, în fiecare ungher şi în fiecare crăpătură şi nu au găsit nimic. Au trecut şi printr-un moment mai delicat când Căpitanul Andropolous s-a opus violent şi prin cuvinte şi gesturi, la percheziţionarea cabinei sale.

Căpitanul Andropolous era un bărbat zdravăn, cu faţa acoperită de o barbă neagră şi avea, se pare şi un temperament furtunos. McKinnon însă, care nu era dus la biserică, a rezolvat această mică neînţelegere îndreptând ţeava pistolului spre tâmpla Căpitanului, care, dându-şi seama că McKinnon nu era pus pe glume, a devenit extrem de binevoitor şi chiar l-a însoţit pe şeful de echipaj şi le-a ordonat oamenilor săi să-şi desfacă valizele pentru a fi atent cercetate.

Cei doi bucătari singalezi ai spitalului erau mai mult decât pricepuţi şi doctorul Singh, care se dovedise a fi şi el un bun cunoscător în materie, scosese la iveală nişte vin de Bordeaux cum numai într-un restaurant Michelin mai puteai găsi. Dar mâncarea şi, mai surprinzător, vinul servite în acea seară la cină nu fuseseră apreciate la adevărata lor valoare. Atmosfera din sala de mese era posomorâtă. Nimeni nu se simţea In largul său aproape ca încercau să, se ferească unii de alţii. Una era să ţi se spună că există un sabotor la bord şi cu totul alta să ţi se scotocească prin valize şi prin lucruri pentru că se putea să fii chiar tu respectivul sabotor. Tocmai de aceea şi personalul medical era, foarte neliniştit, dar fără motiv. Lucrurile lor nu fuseseră, răscolite şi deci, oficial, fuseseră eliminaţi; de pe lista suspecţilor. Reacţia lor era absurdă, dar era de înţeles în situaţia aceea.

Patterson împinse farfuria din faţa lui, deşi nu terminase încă de mâncat şi se întoarse către doctorul Singh:

— Locotenentul ăla Ulbricht! S-a trezit?

— Mai mult decât atât! Doctorul Singh părea aproape supărat din această pricină. Are o capacitate de recuperare remarcabilă. A vrut chiar să ia masa cu noi, dar bineînţeles că i-am interzis. De ce mă întrebaţi?

— Şeful de echipaj şi cu mine am vrea să avem o mică discuţie cu el.

— Nu există nici un motiv care să vă împiedice. Dar, după ce medită puţin, doctorul Singh adăugă: Ar putea interveni doar două complicaţii minore. Una este sora Morrison, care este în salon pentru că o înlocuieşte pe sora Maria care e la masă acum;

Doctorul Singh le făcu semn cu capul spre capătul mesei unde mânca o fată blondă, cu pometii proeminenţi şi care purta uniformă de soră medicală. Ea şi Stephen Przynyszewski erau singurii polonezi de pe vas şi, deoarece şi numele ei de familie, Szarzynski, era la fel de greu de pronunţat ca şi cel al lui Stephen, toţi o strigau, întotdeauna cu tandreţe, sora Maria.

— O să trecem peste asta, spuse Patterson. Şi cealaltă complicaţie?

— Căpitanul Bowen. Ca şi locotenentul Ulbricht. Căpitanul are o măre toleranţă la sedative. De aceea se tot trezeşte, din ce în ce mai des, şi când e treaz e foarte irascibil.

— În locul Căpitanului, nici mie nu mi-ar arde de cântat şi de dansat, zise Patterson în timp ce se ridica de la masă. Haide, boţman!

Îl găsiră pe Căpitan cât se poate de treaz şi conştient şi, într-adevăr, foarte nervos. Sora Morrison stătea pe un scăunel lângă patul lui. Când îi văzu pe cei doi dădu să se ridice, dar Patterson îi făcu semn să rămână pe loc. în patul alăturat, locotenentul Ulbricht era şi el foarte treaz. Stătea cu spatele sprijinit de tăblia patului şi cu mâna dreaptă sub cap.

— Cum vă simţiţi Căpitane?

— Cum mă simt, domnule inginer?!

Căpitanul îi spuse pe scurt, dar foarte explicit cum se simte. Dacă n-ar fi ştiut că sora Morrison e lângă el, ar fi fost chiar mai explicit. După ce termină îşi duse o mână bandajată la gură şi tuşi, apoi zise:

— S-a dus totul de râpă, nu-i aşa, Inginer Şef?

— Ei, bineînţeles că s-ar fi putut şi mai bine.

— Nu s-ar fi putut mai rău!

Căpitanul nu vorbea clar şi nu puteai auzi distinct fiecare cuvânt. Trebuie să fi avut mari dureri vorbind cu buzele acelea crăpate.

— Sora mi-a spus. Până şi busola, navei e spartă. Flannelfoot.

— Flannelfoot?

— Mai e încă pe-aici. Flannelfoot.

— Flannelfoot (Pas uşor), spuse McKinnon;

— Archie! Eşti aici!

Pentru prima oară, Căpitanul îi spunea Şefului de echipaj pe numele-mic în public, iar ăsta era un semn al stării mentale în care se afla Bowen.

— Chiar eu, sir.

— Cine e de gardă, boţman?

— Naseby, sir.

— Asta-i bine! Flannelfoot spuneai?

—Nu este numai unul, sir. Nu poate să fie de unul singur. Sunt sigur. Nu ştiu cum de sunt atât de sigur, dar sunt.

— Nu mi-ai pomenit de asta până acum, spuse Patterson.

— Pentru că nu m-am gândit la aşa ceva până acum. Şi mai este ceva la care nu m-am gândit până acum. Căpitanul Andropolous.

— Comandantul grec? , interveni Bowen. Ce-i cu el?

— Ştiţi că avem ceva necazuri cu navigaţia, sir.

— Doar „ceva „necazuri? Mie sora Morrison mi-a spus altceva.

— Ei da, într-adevăr, avem mari necazuri. Ne-am gândit că ne-ar putea ajuta. Căpitanul Andropolous, dacă am găsi o cale să ne înţelegem cu el, dar n-am găsit. Dar poate că nici nu trebuie. Poate că ar fi de ajuns să-i arătăm sextantul dumneavoastră, Căpitane, şi să-i dăm o hartă. Problema e că harta e distrusă. Sânge.

— Asta nu-i o problemă, zise Bowen. întotdeauna avem dubluri. Trebuie să fie sub masă sau într-unui din sertarele de la capătul dinspre pupa al camerei de navigaţie.

— Mă întorc imediat, într-un sfert de oră, spuse boţmanul.

Îi luă însă mult mai mult timp şi, când se întoarse, chipul său neclintit, cutia sextantului şi harta pe care le avea cu el raportau în locul lui că misiunea eşuase.

— N-a colaborat? Nici urmă de Flannelfoot? întrebă Patterson,Flannelfoot. Căpitanul Andropolous era întins în pat şi sforăia în toată regula. L-am zgâlţâit eu ca să-l trezesc, dar parcă zgâlţâiam un sac de cartofi. La început m-am gândit că cine a avut grijă de Trent, l-a vizitat şi pe Căpitan, dar nu mirosea a cloroform. M-am dus şi l-am adus pe doctorul Singh, care a spus că lui Andropolous i s-a administrat o doză zdravănă de tranchilizante.

— Tranchilizante? Căpitanul Bowen încercase să-şi exprime uimirea, dar nu-i reuşi decât un cârâit. Pentru Dumnezeu, dar chiar nu se mai opreşte? Cum de a reuşit să-i dea tranchilizante?

— Se pare că destul de simplu, sir: Doctorul Singh nu ştie ce fel de tranchilizante aii fost dar crede că i-au fost puse ori în mâncare ori în băutură. L-am întrebat pe Ahmed, bucătarul şef, dacă Andropolous a mâncat altceva decât noi. A mâncat la fel ca noi, dar după masă a cerut o cafea. Căpitanul are propria sa reţetă pentru cafea, jumătate cafea şi jumătate brandy. Doctorul Singh spune că mirosul tranchilizantelor pe care le cunoaşte el a fost îndepărtat de cantitatea de brandy folosită de Căpitan. Pe măsuţa de lângă pat erau o ceaşcă şi o farfurioară. Goale.

— Ah!! Patterson se încruntă îngândurat. Dar trebuie să fi rămas nişte zaţ în cană. Eu nu mă prea pricep, dar oare doctorul Singh n-ar putea să facă o analiză a zaţului?

— Nu mai era zaţ. Poate chiar Căpitanul şi-a spălat cana, deşi mai degrabă cred că Flannelfoot a spălat-o ca să nu lase nici o urmă. N-avea nici un rost să facem investigaţii să vedem cine a fost văzut venind sau plecând din cabina Căpitanului.

— N-am fi avut cum să ne facem înţeleşi, nu?

— Exact. Numai oamenii din echipajul lui erau pe acolo la ora aia.

— Presupunând că sabotorul nostru s-a pus din nou pe treabă – şi nu cred că am putea presupune altceva – de unde dracu a reuşit să găsească tranchilizante atât de puternice, izbucni Patterson.

— De unde a reuşit să găsească şi cloroformul? Cred că Flannelfoot este bine aprovizionat cu ceea ce consideră el lucruri obligatoriu necesare. Şi poate este chiar un bun farmacist. Poate să caute în dispensarul navei.

— Nu, interveni Bowen, L-am întrebat pe doctorul Singh şi mi-a spus că dispensarul este întotdeauna încuiat.

— Da, domnule, îi răspunse McKinnon. Dar dacă individul ăsta este un profesionist, un sabotor special pregătit, atunci un şperaclu se numărăm chiar printre primele lucruri de pe lista celor pe care le consideră obligatorii.

— Mie mi s-a umplut paharul, mormăi Bowen. Aşa cum am zis, s-a dus totul de râpă. Dacă vremea se strică şi mai mult şi, din câte am înţeles tocmai asta se întâmplă, atunci putem ajunge oriunde. Deşi mai degrabă pe coasta Norvegiei.

— Pot vorbi şi eu, Căpitane?

Locotenentul Ulbricht pusese întrebarea. Bowen îşi întoarse capul într-o parte, dar fusese o mişcare neinspirată care îl făcu să geamă de durere.

— Locotenentul Ulbricht?

Tonul lui Bowen nu era deloc încurajator şi ochii lui ar fi exprimat sigur aceeaşi atitudine, dacă n-ar fi fost bandajaţi.

— Da, domnule. Eu ştiu să navighez.

— Eşti foarte drăguţi locotenente.

Bowen ar fi vrut să fie caustic dar nu reuşea din pricina buzelor arse: Eşti ultimul om din lumea ăsta căruia i-aş cere ajutorul. Ai comis o crimă împotriva umanităţii. Se opri pentru câteva minute, nu pentru că ar fi avut nevoie de timp de gândire, ci pentru că starea de nervi, precum şi durerea îi îngreunau vorbirea. O să fii împuşcat dacă ajungem în Anglia. Auzi! Tu! Dumnezeule!

— Eu înţeleg ce simţiţi, şir, interveni McKinnon. Din cauza bombelor lui au murit 15 oameni. Din cauza bombelor lui, vă aflaţi dvs. în starea asta. La fel şi Ofiţerul Şef, Hudson şi Rafferty. Dar cred totuşi că ar trebui să-l ascultaţi...

Căpitanul tăcu destul de mult. Asta spunea multe despre respectul pe care i-l purta şefului de echipaj. Nici un alt om nu l-ar fi pus pe gânduri atât de serios. Când vorbi, glasul îi era amar.

— Galul de dar nu se caută în dinţi. Asta e! Nu? McKinnon nu-i răspunse. Oricum însă, a pilota un avion e cu totul altceva decât a conduce un vapor...

— Ştiu să pilotez un vapor, spuse Ulbricht. Înainte de război am făcut o şcoala de marină – *Marine schule*. Am şi diplomă de navigator. Bineînţeles că nu o am la mine, adăugă surâzând, dar de avut, o am, Şi am luat de multe ori poziţia stelelor din avion, şi e mult mai greu decât de pe puntea unui vas. Repet, ştiu să navighez!

— El! Monstrul ăsta! Glasul surorii Morrison era chiar mai amar decât al Căpitanului, dar asta probabil pentru că ea n-

avea buzele arse. Sunt absolut sigură că ştie să navigheze, Căpitane Bowen. Şi mai sunt absolut sigură că o să ne ducă direct în Fiordul Alta, la Trondheim sau la Bergen sau în altă parte în Norvegia.

— Asta este o afirmaţie absolut stupidă, zise Ulbricht. Domnul McKinnon n-o fi el conducător de navă, dar este un marinar cu experienţă şi nu e nevoie decât de o licărire a Stelei Polare sau a soarelui ca să-şi dea seama că ne îndreptăm spre S–E în loc de S–V. Şi tot n-am pic de încredere în el, spuse sora Morrison. Şi dacă ceea ce susţine e adevărat, atunci mă încred şi mai puţin. îl examină cu răceală, ţinându-şi buzele strânse cu-fermitate. Se vedea că uitase care îi era de fapt meseria şi că era pe cale să se transforme în directoarea liceului Roedean unde Ulbricht era o biată fetiţă cu codiţe, elevă în clasa a III-a, care vinovată de cine ştie ce, tremura în faţa directoarei. Uitaţi-vă ce i s-a întâmplat lui Trent. Uitaţi-vă ce i s-a întâmpla căpitanului ăla grec? De ce nu s-ar întâmpla acelaşi lucru şi dlui McKinnon?

— Cu respect, soră, zise McKinnon pe un ton vădit nerespectuos; dar trebuie să repet ceea ce a spus locotenentul Ulbricht. Asta e într-adevăr o afirmaţie absolut stupidă. E stupidă din două motive. În primul rând pentru ca mai există şi Naseby, care e şi el şef de echipaj şi unul foarte bun încă. Dar dumneavoastră n-aveaţi de unde să ştiţi lucrul acesta. McKinnon accentuase fără rost cuvântul „dumneavoastră”. Apoi şi Trent, şi Ferguson şi Curran ştiu care-i nordul şi care sudul. Sunt sigur că şi domnul Patterson şi domnul Jamieson ştiu lucrul ăsta. Şi ar mai putea fi încă vreo 6 oameni din echipaj care ştiu. Vreţi să spuneţi că prin nişte mijloace misterioase, care depăşesc capacitatea mea de înţelegere, dar se pare că nu şi pe a dumneavoastră, locotenentul Ulbricht ne va imobiliza pe toţi?

Sora Morrison îşi întredeschise doar buzele care aproape i se învineţiseră din pricina încordării:

— Şi al doilea motiv?

— Dacă dumneavoastră credeţi că locotenentul Ulbricht lucrează mână-n mână cu cei care sunt răspunzători pentru distrugerea avionului său şi care ar fi fost răspunzători şi pentru moartea lui, dacă n-ar fi scăpat ca prin urechile acului,

ei bine, dacă dumneavoastră credeţi aşa ceva, atunci sunteţi capabilă să credeţi orice.

Dacă e posibil să-ţi dregi glasul ca şi cum ai şopti ceva tandru, atunci Patterson exact aşa procedă:

— Cred, Căpitane, că locotenentul nu este un tâlhar chiar atât de crud cum credeţi dumneavoastră şi sora Morrison.

— Nu e un tâlhar? Nemernicul ăsta?

Bowen nu reuşise să se abţină de la această nouă răbufnire, dar se opri imediat. Nu spui asta fără să ai vreun motiv, Inginer Şef. Ce te face să crezi asta? Bowen îşi recăpătase calmul şi îl ascultase gânditor pe Inginerul Şefa

— Boţmanul s-a gândit primul la această variantă, şi înclin să-i dau dreptate. Spune-i Căpitanului ce mi-ai spus şi mie, boţman.

— Eu am avut timp să analizez situaţia, răspunse McKinnon ca o scuză. Dumneavoastră n-aţi avut. Trebuie să fie groaznic de greu să gândeşti şi să mai cântăreşti nişte fapte când ai asemenea dureri. Doctorul Singh mi-a spus că aveţi dureri cumplite. Eu cred, sir, că locotenentul a fost tras pe sfoară chiar de Luftwaffe.

— Tras pe sfoară? Ce dracu vrei să spui?

— Nu cred că ştia că atacă o navă sanitară. Acum ştie, dar când lansa bombele nu ştia.

— Nu ştia! Ţi-aş aduce eu aminte că piloţii de pe bombardiere trebuie să aibă vederea foarte bună. Toate crucile alea roşii…

— Nu cred că le-a văzut, sir. Lumina nu mergea şi era încă întuneric. El venea spre pupa vasului, deci n-a putut vedea crucile de pe părţile laterale. Zbura foarte jos şi platforma poate că l-a împiedicat să vadă crucea de la prova. Iar noi scoteam atât de mult fum, încât am fi putut acoperi crucea de la pupa. Şi apoi nu pot să cred că locotenentul s-ar fi apropiat atât de mult de noi, ar fi fost un atac sinucigaş, dacă ar fi ştiut că la câteva mile mai încolo era o fregată engleză. N-avea şanse prea multe să scape cu viaţă.

— Într-adevăr n-am ştiut, spuse locotenentul Ulbricht tulburat.

— Iar argumentul decisiv sunt cele patru Heinkel-uri. Ştiu că dumneavoastră vă pierduse-ţi deja cunoştinţa şi nu le-aţi

văzut şi nici nu le-aţi auzit. Dar eu şi cu dl. Patterson le-am văzut. Ne-au evitat intenţionat. S-au ridicat deasupra noastră şi au mers drept spre *Andover*. Deci cum interpretaţi dumneavoastră asta, sir? Ne atacă un Condor – cu bombe de putere mică, sunt sigur – iar Heinkel-urile, care ne-ar fi putut trimite pe fundul mării fără probleme, ne lasă în pace. Piloţii de pe Heinkel-uri ştiau de *Andover*, dar locotenentul Ulbricht nu. Luftwaffe a lucrat cu două mâini, dar fără să ştie dreaptă, ce face stânga. Sunt şi mai convins acum că locotenentul a fost trădat de propriul său comandant şi de sabotorul nostru. Şi apoi nici nu arată a om care ar bombarda o navă sanitară.

— Cum dracu să ştiu eu cum arată?

Bowen era nervos. Chiar şi un îngeraş cu o harpă în braţe poate să fie un criminal, indiferent de cum arată. Dar sunt de acord, se pun nişte întrebări ciudate, care nu pot primi decât răspunsuri ciudate. Tu nu eşti de acord, soră?

— Da, s-ar putea ca domnul McKinnon să aibă dreptate, îşi exprimă ea acordul cam în silă.

— Chiar are dreptate, se auzi dintr-o dată vocea foarte fermă a lui Kennet.

— Domnule Kennet! Eu credeam că dormiţi.

Bowen se întoarse spre patul lui Kennet şi înjură printre dinţi când capul şi gâtul lui îi reamintiră într-un mod neplăcut că mişcările bruşte nu erau recomandate.

— Sunt mai treaz ca oricând, sir, numai că nu-mi prea vine să vorbesc. Dar şeful de echipaj are dreptate, trebuie să aibă.

— Ah! Bine! Bowen se întoarse acum spre patul lui Ulbricht dar cu o mişcare foarte atentă. Nici o scuză pentru ce-ai făcut, dar s-ar putea într-adevăr să nu fii un nemernic atât de hain cum am crezut noi. Inginerul şef mi-a spus că mi-ai făcut bucăţi mobila din cabină, boţman.

— N-am făcut mai multe bucăţi decât aveam nevoie, sir. N-am găsit cheile.

— Cheile sunt în sertarul din stânga, din colţul din stângă al biroului meu. Vezi că sub patul meu, în partea dreaptă e o lădiţă. Trebuie să fie un cronometru în ea. Vezi dacă merge.

— Un cronometru de rezervă, sir?

Mulţi căpitani au câte un cronometru de rezervă. Eu mi-am luat câte unul întotdeauna. Dacă sextantul a rezistat la

explozie, poate că a rezistat şi cronometrai. Sextantul funcţionează, nu?

— Da, după cât mă pricep eu.

— Pot să mă uit şi eu la el? întrebă Ulbricht şi îl examină repede. Merge.

McKinnon părăsi şatenul şi luă harta şi sextantul cu el.

Se întoarse zâmbitor:

— Cronometrai este intact, sir. L-am trimis pe Trent înapoi la timonă şi pe Naseby l-am postat în cabina dumneavoastră. De acolo poate să vadă pe oricine care urcă pe scara dinspre punte, dar mai important, poate să imobilizeze orice persoană neautorizată care vrea să intre în cabina dumneavoastră. Singurele persoane autorizate sunt domnul Patterson, domnul Jamieson şi cu mine.

— Excelent, spuse Bowen. Locotenente Ulbricht, s-ar putea să apelăm la serviciile dumitale. După ce făcu o pauză, Căpitanul adăugă: Eşti conştient, cred, că te, vei conduce singur spre închisoare.

— Nu spre plutonul de execuţie?

— N-ar fi o răsplată cinstită pentru, of, pentru serviciile dumitale. Nu, nu spre plutonul de execuţie.

— E mai bine prizonier de război în viaţă decât un sloi de gheaţă pe o saltea gonflabilă, cum aş fi ajuns dacă nu m-ar fi luat domnul McKinnon. Ei, să nu mai pierdem timpul, zise Ulbricht încercând să se ridice din pat, dar McKinnon îi puse mâna pe umăr, oprindu-l.

— Îmi pare rău, locotenente, dar va trebui să mai aştepţi.

— Vreţi să spuneţi că doctorul Singh...

— Nici el n-ar fi de acord, dar nu ăsta este motivul. Afară viscoleşte, vizibilitatea e zero, nu e nici o stea pe cer şi nici nu cred că va apare vreuna în noaptea asta.

— Nici n-aveam atâta putere, zise Ulbricht lungindu-se la loc.

Chiar atunci, pentru a treia oară în acea zi, luminile se stinseră. McKinnon îşi aprinse întâi lanterna sa şi apoi cele patru lămpi de urgenţă. Îşi îndreptă apoi privirea, gânditoare spre Patterson.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Bowen.

— Mă scuzaţi, sir! răspunse Patterson, care uitase că Bowen nu vedea, încă o întrerupere de curent.

— Încă una! Isuse! Bowen nu părea atât de afectat sau mânios, cât dezgustat. Tocmai ce pusesem la punct o problemă, că avem alta acum. Pun pariu că iar a fost Flannelfoot.

— Poate da sau poate nu, sir, spuse McKinnon. Nu pot să cred că s-a întrerupt lumina pentru că a folosit din nou cloroform sau tranchilizante. Şi nici nu cred că s-a întrerupt lumina pentru că cineva ar fi vrut să nu mai poată fi văzute crucile roşii. Vizibilitatea e zero şi oricum nu se vedeau. Dacă ăsta e tot un act de sabotaj, atunci are alt scop.

— Mă duc să văd dacă cei din sala maşinilor mă pot lămuri, zise Patterson. Domnul Jamieson va avea o nouă îndeletnicire.

— Acum tocmai se ocupă de platformă, zise McKinnon. O să-l trimit la dumneavoastră, pentru că eu oricum mă duceam acolo. Ne întâlnim aici, sir?

Patterson încuviinţă din cap şi părăsi salonul în grabă..

Puntea superioară era acum destul de stabilă, iar ancorele de salvare nu mai puteau fi folosite decât ca ancore de ghidare. Luminile de pe punte erau stinse şi ningea foarte puternic, încât McKinnon nu putea să vadă nici la un metru în faţa sa. Se opri brusc pentru că tocmai se împiedică de cineva.

— Care eşti? întrebă el dur.

— McKinnon? Eu sunt, Jamieson, nu Flannelfoot. A luat-o de la capăt, nu?

— Aşa se pare, sir. Domnul Patterson vrea să vă duceţi până în sala maşinilor.

Pe platoul punţii Şeful de echipaj găsi trei băieţi de la sala maşinilor care sudau o placă de metal între două traverse. Strălucirea flăcării de oxiacetilenă părea sinistră în întunericul adânc care îi înconjura. Şeful de echipaj mai urcă două etaje şi intrând în cabina Căpitanului, dădu peste figura împietrită şi hotărâtă a lui Naseby, care, înfofolit în mai multe rânduri de haine, stătea postat în dreptul uşii cu o cavilă de mătăsit în mână.

— Vreun musafir, George?

— Nici unul, Archie, dar se pare că a făcut o vizită prin altă parte.

Şeful de echipaj clatină din cap şi urcă pe puntea de comandă ca să-l verifice pe Trent, apoi se întoarse, în cabina Căpitanului.

— Ai observat ceva?

— Da, am observat ceva. Am observat că a scăzut turaţia motorului şi că încetinim. Probabil că de data asta a pus o bombă în sala maşinilor.

— Nu. Am fi auzit explozia jos în spital. — Dar o grenadă cu gaz ar fi avut acelaşi efect.

— Ai început şi tu să te înrăieşti ca şi mine, zise McKinnon.

Şeful de echipaj coborî la spital şi se întâlni în careu cu Patterson şi Jamieson, care erau însoţiţi, spre uimirea lui, de Ferguson. Dar uimirea-i fu de scurtă durată.

— Deci în sala maşinilor e totul în regulă, zise McKinnon.

— Da, îi confirmă Patterson. Am redus viteza pentru orice eventualitate. Dar de unde ştii că e totul în regulă?

— Ferguson şi Curran se duseseră în atelierul de tâmplărie, care este situat la capătul cel mai îndepărtat al vasului, capătul dinspre prova. Deci, din moment ce Ferguson a venit aici, înseamnă că noul nostru necaz este chiar la prova. Numai un cutremur sănătos l-ar fi dat jos pe Ferguson din pat, sau din ceea ce-o avea el acolo drept pat.

Faţa şi glasul lui Ferguson erau profund îndurerate:

— Tocmai ce aţipisem, când Curran şi cu mine am auzit explozia asta. Şi-am şi simţit-o. Chiar sub noi. Nu era, aşa, o explozie, cât mai mult o izbitură. sau un zăngănit. Ceva metalic, oricum. Curran. a început să urle că. am fost minaţi sau torpilaţi, dar i-am zis că e tâmpit, că dacă o mină sau o torpilă exploda sub noi, n-am mai fi apucat să discutăm despre asta. Aşa că am venit într-un suflet aici, deşi nu prea poţi să alergi repede pe puntea aia. Parcă e patinoar.

— Deci credeţi că avem o spărtură în coca vasului şi luăm apă? îl întrebă McKinnon pe Patterson.

— Nu ştiu ce să cred. Dar dacă asta e realitatea, atunci mergând mai încet, avem mai multe şanse să nu agravăm stricăciunea. N-o să mergem prea încet, ca să nu pierdem direcţia şi să-ncepem să ne legănăm sau să ne învârtim, ceea

ce ar mări presiunea asupra carcasei vasului. Bănuiesc că Bowen are schema vasului în cabina lui.

— Nu ştiu. Bănuiesc că o are, dar nu ne trebuie. Ştiu şi eu care e planul general şi sunt sigur că şi domnul Jamieson ştie.

— A! Asta înseamnă că eu nu merg cu voi!

— N-am spus asta, domnule. Hai s-o luăm altfel. N-am văzut în viaţa mea un inginer şef care să facă slalom printre santine. Şi apoi dumneavoastră trebuie să fiţi aici sus. Dacă trebuie să se ia o decizie urgentă, un comandant nu trebuie să fie printre santine.

— Mă întreb deseori, Şefu de echipaj, zise Patterson oftând, cam pe unde se trage linia între o judecată sănătoasă şi diplomaţie.

— Aici e, nu crezi, Şef de echipaj?

— Aici trebuie să fie, sir.

Jamieson şi şeful de echipaj, însoţiţi de Ferguson şi McKinnon erau în magazia de vopsele, compartimentul situat cel mai jos la prova. Pe peretele etanş din faţa lor era o uşă bine fixată cu 8 şuruburi. McKinnon îşi lipi mâna pe partea de sus şi de jos a uşii.

— Deasupra temperatura e normală , sau aproape normală, iar dedesubt este frig, chiar foarte frig. A pătruns apă pe partea cealaltă. Dar nu cred că are mai mult de 18 inch înălţime.

— Deci, să facem o socoteală, zise Jamieson. Nu suntem decât cu câteva picioare mai jos de linia de plutire şi cam tot atâta aer comprimat ar trebui să introducem. Acela e unul din compartimentele de balast, nu?

— Acela este compartimentul de balast, sir.

— Iar aceasta este magazia de vopsele, zise Jamieson arătând spre un petic de metal sudat neuniform. Inginerul şef n-a avut pic de încredere în constructorii ăia de nave, cărora le zicea rusnaci.

— S-ar putea să aibă dreptate, deşi nu-mi imaginez nici j un constructor: de. nave rus care. să lase o bombă cu acţiune întârziată în camera de balast.

Într-adevăr, la bordul lui *San Andreas* se aflaseră şi nişte constructori de nave ruşi. *San Andreas* plecase din Halifax, Nova Scoţia cu statutul de navă cargo – *Ocean Belle* fusese primul ei nume. *Ocean* era prefixul caracteristic navelor Liberty construite de americani. Când a pornit pe mare, *Ocean Belle* nu avea un statut clar, nu era nici una, nici alta, dar era pe trei sferturi navă sanitară. În acel stadiu armamentul îi fusese scos şi depozitele de muniţie golite. În afară de pereţii etanş impermeabili cei mai importanţi, în toţi ceilalţi fuseseră făcute breşe sau fuseseră scoşi pur şi simplu. Fuseseră construite sala de operaţie, cabinele personalului medical şi dispensarul. Depozitul de medicamente şi bucătăria erau aproape gata, dar nu începuseră încă lucrul pentru construirea saloanelor, sălii de reanimare şi sălilor de mese. Personalul medical, venit din Anglia, era deja la bord.

Ocean Belle primise ordin de la Amiralitate să se alăture următorului convoi care tocmai se forma la Halifax şi pleca spre nordul Rusiei. Căpitanul Bowen n-a refuzat, nici nu-i era permis să refuze un ordin al Amiralităţii, dar protestul său a fost atât de înverşunat ca putea fi echivalat cu un refuz. Trebuia să fie nebun, zicea el, să pornească spre Rusia cu o navă încărcată cu civili. Se referea bineînţeles la personalul medical, care numărând însă în jur de 12 membri, cu greu putea fi considerat o încărcătură. În acelaşi timp însă trecea cu vederea faptul că fiecare membru al echipajului său, de la el în jos, era, din punct de vedere tehnic, civil.

Dar în personalul medical, susţinuse atunci Bowen, erau altfel de civili. Ca replică, doctorul Singh subliniase că 90% din personalul medical al forţelor armate erau civili, numai că purtau uniforme diferite şi că din întâmplare, cei de la bordul lui *San Andreas*, purtau uniforme albe. Căpitanul Bowen folosi atunci ultimul său argument zdrobitor: nu avea de gând, zicea el, să treacă printr-o zonă de război cu femei la bord. Se referea la-cele 6 asistente medicale. Comandantul escortei care ajunsese deja la capătul răbdării îi expuse foarte hotărât cele trei contraargumente, care îi fuseseră expuse şi lui de către însăşi Amiralitatea. în primul rând,mii de femei şi de copii fuseseră transportaţi pe nave prin zone de război pentru

a se refugia în SUA şi Canada. In al doilea rând, numărul de submarine distruse în acel an era de 4 ori mai mare în comparaţie cu ceilalţi doi ani de război care trecuseră, în timp ce pierderile Marinei Comerciale scăzuseră cu 80%. Şi în sfârşit, mai erau şi ruşii care ceruseră, chiar insistaseră ca aliaţii să-şi ia cât mai mulţi dintre compatrioţii răniţi aflaţi în spitalele supraaglomerate din Arhangelsk. Căpitanul Bowen, aşa cum ar fi trebuit să facă de la începutul începutului, capitulă, iar *Ocean Belle* vopsită încă în griul caracteristic războiului, dar având cantităţile necesare de vopsea albă, roşie şi verde, se alătură convoiului.

Cum convoiul se îndrepta spre nordul Rusiei, au avut parte de o călătorie fără evenimente deosebite. N-au pierdut nici o navă comercială şi nici un vas de escortă. Nu s-au ivit decât două incidente minore şi în amândouă a fost implicat *Ocean Belle*. Undeva, pe la sud de Insula Jan Mayen, au dat peste un venerabil distrugător din clasa V şi W, rămas în mijlocul mării din pricina unei defecţiuni la motor. Spre nordul Rusiei se mai îndreptase un convoi înaintea lor şi acest distrugător făcuse parte din escortă. Rămăsese însă în urmă ca să-i ia la bord pe supravieţuitorii de pe un cargou care fusese mitraliat şi se scufunda. Era cam 2,30 după-amiaza, dar soarele apusese deja, când membrii echipajului de pe distrugător fuseseră întrerupţi din operaţiunea de salvare de un scurt atac aerian. Ei n-au putut să vadă cine îi atacase, dar cum lumina de la flăcările ce mistuiau cargoul contura silueta distrugătorului în întunericul din jur, ei nu fuseseră o ţintă dificilă. Presupuneau că îi atacase un Condor de recunoaştere, pentru că nu-i bombardase, ci se mulţumise să secere cu mitraliera tot ce era pe punte. Atunci, biroul de transmisiuni fusese total distrus. Câteva ore mai târziu li s-au stricat şi motoarele, nu din pricina Condorului, ci pentru că acel tip de distrugător ar fi avut mari probleme de ordin mecanic. Şi astfel, neavând cum să ia legătura cu convoiul pe care-l escortau, au rămas în mijlocul mării.[1]

[1]În timpul războiului, pentru convoaiele care navigau spre Murmansk şi Arhangelsk, folosirea navelor de salvare constituia mărul discordiei dintre Marina Regală din larg şi Marina Regală din apropierea coastelor. Aceasta din urmă era reprezentată de Amiralitate care îşi avea

Supravieţuitorii răniţi fuseseră luaţi de *Ocean Belle*, iar distrugătorul, împreuna cu echipajul lui şi cu supravieţuitorii sănătoşi, fuseseră remorcaţi de un distrugător de tipul S. Au aflat mai târziu că ambele vase ajunseseră cu bine la Scapa Flow.

La trei zile după această întâmplare, au dat peste o corveta, *Kingfisher*, la fel de venerabilă ca şi distrugătorul V şi W. Erau pe lângă Capul Nord, dar nu se ştie ce căuta corveta în apele acelea îndepărtate. Era oprită în mijlocul mării şi foarte înclinată înspre pupa, încât duneta era aproape sub apă. Corveta avea şi ea nişte supravieţuitori la bord de pe un submarin rusesc[2]. Echipajul de pe corvetă îi salvase din mijlocul unei pete de benzină în flacăra, de pe suprafaţa apei.

Ruşii, foarte mulţi cu arsuri grave, au fost transbordaţi bineînţeles pe *Ocean Belle*, iar echipajul corvetei, care a fost scufundată cu obuze de tun, a fost luat de un distrugător din convoi. În timpul acestei operaţiuni de transbordare, *Ocean Belle* a fost găurită de două ori sub linia de plutire. Fuseseră afectate magazia de vopsele şi compartimentul de balast. N-au stabilit niciodată care a fost cauza. acestei stricăciuni.

Căpitanul Bowen şi comandantul escortei au considerat că este mai, înţelept ca Ocean Belle să nu meargă mai departe decât îi permitea starea în care era – uşor dezechilibrată la

---

sediul la Londra şi care se tratase pe sine cu îngăduinţă pentru ceea ce se întâmplase in anii când atâtea convoaie engleze mergeau spre Rusia. La început, prezenta acestor nave de salvare in convoaie era o regulă, nu o excepţie. După ce s-au perdut navele „Zafaaran” şi „Stockport”, Amiralitatea a interzis folosirea vaselor de salvare. De pe „Zafaaran” şi ,,Stockport” nu scăpase nimeni; muriseră cu toţii, până la unul, inclusiv mulţi supravieţuitori adunaţi de pe alte vase scufundate. Această interdicţie era însă o regulă făcută pentru a fi încălcată. În anumite convoaie exista o navă special aleasă, de obicei un distrugător sau un vas mai mic, care trebuia să-şi asume rolul de navă de salvare. Comandantul convoiului era nevoit să accepte sau se putea face că nu vede. Misiunea acestor nave de salvare era însă foarte dificilă. Niciodată un întreg convoi nu s-ar fi oprit lângă o navă distrusă şi niciodată vasele de escortă n-ar fi părăsit convoiul. Aşa că întotdeauna, navele de salvare erau lăsate singure şi neapărate. Pentru unii dintre comandanţii de submarine, o navă a Marinei Regale engleze, oprită lângă un vas distrus; era o ţintă extrem de tentantă.

[2] Rusii au avut câteva submarine care au activat în zonă în acea perioadă. Unele dintre aceste au provocat mari necazuri cuirasatului *Tirpitz*.

unul din capete şi înclinată spre babord. Convoiul a mers mai departe spre Arhangelsk, iar *Ocean Belle* a ancorat în Murmansk. Acolo nu au găsit însă nici un doc plutitor liber, unde Ocean Belle să fie reparat, dar ruşii erau maeştri ai improvizaţiilor, aşa cum îi silise duritatea războiului să fie. Aşa că au scos rezervoarele de la pupa, le-au oprit pe cele de la prova şi au mai scos şi plăcile de beton care asigurau balastul la prova. Scăzând în. greutate, vasul s-a ridicat astfel încât găurile din magazia de vopsele şi din camera de balast au ieşit la suprafaţă şi numai în câteva ore au fost astupate cu nişte plăci de metal sudate. Rezervoarele au fost umplute la acelaşi nivel, plăcile de beton au fost puse la loc şi Ocean Belle avea din nou o chilă stabilă.

În timp ce se efectuau aceste reparaţii, o mică armată de tâmplari ruşi, lucrând în 3 schimburi, 24 de ore din 24, a terminat construirea saloanelor, sălii de reanimare, sălilor de mese, bucătăriei şi depozitului de medicamente. Căpitanul Bowen era uimit peste măsură. El mai fusese înainte în două porturi ruseşti unde se aşteptase să fie întâmpinat de aliaţi, fraţii lui de cruce în fond, cu lacrimi de mulţumire în ochi pentru că le adusese proviziile vitale şi mult dorite. Dar întâlnise doar nişte oameni ursuzi, neprietenoşi, indiferenţi şi nu rareori, chiar făţiş ostili. Bowen credea că această schimbare derutantă în comportamentul lor era de fapt modul în care îşi exprimau ei mulţumirea sinceră că *Ocean Belle* le adusese răniţii de pe submarin acasă.

În timpul scurtei şederi în Murmansk, echipajul lui Bowen vopsise nava în alb, roşu şi verde. Când porniră la drum erau o navă sanitară. Dar ei nu se îndreptau, aşa cum se aşteptase toată lumea, spre Arhangelsk prin Marea Albă. Ordinele Amiralităţii fuseseră foarte clare: trebuiau să se îndrepte cu toată viteza spre Aberdeen, în Scoţia.

Jamieson puse la loc capacul de la cutia de racord după ce izolase camera de balast de sistemul electric principal, apoi, ciocănind uşor în uşa impermeabilă, zise:

— Aici ar fi fost posibil să se producă un scurtcircuit din pricina exploziei sau a apei. Dar nu aici e scurtcircuitul. Pe

undeva, prin altă parte a umblat cineva la o siguranţă. I-a înlocuit sârma cu un cui sau cu altceva. Dar nu asta contează. Mă duc să văd pe unde sa umblat. McCrimmon, du-te şi spune la sala maşinilor să încerce generatorul.

— Şi aici ce facem, îl întrebă McKinnon, ciocănind şi el în aceeaşi uşă.

— Chiar, ce facem? Jamieson se aşează pe un bidon de vopsea şi spuse gânditor: Aş zice că avem trei soluţii. Am putea să aducem o butelie de aer comprimat, să facem 6 gaură în perete, cam la nivelul umărului, şi să dăm apa afară. Asta ar fi o soluţie foarte bună, daci am şti care e nivelul apei în cameră. Dar dacă nu reuşim să băgăm repede ştuţul furtunului în gaura pe care am făcut-o în perete, atunci s-ar putea să iasă aerul comprimat din cameră. În cazul ăsta ar intra şi mai multă apă acolo. Am mai putea să consolidăm peretele etanş. Şi în sfârşit, a treia soluţie e să nu facem nimic. Eu optez pentru a treia soluţie. Asta e un perete destul de solid şi n-avem decât să mai reducem viteza, pentru că nici un perete etanş n-ar rezista presiunii la viteză maximă, dacă ai o gaură aşa de mare în cocă.

— Da, nu e bine dacă e o gaură aşa de mare. Cred că o să mă duc să mă uit.

San Andreas îşi oprise motoarele şi se legăna puternic în bătaia valurilor. Era ger şi McKinnon, vânăt de frig, ieşise din apă, urcase până la balustradă şi se lăsa acum tras sus pe vas. în lumina palidă a lămpilor cu arc de pe punte, cei patru alcătuiau un grup ciudat. Jamieson, Ferguson şi McCrimmon păreau nişte fantome acoperite de zăpadă care bântuiau pe punte, iar McKinnon părea o stranie creatură a mării, aşa cum era el, îmbrăcat în costumul de scafandru strălucitor din pricina apei care mai şiroia încă pe el, cu „plămânul” subacvatic şi cu lanterna subacvatică în mână. Apa avea – 35° şi aproape îngheţase. La semnul lui Jamieson, McCrimmon plecă spre sala maşinilor, în timp ce Ferguson se apucă să strângă scara de sfoară. Jamieson îl apucă pe McKinnon de braţ şi îl târî sub platformă. In timp ce mergea poticnindu-se,. gheaţa care se formase pe costumul cauciucat crăpa cu zgomot. Când îşi scoase „plămânul” subacvatic, dinţii îi clănţăneau necontrolat.

— Destul de rău acolo jos, domnule McKinnon.

— Nu e şl sta, sir. Nenorocitul ăsta de costum! L-am rupt într-un ciot de metal, zise McKinnon arătând spre o tăietură adâncă de la brâu. De aici în jos costumul, e plin de apă.

— Doamne Dumnezeule! O să îngheţi de tot, omule! Hai, repede, repede!

In ceea ce până nu demult fusese cabina, McKinnon începuse să-şi scoată repede costumul, în timp ce Jamieson îl întrebă:

— Ai localizat avaria?

— Da, nu-i nici o problemă. Perforaţia nu e prea mare, e cam cât un pumn.

— Merita să rişti o pneumonie pentru descoperirea asta, zâmbi Jamieson. Mă duc pe punte. Ne vedem în cabina Căpitanului.

McKinnon se întâlni cu Jamieson şi Naseby în cabina Căpitanului. Era îmbrăcat cu haine uscate, dar tremura încă din toate mădularele. *San Andreas* îşi reluase cursul şi începuse să-şi mărească viteza.

— Mi-e teamă că proviziile Căpitanului încep să scadă simţitor, boţman, zise Jamieson, în timp ce împinse în faţa lui McKinnon un pahar de scotch. Asta ar trebuită prevină, pneumonia. Să ştii că am dat afară apa din magazia de vopsele. Am vorbit şi cu dl. Patterson şi cu Căpitanul, că avem acum o legătură telefonică şi cu spitalul. Când i-am zis că te-ai scufundat pe o vreme ca asta, n-â zis nici mulţumesc, nici altceva de genul ăsta. Mi-a spus să-ţi transmit că eşti nebun.

— Căpitanul Bowen are de cele mai multe ori dreptate. Asta-i realitatea. Lui McKinnon îi tremurau mâinile atât de rău, încât vărsă puţin din paharul plin ochi. Vreun ordin de la dl. Patterson sau de la Căpitan?

— Nici unul; Amândoi au spus că sunt foarte bucuroşi să te ocupi de partea de sus.

— Asta-i foarte frumos din partea lor. Ce au vrut ei de fapt să spună e că n-au de ales. Numai eu şi George ne mai putem ocupa de partea asta. George?

— Mă scuzaţi, domnule, mă refeream la Naseby. Şi el este Şef de echipaj. Am mai fost pe aceeaşi navă din când în când şi suntem prieteni de 20 de ani.

— N-am simţit. Jamieson îl privi cu atenţie pe Naseby. Acum înţeleg. Aţi luat ceva măsuri?

— Ne vom ocupa acum, sir. O să stăm cu rândul aici ca să găsim bijuteriile de familie. Trent, Ferguson şi Curran o să facă cu schimbul la timonă. O să le spun să mă trezească dacă aţipesc cumva sau dacă se înseninează.

— A, ca să-şi poată face treaba şi locotenentul Ulbricht.

— Exact. Aş vrea să fac o propunere, sir, dacă se poate. Ar fi bine să avem nişte oameni care să supravegheze ieşirile din spital, cea dinspre pupa şi cea dinspre prova. Numai ca să fim siguri că n-avem somnambuli.

— Şi cine-i va supraveghea pe supraveghetori?

— Încă un lucru, sir. Aş sugera ca aceşti supraveghetori să fie Jones, McGuigan, McCrimmon şi Stephen. Primii doi sunt prea tineri şi prea inocenţi ca să fie criminali, numai dacă n-or fi nişte actori perfecţi. McCrimmon are el o înclinaţie infracţională, dar cred că e un infractor cinstit. Iar Stephen mi se pare că e un flăcău de încredere şi mai mult, nu cred că a uitat aşa de repede că un dragor l-a salvat din Marea Nordului.

— Eu nu ştiam asta. Se pare că ştii mai multe despre oamenii mei decât mine. Eu o să mă ocup de Stephen şi McCrimmon, tu vezi de ceilalţi doi. Sabotorul nostru se pare că nu vrea să se dea bătut aşa de uşor.

— M-ar mira s-o facă. Pe dumneata nu?

— Chiar foarte mult. Mă întreb ce-o să. mai facă acum ca să ne păcălească? N-am nici cea mai vagă idee. Dar îmi trece altceva prin cap, sir. Spuneţi-i celui care o să păzească ieşirea dinspre pupa, să fie atent şi la intrarea în Salonul A.

— Salonul A? Păi ăia nu se pot mişca decât cu cârje, de ce să-i supravegheze?

— Pentru că individul sau indivizii care încearcă să ne facă să încetinim şi care-şi dau toată silinţa să ne facă să ne pierdem, vor considera că e foarte bine să ne lipsească şi de locotenentul Ulbricht.

— Aveţi dreptate. O să stau chiar eu în salon noaptea asta, că au un pat liber. Am să rog o asistentă să mă trezească dacă vine cineva prin salon, cineva care n-ar trebui să se

vânture pe-acolo. Jamieson tăcu câteva minute. Oare ce se ascunde în spatele acestor întâmplări?

— Cred că ştiţi la fel de bine ca şi mine, sir. Cineva, undeva, vrea să captureze *San Andreas*. Dar nu pot să-mi dau seama de ce ar vrea cineva o navă sanitară?

— Nici eu nu pot să-mi dau seama. Poate un submarin: Ce crezi?

— Numai asta ar putea să fie, nu? Adică, nu poţi captura o navă cu nişte avioane şi nici nu cred că or să trimită *Tirpitz*-ul după noi. McKinnon clătină din cap. Un submarin? Nu neapărat. Un vas de pescuit având la bord câţiva oameni înarmaţi şi fermi ar putea să ne captureze oricând ar dori.

CAPITOLUL V

McKinnon fu trezit, din somnul lui adânc, de Naseby şi sări drept în picioare din patul Căpitanului,

— Cât e ceasul, George?

— 6 dimineaţa. Curran vine de pe puntea de comandă şi zice că vijelia s-a potolit.

— Sunt stele?

— N-a zis.

Şeful de echipaj îşi mai puse un pulover pe el, haina de molton, îşi trase cizmele de cauciuc în picioare şi urcă pe puntea de comandă. Acolo schimbă câteva cuvinte cu Curran şi se îndreptă apoi spre tribord. O rafală puternică de vânt îl lovi însă în faţă, tăindu-i răsuflarea. Se întoarse cu spatele şi se aplecă tuşind, zdravăn din cauza aerului îngheţat care îi pătrunse în plămâni. După mai puţin de două secunde şi-ar fi dorit să fie undeva în altă parte, numai la tribord nu. Îşi aprinse lanterna şi scoase termometrul. Erau – 8° pe scara Celsius şi – 40° pe Fahrenheit dar dacă luai în considerare vântul puternic şi efectul factorului de răcire asupra suprafeţelor expuse de piele, atunci temperatura era cam de -80° F.

Îşi îndreptă spatele încet şi se uită spre prova. In lumina pe care o răspândeau lămpile cu arc din dreptul crucilor roşii se vedea foarte bine că, aşa cum spusese şi Curran, viscolul se potolise. Pe cerul întunecat, stelele străluceau neobişnuit de clar. McKinnon îşi puse mâna înmănuşată la gură şi la nas şi se întoarse din nou cu faţa împotriva vântului ca să se uite spre pupa,dar vântul era prea tăios şi ochii începură să-i lăcrimeze. Se retrase după o pânză de hanorac şi începu să-şi scotocească prin buzunare până când găsi ochelarii de protecţie pe care şi-i prinse bine, pe sub glugă. îşi îndreptă din nou privirea spre pupa şi, ştergându-şi din când în când sticlele ochelarilor cu mâna, reuşi să vadă ce se întâmpla acolo.

Vremea nu se înrăutăţise atât de tare încât marea să fie foarte agitată. Valurile nu aveau mai mult de 4 sau 5 metri înălţime şi sparte de vânt se transformau în mii de stropi şi dungi înspumate. Stelele erau la fel de clare şi strălucitoare şi în această parte a cerului şi lui McKinnon nu-i trebui mult ca să zărească Steaua Polară. Vântul nu mai bătea spre nord şi din câte îşi dădea seama, *San Andreas* se îndrepta încă pe o direcţie între S-V şi S-S-V.

McKinnon se întoarse pe platformă şi închise fericit uşa după el. Se gândea că direcţia pe care mergeau acum nu prezenta nici un pericol. Pe de altă parte însă, nu era atât de sigur că vor urma sau vor putea menţine direcţia actuală. în zona în care se aflau, între Marea Barents şi Marea Norvegiei, vremea era întotdeauna cu toane. De pildă, el nu se aşteptase – şi chiar spusese acest lucru – ca cerul să se însenineze în noaptea aceea. Deci n-avea nici o garanţie că cerul va rămâne aşa şi că vântul nu va bate din nou spre N. McKinnon coborî până la cabinele echipajului, în mare parte abandonate, şi strânse de pe acolo un braţ de haine groase, cu care se îndreptă spre spital. În timp ce traversa puntea superioară, care era foarte alunecoasă, şi se ghida după ancorele de Salvare din drum, îşi dădu seama cu neplăcere că vremea începuse deja să se schimbe. Nu simţise asta sus, la tribord, dar o simţea foarte clar în momentul acela. Ace subţiri de gheaţă începuseră să-i înţepe pielea neacoperită şi asta era un semn de rău augur.

În sala de mese a spitalului se întâlni cu Jones şi McGuigan care îl asiguraseră că nimeni nu ieşise pe punte în timpul nopţii. Trecu în Salonul 3 unde sora Magnusson stătea la masa ei, cu capul sprijinit în palme şi cu ochii închişi.

— Aha, zise McKinnon, dormi în timpul serviciului, soră Magnusson.

Ea tresări şi îl privi clipind somnoroasă.

— Cum să dorm? Nu dormeam deloc, îi răspunse ea încercând să pară indignată. Dar pentru ce sunt hainele alea? Doar nu te-ai apucat de comerţ cu vechituri, Archie? A, nu-mi spune. Sunt pentru amărâtul ăla de dincolo. Să ştii că e şi Maggie acolo şi n-o să-i convină.

— în ceea ce o priveşte pe preţioasa ta Maggie, chiar mă gândeam că o să-i facă plăcere ca locotenentul Ulbricht să sufere puţin. N-am să vărs lacrimi amare nici pentru sora Morrison, nici pentru locotenentul Ulbricht.

— Archie! strigă ea, ridicându-se brusc. Ce-i pe faţa ta? Sânge!

— Ei, prietena ta poate fi acum fericită în ceea ce ne priveşte pe mine şi pe locotenent, adăugă McKinnon şi îşi şterse sângele de pe faţă. Nu-i deloc plăcut sus.

— Archie! în ochii ei obosiţi, se amestecau neîncrederea şi îngrijorarea.

— Totul e bine, Janet! o linişti McKinnon, bătând-o uşor pe umăr înainte de a pleca în Salonul A.

Sora Morrison şi locotenentul Ulbricht erau amândoi treji şi îşi beau ceaiul; sora la masa ei, iar locotenentul în pat. Pilotul german, odihnit şi cu ochii limpezi, avea fără îndoială, după cum spusese. şi doctorul Singh, o capacitate de refacere remarcabilă. Jamieson era îmbrăcat şi stătea întins în mijlocul patului. Când îl simţi pe McKinnon trecând pe lângă el, deschise un ochi:

— ’Neaţa, boţman. E dimineaţă, nu?

— 6 şi 20, sir.

— Dumnezeule mare! Un egoist, asta sunt! Am dormit 7 ore. Care-i situaţia?

— Sus am avut o noapte liniştită. Aici a fost la fel?

— Cred că da, dacă nu m-a trezit nimeni. Se uită la maldărul de haine din braţele lui McKinnon şi apoi la Ulbricht. Sunt stele?

— Da, domnule. Pentru moment, sunt, dar nu cred că vom avea parte de ele mult timp.

— Domnule McKinnon! Sora Morrison i se adresă pe un ton rece-şi aspru, aşa cum de altfel vorbea ea de obicei cu şeful de echipaj. Intenţionaţi să-l târâţi afară pe acel sărman într-o noapte ca asta? A fost împuşcat de mai multe ori.

— Ştiu că a fost împuşcat de mai multe ori, dar poate că aţi uitat dumneavoastră cine l-a scos din mare. Şeful de echipaj era un bărbat amabil din fire, dar nu reuşea niciodată să se comporte aşa cu sora Morrison. Deci acum e un sărman

om. E oricum mai bine aşa decât să fie un nazist ticălos şi criminal. Dar ce vreţi să spuneţi prin „într-o noapte ca asta”?

—Mă refeream la starea vremii, bineînţeles. Sora Morrison avea deja pumnii încleştaţi. Jamieson îşi ridică ochii-n tavan şi părea că-l cercetează atent.

— Dar ce ştiţi dumneavoastră despre starea vremii? N-aţi ieşit de aici toată noaptea. Dacă aţi fi ieşit, aş fi ştiut.

Puse punct discuţiei întorcându-i spatele şi adresându-i-se lui Ulbricht.

— Cum vă simţiţi, locotenente?

— Am de ales? îi răspunse Ulbricht zâmbind. Mă simt destul de bine. Chiar dacă nu m-aş fi simţit bine, tot aş fi venit. Şi nu fi prea dur cu sora. Încearcă să treacă-cu vederea egoismul meu înnăscut. N-are ce să facă, sunt şi eu pe această navă. Şi apoi chiar doamna inimii tale a avut nişte probleme cu nişte pacienţi dificili.

Locotenentul se dădu cu greu jos din pat şi începu să-şi tragă hainele peste pijama, ajutat de McKinnon şi Jamieson. Sora Morrison privea această scenă dezaprobator, până când începu să bată darabana în masă.

— Cred, zise ea, că ar trebui să-l chemăm pe doctorul Singh.

McKinnon se întoarse încet spre ea, o privi lung, iar când începu să vorbească, glasul îi era la fel de inexpresiv ca şi chipul.

— Nu cred că ceea ce credeţi dumneavoastră contează foarte mult. V-aş sugera să-l treziţi pe Căpitanul Bowen ca să aflaţi cât de mult contează ce gândiţi dumneavoastră.

— Căpitanului i-am dat sedative. Dar am să-i raportez despre impertinenţa dumneavoastră, de îndată ce se trezeşte.

— Impertinenţă? McKinnon o privi indiferent. Cred că prefer să fiu impertinent decât idiot, idiot ca o persoană care încearcă să pună în pericol *San Andreas* şi pe cei de la bordul ei. Mare păcat că n-avem nişte lanţuri pe nava asta.

Sora Morrison îl privi cu ură şi tocmai se pregătea să-i răspundă când doctorul Sinclair întră în salon. Cu ochii cârpiţi încă de somn şi cu părul ciufulit, doctorul Sinclair privea uimit spectacolul din faţa lui.

— Doctore Sinclair! Mulţumesc cerului că sunteţi aici! Şi Sora Morrison se porni să-i explice repede şi foarte precipitat care era situaţia. Aceşti... aceşti indivizi vor să noteze poziţia stelelor sau să navigheze sau mai ştiu eu ce-or vrea, şi în ciuda protestelor mele, insistă să care cu ei pe punte un om grav bolnav şi...

Văd şi eu ce se întâmplă, o întrerupse cu blândeţe doctorul Sinclair. Şi dacă locotenentul e cărat pe punte, nu opune totuşi nici o rezistenţă, nu? Şi apoi, nici dacă faci un efort de imaginaţie, nu poţi spune că e grav bolnav. Dar iau în considerare şi punctul dumitale de vedere, soră. Locotenentul trebuie să fie sub supraveghere medicală permanentă

— Ah, mulţumesc, doctore! Sora Morrison aproape că-şi permisese să surâdă uşor. Deci, asta înseamnă înapoi în pat.

— Ei, nu, nu tocmai. O haină groasă nişte cizme de cauciuc, trusa mea medicală şi mă duc şi eu sus cu el. Şi astfel, locotenentul va fi sub supraveghere medicală, permanentă.

Cu toate că îl ajutau trei oameni locotenentului Ulbricht îi luă, de două ori mai mult decât crezuse McKinnon ca să ajungă în cabina Căpitanului. Odată ajunşi acolo, se prăbuşi pe scaunul de la birou.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnilor. Era foarte palid şi respira repede şi superficial. Îmi pare rău că v-am făcut greutăţi. Se pare că nu sunt atât de refăcut pe cât credeam.

— Prostii! se răsti doctorul Sinclair. Te-ai descurcat minunat. Cred că e doar efectul sângelui englezesc pe care ţi l-am dat dimineaţă, asta e. Doctorul îşi permise libertatea să atenteze la proviziile Căpitanului. Un amestec de sânge cu scotch de calitate superioară. Succesul garantat.

— Dar nu se întâmplă oare nimic dacă ai porii deschişi? întrebă Ulbricht, schiţând un zâmbet.

— N-o să stai afară atât de mult ca să le dai ocazia porilor să protesteze.

Când-ajunseră sus pe punte, McKinnon îi potrivi ochelarii de protecţie lui Ulbricht şi apoi îl înfăşură în fulare şi pe deasupra şi pe sub ochelari, încât nici măcar un milimetru de

piele nu era expus. Ii mai puse apoi şi două hanorace şi o glugă strânsă bine pe cap. Când în sfârşit termină, locotenentul era cât se poate de bine protejat împotriva vitregiilor vremii. McKinnon ieşi primul la tribord şi atârnă o lampă de apărătoarea de vânt din pânză. Apoi se întoarse şi luă sextantul şi pe Ulbricht. îl apucă de braţul drept, cel care nu era rănit şi-l conduseră tribord. Locotenentul era înfofolit până-n ochi împotriva vântului. McKinnon îl avertizase că vremea era cumplită şi chiar el îşi imaginase cam ce surprize îl puteau aştepta în scurta călătorie pe puntea superioară. Dar cu toate acestea se dovedi total nepregătit pentru a tine piept vântului puternic şi tăios, care îl întâmpină de la primii paşi pe platoul de la tribord, Nici picioarele slăbite nu erau pregătite să-l susţină. Se dezechilibră şi făcu doi paşi în spate, reuşind să se prindă de marginea apărătorii de vânt. Ar fi căzut însă şi aşa, dacă nu l-ar fi prins McKinnon. Dacă ar fi avut el sextantul, l-ar fi scăpat din mână cu siguranţă.

Susţinut în continuare de McKinnon, locotenentul studie poziţia stelelor la S-V şi N şi îşi notă neîndemânatic rezultatele. Primele două observări astronomice au fost rapide şi simple, dar a treia, cea spre nord, a durat mai mult şi a fost mâi dificilă pentru că Ulbricht trebuia din când în când să-şi cureţe de zăpadă ochelarii şi sextantul. După ce termină îi dădu sextantul lui McKinnon şi-şi propti coatele pe balustradă, privind spre pupa vasului. Din când în când, un gest mecanic deja, îşi ştergea ochelarii cu dosul mâinii. După aproape 20 de secunde, McKinnon îl apucă de braţul sănătos şi pur şi simplu îl târî înapoi în încăperile de pe punte, lăsând uşa să se trântească în urma lui. Ajunşi în cabină, şeful de echipaj îi dădu sextantul lui Jamieson şi-l ajută pe Ulbricht să se dezbrace.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin aşa seva, locotenente. Vedeţi, fiecare lucru are locul şi timpul său. Verifică de afară şi tribordul; nu erau deloc potrivite pentru a visa cu ochii deschişi sau pentru â face observaţii astronomice.

— Coşul! Ce s-a întâmplat cu coşul? întrebă Ulbricht care era uşor ameţit.

— S-a desprins.

— Înţeleg. S-a desprins. Vreţi să spuneţi că… eu...

— Ce-a fost a fost, declară pe un ton filozofic Jamieson şi îi întinse un pahar locotenentului. Ca să vă ajute la calcule.

— Mulţumesc. Da! Ulbricht îşi scutură capul ca şi cum ar fi vrut să-şi pună gândurile în ordine. Trebuie să, fac calculele.

Locotenentul era încă slăbit şi tremura încontinuu, deşi temperatura de pe punte era de peste – 55° F. Ulbricht era fără îndoială un navigator bun, care ştia ce trebuie să facă. Lucrând după poziţia stelelor, nu-şi făcea griji în privinţa deviaţiei şi variaţiei. Având la îndemână o hârtie, un compas, o linie dublă, creioane şi cronometru, el îşi termină foarte repede calculele. După ce consultă şi tabelele maritime, desenă o cruce mică pe hartă.

— Noi suntem aici, sau foarte aproape de poziţia asta, 68.05 N, 7.20 E – asta înseamnă cam la vest de Lofotens. Cursul e 218. Se poate să-mi spuneţi destinaţia?

— De fapt, dacă nu ştii unde vrem să ajungem, nu ne mai este de nici un folos, îi spuse Jamieson, zâmbind. Aberdeen.

— Ah! Aberdeen. Acolo e chiar o închisoare faimoasă, nu? Parcă „Peterhead”se numeşte. Mă întreb cum or arăta celulele.

— Este o închisoare pentru civili, pentru cei mai răi dintre ei. Nu cred că ai să ajungi acolo sau în altă închisoare. Dar abia atunci Jamieson îl privi surprins. Dar de unde ştii de Peterhead?

— Păi, cunosc destul de bine Scoţia, iar Anglia, chiar mai bine. Ulbricht nu voia să intre în amănunte. Deci, Aberdeen. O să urmăm cursul ăsta până ajungem la aceeaşi latitudine ca Trondheim, apoi o să mergem spre sud până la latitudinea la care este Bergen sau insulele dumitale de baştină, domnule McKinnon.

— De unde ştii că sunt din Shetland?

— Pe unii membri ai personalului medical nu-i deranjează să discute cu mine. După aceea ne vom îndrepta spre Vest. In mare, ăsta e traseul. De detalii o să ne ocupăm în timpul călătoriei. Este un exerciţiu foarte simplu şi nu-i nici o problemă. Bineînţeles că nu-i nici o problemă, spuse Jamieson. Ce, e o problemă să cânţi Rahmaninov când eşti un pianist de renume?

— Cred că îmi supraestimaţi o simplă îndemânare, zâmbi Ulbricht. Singura problemă care s-ar putea ivi ar fi la ancorare, pe care trebuie s-o facem în timpul zilei. In această perioadă a anului, Marea Nordului e mai tot timpul acoperită de ceaţă şi nu există nici o modalitate de a naviga prin ceaţă, fără radio şi fără busolă.

— Cu puţin noroc, nici asta n-o să fie o problemă, zise McKinnon. Şi dacă e război şi dacă nu e, tot se circulă mult pe coasta de est, şi avem o speranţă, cât de mică, să fim detectaţi de o navă care să ne conducă până în port.

— Sunt de acord, zise Ulbricht. Şi o navă sanitară sare uşor în ochi, mai ales că i-a dispărut coşul. Luă o înghiţitură din pahar şi după ce meditä puţin, spuse: Aveţi de gând să mă duceţi înapoi la spital?

— Normal, îi răspunse Sinclair. Acolo e locul tău. Dar de ce întrebi?

Ulbricht îl privi pe Jamieson:

— Bănuiesc că se contează pe mine să mă ocup de navigare.

— „Contăm” locotenente? „Depindem”, asta vrei să spui.

— Şi va fi nevoie de mine la intervale destul de dese, dacă, bineînţeles, ne permit norii sau ninsoarea. Nu ştim niciodată dacă nu cumva s-a schimbat marea sau vântul şi noi nu ne-am dat seama. Problema e că nu mă imaginez coborând la Spital şi urcând, înapoi aici, de câte ori e nevoie să fac observaţii astronomice. N-aş putea, pur şi simplu, să rămân în cabina Căpitanului?

— N-am nici o obiecţie, zise Jamieson. Ce ziceţi doctore?

— Are dreptate. Locotenentul Ulbricht nu e pe lista cazurilor critice şi asta îl vă putea chiar ajuta să se restabilească. O să mai urc eu o dată la 2, 3 ore ca să văd cum se simte.

— Dumneata ce zici, boţman?

— Din punctul meu de vedere nu-i nici o problemă. Îmi închipui că nici din punctul de vedere al surorii Morrison nu-i nici o problemă.

— O să am companie, nu?

— Companie? întrebă Sinclair. Adică o asistentă?

— Nu mă gândeam la o asistentă. Am tot respectul pentru încântătoarele doamne, dar nu cred că vreuna dintre ele s-ar descurca dacă individul ăsta, căruia-i spuneţi Flannelfoot, ar trece pe aici să ia – sau să distrugă sextantul şi cronometrul. Şi în starea în care sunt eu, nu cred că m-aş putea apăra nici măcar de-o muscă mai insistentă. Şi apoi va fi nevoit să se descotorosească de martori şi pe mine nu mă prea încântă.

— Nu vă faceţi probleme, locotenente, spuse şeful de echipaj. Va trebui să se descotorosească de mine sau de Naseby şi nu cred că l-ar încânta. Pe noi însă, da.

Doctorul Sinclair îşi clătină capul cu tristeţe:

— Domnişoarei Morrison n-o să-i placă deloc. Asta e o nouă subminare a autorităţii ei. Şi de fapt, locotenentul e pacientul ei, nu al meu.

— Nici de asta nu trebuie să vă faceţi probleme, spuse McKinnon. Spuneţi-i că locotenentul a alunecai peste bord.

McKinnon îşi lua micul dejun împreună cu doctorul Singh:

— Cum se simt pacienţii dumneavoastră în aceasta dimineaţă, sir?

— Nici o schimbare spectaculoasă, boţman. Cei doi marinari de pe *Argos*, care sunt în sala de reanimare, sunt cam tot la fel şi se simt şi ei cât de bine se poate simţi un om cu pelvisul fracturat şi altul cu arsuri întinse. Starea Comandantului Warrington şi a ofiţerului navigator de pe *Andover* este aceeaşi. Navigantul Cunningham e încă în comă şi îl hrănim intravenos. Lui Hudson i s-a oprit hemoragia internă de la plămâni şi s-a stabilizat. E clar că ofiţerul Kennet s-a întremat, deşi nu ştiu peste cât timp voi putea să-i scot bandajele de pe faţă. Singurul care mă îngrijorează puţin este Căpitanul. Nu e nimic grav sau serios, ci doar îngrijorător. Aţi văzut cum era când l-aţi vizitat ultima oară: scotea flăcări şi pe gură şi pe nas. Acum a devenit dintr-o dată ciudat de tăcut, aproape apatic. Sau poate e-mai calm şi mai relaxat acum că ştie poziţia şi cursul navei. Ai făcut o treabă bună, boţman.

— Nu mie trebuie să-mi mulţumiţi, sir. Locotenentul Ulbricht a făcut totul.

— Căpitanul este măcar într-o stare propice filozofării. Fie ce-o fi! Aş zice să veniţi şi dumneavoastră să-l vedeţi.

Când faţa unui om este complet acoperită de bandaje, este destul de greu să spui în ce stare sufletească este. Căpitanul pufăia dintr-o pipă din lemn de măceş şi tutunul mirosea deştul de urât. Dar iar era imposibil să-ţi dai seama dacă lui îi plăcea sau nu. Când auzi vocea lui McKinnon îşi scoase pipa din gură.

— Mai plutim încă, şef de echipaj?

De data asta Căpitanul vorbea mult mai clar şi se pare că nici nu mar făcea eforturi ca să rostească cuvintele.

— Ei, domnule, să zicem că nu ne-am dus cu totul de râpă. N-au mai fost nici alarme, nici nu ne-a mai vizitat nimeni. Din câte mi-am dat eu seama, locotenentul Ulbricht se pricepe bine la navigare. Cred că n-aţi ezita să vi-l alegeţi ca ofiţer de navigaţie. L-am lăsat în patul din cabina dumneavoastră, sir, dar cred că ştiaţi deja şi că v-au spus şi motivele.

— Nu mă îndoiesc că îmi reduce şi el proviziile care şi aşa scad văzând cu ochii.

— A băut câteva păhărele, sir. Avea nevoie. E încă un om bolnav şi foarte slăbit, iar sus pe punte e un frig cum n-am mai întâlnit până acum, în Arctic. Dar oricum, când am plecat eu, nu se mai ocupa de proviziile dumneavoastră. Adormise.

— Cât timp se va comporta aşa, poate să beneficieze de proviziile mele cât vrea. Transmite-i sincerele mele mulţumiri.

— O să-i transmit. Aveţi să-mi daţi vreun ordin, sir?

— Ordin, boţman? Ordin? Păi, cum pot eu să dau vreun ordin?

— N-aş putea să vă spun, sir. N-am fost niciodată căpitan.

— Ba chiar acum eşti. Şi eşti unul bun. Eu nu sunt în situaţia în care să pot da ordine. Fă şi tu ce crezi că e mai bine, pentru că din ce am auzit eu până acum, ce-ai crezut tu că e mai bine e chiar foarte bine. Dar nici nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea lui Archie McKinnon, adăugă Bowen.

— Mulţumesc, domnule. Am să-mi dau toată silinţa.

McKinnon se pregătea să părăsească salonul când îl opri sora Morrison. Era prima oară când se uita la el ca la o fiinţă umană.

— Cum se simte, domnule McKinnon?

— Locotenentul? Se odihneşte. E mult mai slăbit decât spune, dar n-ar recunoaşte niciodată. E un om foarte curajos. Şi un bun navigator. Şi un gentleman. Când spune că n-a ştiut că *San Andreas* e o navă sanitară, îl cred fără rezerve. Şi eu nu cred mulţi oameni fără rezerve.

— Sunt foarte sigură de lucrul ăsta. Pe moment îi revenise vechiul ton aspru. Cred că nici eu nu mai sunt de părere că a ştiut. De fapt, cred că n-a ştiut.

— Asta-i drăguţ din partea dumneavoastră. În momentul acela McKinnon realiză că el, care nu-i zâmbise niciodată, tocmai asta făcuse pentru prima oară. Janet, sora Magnusson, mi-a spus că sunteţi de pe coasta de est. Aş fi nepoliticos dacă v-aş întreba de unde anume?

— Sigur că n-aţi fi nepoliticos.

Pentru McKinnon fu un şoc mai mare când realiză că şi ea îi zâmbise pentru prima dată.

— Din Aberdeen, continuă ea. De ce?

— E ciudat. Se pare că locotenentul Ulbricht cunoaşte Aberdeen-ul destul de bine. Oricum, ştie de închisoarea Peterhead şi n-ar dori deloc să ajungă acolo.

O scurtă licărire a ochilor ei ar fi putut fi semnul că o interesează:

— Dar ar putea ajunge acolo?

— În nici un caz. Dacă aduce nava asta în portul de la Aberdeen, or să-i dea şi-o medalie. Amândoi părinţii sunt din Aberdeen?

— Numai tata. Mama e din Kiel.

— Din Kiel?

— Da, din Germania. Nu ştiaţi?

— Bineînţeles că nu. De unde era să ştiu? Dar acum că ştiu, are vreo importanţă?

— Păi, sunt pe jumătate nemţoaică. Zâmbi din nou. Nu sunteţi surprins? Sau poate şocat.

— Nu, nu sunt şocat. McKinnon se posomori. Am şi eu necazurile mele în domeniul ăsta. Sora mea, Jean, e măritată cu un italian. Am o nepoată şi un nepot, doi *bambini* care nu pot, sau nu puteau înainte de război, să-i spună unchiului lor măcar un cuvânt în engleză.

— Asta înseamnă că vă înţelegeţi, adică vă înţelegeaţi, destul de greu.

— Din fericire nu. Eu ştiu italiană.

Sora Morrison îşi scoase ochelarii, ca şi cum ar fi vrut să-l examineze mai atent.

— Ştiţi italiană, domnule McKinnon?

— Da. Şi spaniolă. Şi germană. Cred că şi dumneata ştii germană. Mă puteţi pune oricând la încercare. Sunteţi surprinsă? Şocată?

— Nu, îi răspunse ea dând uşor din cap şi zâmbind pentru a treia oară.

McKinnon îşi dădu atunci seama că o Margaret Morrison care zâmbea şi care avea o privire caldă şi prietenoasă e o creatură total diferită de sora Morrison, pe care el crezuse că o cunoaşte foarte bine.

— Nu sunt surprinsă sau şocată, repetă ea. Zău!

— Vă trageţi dintr-o familie de marinari, soră?

— Da, răspunse ea, surprinsă de data aceasta. De unde ştiţi?

— Nu ştiam, dar a fost o presupunere firească. Din pricina legăturii dumneavoastră cu Kiel-ul. Mulţi marinari englezi cunosc Kiel-ul foarte bine – şi eu îl cunosc – şi are, sau a avut cea mai bună regată din Europa. Tatăl dumneavoastră este din Aberdeen? Un pescar sau ce fel de marinar?

— Un anume fel de marinar.

— Ce fel anume?

— Păi... dar sora Morrison ezita să răspundă.

— Păi ce?

— E căpitan în Marina Regală.

— Dumnezeule! McKinnon o privi uimit şi apoi îşi frecă bărbia nerasă. Va trebui să vă tratez cu mai mult respect în viitor, soră Morrison.

— Nu cred că este necesar, domnule McKinnon. Glasul fusese formal, dar zâmbetul care urmase, nu. Nu acum.

— Vorbiţi de parcă v-ar fi ruşine că sunteţi fiica unui căpitan în Marina Regală.

— Nu mi-e ruşine. Sunt foarte mândră de tatăl meu. Dar s-ar putea ivi nişte dificultăţi. Mă-nţelegeţi?

— Da, cred că da.

— Ei, şi-acum, domnule McKinnon... Ochelarii erau la loc şi sora Morrison era din nou la treabă. Vă duceţi sus la locotenentul Ulbricht? McKinnon dădu din cap afirmativ. Spuneţi-i că am să urc şi eu într-o oră, poate două.

McKinnon clipi des, singurul mod în care îşi exprima el stările emoţionale.

— Dumneavoastră?

— Da, eu. Dacă ar mai fi existat obiceiul să scuture din cap în loc de răspuns, probabil că ea aşa ar fi făcut.

— Dar doctorul Sinclair a zis că va veni el.

— Doctorul Sinclair este doctor, nu soră medicală. Sora Morrison folosise un ton din care se înţelegea că e dezonorant să fii medic. Eu sunt asistenta care se ocupă de locotenent. Va fi probabil nevoie să-i schimb bandajele.

— Puteţi să-mi spuneţi mai exact când vreţi să veniţi?

— Are vreo importanţă? Mă descurc şi singură.

— Nu vă descurcaţi de una singură. Nici nu ştiţi cum e acolo sus. Vântul bate foarte tare, sunt -40°, e întuneric ca în iad, iar puntea e ca un patinoar. Şi nimeni nu merge sus fără permisiunea mea, cu atât mai puţin surorile medicale. Îmi daţi telefon şi eu vin să vă iau.

— Da, domnule McKinnon, spuse ea strâmbând din nas, după care îi zâmbi. După cum aţi pus problema, nici măcar nu mă pot certa cu dumneavoastră.

— Mă scuzaţi, dar n-am vrut să vă jignesc. Înainte să urcaţi, puneţi-vă câte haine groase credeţi că sunt necesare. După aia, să mai puneţi un rând.

Când trecea prin Salonul B, McKinnon se întâlni cu Janet Magnusson, care îi aruncă o privire scurtă şi-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Te pregăteşte, soră Magnusson, căci sfârşitul e aproape!

— Ce Dumnezeu vrei să spui. Archie?

— Balaurul de vizavi, zise McKinnon arătând cu degetul spre salonul A. Tocmai...

— Balaurul? Cine, Maggie? Ieri era leoaică.

— Balaurul a încetat să mai scoată foc. Mi-a zâmbit! Prima dată de când am plecat din, Halifax. Mi-a zâmbit. De 4 ori. Zâmbetul schimbă total un om.

— Ei bine, zise ea apucându-l de umeri. Sunt bucuroasă. Deci, eşti de acord că ai judecat-o greşit.

— Sunt de acord. Dar nu uita că şi ea m-a judecat puţin greşit?

— Ţi-am spus că e o fată frumuşică, Archie. Ţi-aduci aminte?

— Da, îmi aduc aminte şi este într-adevăr.

— Foarte drăguţă. Foarte.

McKinnon o privi bănuitor:

— Adică ce vrei să spui cu asta?

— Ţi-a zâmbit…

Şeful de echipaj îi aruncă o privire rece şi plecă.

Locotenentul Ulbricht era treaz când ajunse McKinnon în cabina Căpitanului.

— Mă cheamă datoria, domnule McKinnon. Mai notăm o dată poziţia?

— Odihneşte-te liniştit, locotenente. Cerul e acoperit, nu sunt stele şi cred că ninge prea tare. Cum vă simţiţi?

— Destul de bine. Cel puţin când stau întins. Dar asta numai din punct de vedere fizic, pentru că aici sus, nu-i aşa bine, zise Ulbricht bătându-se uşor peste frunte. M-am tot întrebat şi m-am tot gândit.

— V-aţi întrebat şi v-aţi gândit de ce vă aflaţi întins aici?

— Exact.

— Parcă n-am făcut toţi acelaşi lucru. Sau cel puţin, eu m-am tot întrebat, dar n-am ajuns prea departe. De fapt, n-aţi ajuns nicăieri. Eu nu zic că v-aş putea ajuta în vreun fel; hai să zicem că doar mi-aţi satisface curiozitatea. Aţi putea să-mi povestiţi şi mie prin ce-a trecut *San Andreas* de când aţi plecat din Halifax? Bineînţeles, dacă e vorba de secrete, nu-mi spuneţi,

McKinnon zâmbi:

— Nu-i nici un secret. Şi chiar dacă ar fi vorba de secrete şi vi le-aş spune ce-aţi face cu ele?

— Da, aveţi dreptate. Ce să fac cu ele?

McKinnon îi povesti pe scurt ce se întâmplase de când plecaseră din Noua Scoţie. Când termină relatarea, Ulbricht spuse:

— Bun! Ia să vedem dacă ştiu să socotesc. Din câte înţeleg au existat 7 grupuri diferite care au fost implicate în mişcările de pe navă, adică au fost la bordul ei. Ca să încep cu începutul, primul grup a fost propriul echipaj. După aceea au fost supravieţuitorii răniţi, preluaţi de pe distrugătorul cu motoarele stricate. Apoi, i-aţi luat pe supravieţuitorii de pe un submarin rusesc. Pe ăştia i-aţi luat de fapt de pe corveta pe care a trebuit s-o scufundaţi. După aia, aţi mai luat nişte soldaţi răniţi din Murmansk. De când aţi plecat de acolo, aţi mai luat la bord supravieţuitorii de pe *Argos*, de pe *Andover*, pe mine şi pe Helmut. Fac şapte, nu?

— Da, fac şapte.

— Îi putem elimina pe supravieţuitorii de pe distrugătorul defect şi de pe corvetă. Faptul că se află la bordul vostru e pură întâmplare. La fel, îl putem elimina pe Comandantul Warrington şi pe cei doi oameni ai săi, pe Helmut Winterman şi pe mine. Deci mai rămân oamenii din echipajul vostru, supravieţuitorii de pe *Argos* şi bolnavii pe care i-aţi luat din Murmansk.

— Niciodată nu mi-aş fi putut imagina un trio de suspecţi atât de incredibil.

— Nici eu, şef de echipaj. Dar aici nu e vorba de imaginaţie, ci de logică. Sabotorul trebuie-să fie printre ei. De pildă, bolnavii pe care i-aţi luat din Murmansk. Unul dintre ei ar fi putut fi mituit. Ştiu că sună absurd, dar războiul însuşi este absurd, iar lucrurile cele mai incredibile se întâmplă numai în situaţii absurde. Şi sunt foarte sigur că nu vom găsi răspunsul la această enigmă în domeniul normalului. Câţi bolnavi repatriaţi din Rusia?

— 17.

— Ştiţi cumva de ce suferă fiecare?

— Am o idee vagă, îi răspunse McKinnon, privindu-l gânditor.

— Toţi sunt răniţi grav?

— Nu e nici unul rănit grav şi nu avem nici un pacient în stare critică la bord, pentru că nu aici ar fi fost locul lor. Să zicem că nu se simt prea bine.

— Dar ţintuiţi la pat? Imobilizaţi?

— Cei care sunt răniţi.

— Nu sunt toţi răniţi?

— Numai 8.

— Dumnezeule mare! 8! Vreţi să spuneţi că 9 dintre ei sunt nevătămaţi?

— Depinde ce-nţelegeţi dumneavoastră prin a fi vătămat. Trei dintre ei au grade avansate de invaliditate, adică au degerături, alţi trei au tuberculoză şi ultimii trei suferă de depresiuni nervoase. Vedeţi, locotenente, convoaiele ruseşti au multe, multe victime, de tipuri diferite.

— N-aveţi nici un motiv să îndrăgiţi submarinele noastre, nici Luftwaffe.

— Din când în când mai trimitem şi noi bombardiere deasupra Hamburg-ului, zise McKinnon, ridicând din umeri.

Ulbricht oftă.

— Nu cred că e momentul să filozofăm despre faptul că dacă aduni două greşeli nu obţii niciodată un lucru bun. Deci, avem nouă persoane care nu sunt rănite. Toţi se pot mişca?

— Cei trei care suferă de degerături sunt practic imobilizaţi. N-aţi văzut în viaţa dumneavoastră atâtea bandaje. Ceilalţi şase se pot mişca la fel de bine ca mine sau ca dumneavoastră. Adică, mai precis, ca mine şi mult mai bine decât dumneavoastră.

— Deci, avem şase oameni care se pot mişca. Nu mă prea pricep la medicină, dar ştiu că este foarte dificil să-ţi dai seama de stadiul tuberculozei, şi mai ştiu că un om într-un stadiu avansat al bolii se simte destul de bine. Iar o depresiune nervoasă e destul de uşor de simulat şi unul dintre cei trei ar putea să fie la fel de normal ca noi, sau cum credem noi că suntem. Şi pentru că tot am ajuns aici, toţi trei ar putea să fie sănătoşi. Nu trebuie să vă spun eu, domnule McKinnon, că există oameni care nu mai suportă războiul ăsta infernal şi iraţional şi care ar recurge la orice mijloace ca să scape din el. Sunt aceia pe care în mod obişnuit şi, uneori nedrept, îi numim bolnavi prefăcuţi. Unii dintre ei, pur şi

simplu nu mai pot suporta. In primul război mondial, mulţi soldaţi englezi s-au îmbolnăvit de o maladie incurabilă care însemna pentru ei un bilet sigur, numai dus, pentru Blighty. Se numea DAC adică „Dereglare, afectând cordul”, iar doctorii mai insensibili îi spuneau „dor aprig de casă”.

— Am auzit despre ea, locotenente. Eu nu sunt o persoană curioasă din fire, dar ţi-aş putea pune o întrebare personală?

— Bineînţeles.

— Engleza dumitale, este mult mai bună decât a mea. Ideea e că dumneata nu pari un străin care vorbeşte engleză, ci un englez care vorbeşte engleză. Chiar un englez care a făcut un liceu particular. Ciudat.

— Nu tocmai. Nu-ţi scapă nimic, asta-i realitatea. Am făcut într-adevăr un liceu particular în Anglia. Mama mea este englezoaică. Tatăl meu a fost mulţi ani ataşat la Ambasada germană din Londra.

— Ei, bravo, zise McKinnon, dând din cap şi zâmbind. Asta mi-a pus capac. Două şocuri ca astea, în numai 20 de minute.

— Dacă m-aţi putea lămuri şi pe mine despre ce vorbiţi.

— Sora Morrison. Voi doi ar trebui să vă înţelegeţi. Tocmai am aflat că şi ea este pe jumătate nemţoaică.

— Doamne Dumnezeule! Ulbricht nu era atât uluit, cât luat prin surprindere.

— Din mamă nemţoaică, bineînţeles.

— Extraordinar! îţi spun, boţman, asta ar putea să fie o chestiune serioasă. Adică, faptul că ea e sora care are grijă de mine. E război, sunt complicaţii internaţionale, ştii şi tu.

— Nu ştiu şi nu înţeleg. Pur şi simplu voi amândoi vă faceţi treaba. Oricum, în curând va veni să te vadă.

— Să mă vadă? Pe mine? Un nazist şi un ucigaş fără inimă?

— Poate că şi-a schimbat sentimentele.

— Prin constrângere, desigur.

— Nu, este ideea ei şi a insistat.

— Trebuie probabil să-mi facă o injecţie. O doză mortală de morfină sau ceva de felul ăsta. Dar să ne întoarcem la cei şase care nu sunt răniţi şi care pot merge. Asta mai lărgeşte puţin câmpul nostru de cercetare, nu? Un bolnav prefăcut sau unul care are pe bâză de mită, certificat TBC. Cum ţi se pare?

— Nu-mi place deloc. Şi câţi învârtiţi, spioni, sabotori mai crezi că sunt şi printre supravieţuitorii de pe *Argos*? Ştiu că e un gând prostesc, dar după cum spuneai şi tu, cu alte cuvinte însă, căutăm răspunsuri prosteşti la întrebări prosteşti. Şi pentru că veni vorba de întrebări prosteşti, hai să-ţi mai pun una. De unde ştim noi că *Argos* a fost într-adevăr minat? Ştim că tancurile petroliere sunt vase foarte robuste, foarte stabile, iar acesta avea rezervoarele goale. Tancurile nu se scufundă aşa uşor; au existat cazuri când petroliere încărcate au fost torpilate şi au scăpat. Nici măcar nu ştim dacă a fost minat. Poate a fost doar un act de sabotaj ca să se poată ivi posibilitatea introducerii unui sau unor sabotori la bordul lui *San Andreas*. Cum ţi se pare?

— Ca şi ţie nu mi se pare deloc plăcut. Dar nu te gândeşti chiar atât de serios că Andropolous intenţionat ar…

— Eu nu m-am gândit deloc la Căpitanul Andropolous. Având în vedere că nu-l cunosc deloc şi el ar putea, sau nu, să fie un bandit oricât de înrăit. Dar, deşi sunt dispus să accept orice răspuns trăsnit la întrebările noastre, nu mă pot obişnui cu ideea că un căpitan şi-ar sacrifica nava pentru mai ştiu eu ce scop. Dar un individ sau nişte indivizi pentru care *Argos* nu însemna nimic ar fi putut s-o facă chiar bucuroşi. Ar fi interesant, de aflat dacă şi Căpitanul Andropolous a mai luat pe cineva la bord din Murmansk, nişte compatrioţi care să fi supravieţuit şi ei unor scufundări. Din păcate însă şi Andropolous şi echipajul său vorbesc numai greaca şi nimeni de la bord nu mai ştie limba asta.

— Eu vorbesc puţin greceşte, foarte puţin. În liceele particulare englezeşti se pune accent pe limba greacă, numai că am uitat aproape totul. Dar nu cred că ne-ar ajuta cu ceva dacă am descoperi că în Murmansk, *Argos* a luat ceva membri în plus. Probabil că o să-şi ia o faţă nevinovată, să ne spună că nu ştiu despre ce vorbim şi, atunci ce putem face? Ulbricht tăcu un minut, apoi spuse brusc: Constructorii de nave ruşi!

— Care constructori de nave ruşi?

— Cei care v-au reparat coca şi v-au terminat infirmeria. Mai ales ăia care s-au ocupat de cocă.

— Ce-i cu ei?

Ulbricht medita ceva mai mult:

— Stai puţin... Nu ştiu câţi de pe nava asta sunt responsabili pentru necazurile noastre, dar acum sunt sigur că pionul principal este un membru al echipajului vostru.

— De unde Dumnezeu ai mai scos-o şi pe asta? Adică, mă scuzaţi, n-ar mai trebui să mă mai surprindă nimic.

— Avaria de la cocă s-a produs când vă aflaţi lângă corveta distrusă, chiar înainte să o scufundaţi cu focuri de tun. Corect

— Corect.

— Cum s-a întâmplat?

— Ţi-am mai spus. Nu ştim. Nici o torpilă, nici o mină, nimic de genul ăsta: De-o parte a corvetei era un distrugător care îi lua la bordul lui pe membrii echipajului, iar noi eram pe partea cealaltă şi luam supravieţuitorii de pe submarinul rusesc. Înainte să curăţăm totul, am auzit o serie de explozii înăuntrul corvetei. Una a fost de la un boiler, iar celelalte s-ar fi putut să fie ori fulmicoton sau bombe de două livre sau alt explozibil. Cam pe atunci s-a produs şi avaria noastră.

— Eu aş zice că nu s-a întâmplat aşa. Aş zice ca tocmai atunci un membru de încredere al echipajului vostru a declanşat o explozie în camera de balast. Şi mai zic că persoana asta ştia cu exactitate cât explozibil să folosească ca să nu scufunde nava ci doar să o oblige să se îndrepte spre cel mai apropiat port unde putea fi reparată şi care în acest caz era Murmansk.

— Da, se leagă. S-ar fi putut întâmpla şi aşa, dar nu sunt convins.

— Când aţi ajuns în Murmansk, a văzut cineva cât de mare era perforaţia şi de ce tip?

— Nu.

— Dar aţi încercat careva să vedeţi?

— Da. Eu şi cu domnul Kennet.

— Şi surpriză, surpriză! N-aţi văzut-o. N-aţi văzut-o pentru că nu vi s-a permis.

— Chiar aşa s-a întâmplat. De unde ştiţi?

— Împrejmuiseră locul unde, se efectuau reparaţiile cu prelată.

— Da, într-adevăr, zise McKinnon, care devenise foarte gânditor.

— V-au spus şi motivele?

— Ca să-i ferească de vânt şi de zăpadă.

— Şi chiar bătea vântul atât de tare sau ningea puternic?

— Nici una, nici alta.

— N-aţi cerut să intraţi şi voi în cortul ăsta, să vedeţi ce este în spatele prelatei?

— Ba da, dar nu ne-au lăsat. Au zis că e prea periculos şi am putea întârzia terminarea reparaţiei. N-am comentat, pentru că nu consideram atât de important să-i contrazicem. N-aveam nici un motiv s-o facem. Dacă îi cunoşti cât de cât pe ruşi, ştii că se încăpăţânează ca nişte catâri pentru nişte fleacuri. Pe lângă asta, ei ne dădeau o mână de ajutor şi n-aveam nici un motiv să fim bănuitori. Bine, bine, locotenente, mă dau bătut în faţa ta. Nu trebuie să fii inginer sau metalurgist ca să-ţi dai seama când o gaură a fost făcută din pricina unei explozii în interior.

— Şi, acum, nu ţi se pare şi ţie ciudat că a doua avarie a cocăi s-a produs în exact acelaşi compartiment de balast?

— Nu, acum nu mi se mai pare ciudat. Amabilii noştri aliaţi – ai noştri, nu ai voştri – au lăsat o încărcătură explozivă în camera de balast cu un fitil destul de lung. Locotenente, ai dreptate.

— Deci, acum trebuie să găsim un membru al echipajului dumneavoastră care să ştie ceva despre explozive. Cunoşti vreunul, domnule McKinnon?

— Da.

— Poftim! Ulbricht se ridicase într-un cot. Cine?

— Eu, îi răspunse McKinnon, ridicându-şi ochii în tavan.

Asta ne va fi de ajutor, zise Ulbricht, lungindu-se la loc în pat. Ne va fi de mare ajutor.

CAPITOLUL VI

Trecuse de ora 10,00 dimineaţa, când începu din nou să ningă. McKinnon mai petrecuse un sfert de oră în cabina căpitanului, dar plecase văzând că locotenentului îi era din ce în ce mai greu să-şi ţină ochii deschişi. Vorbi apoi pe rând cu Naseby, Patterson şi Jamieson. Acesta din urmă supraveghea din nou lucrarea de consolidare a platformei. Toţi trei fuseseră de acord că aprecierile lui Ulbricht erau corecte, dar fuseseră de acord şi cu concluzia lui McKinnon, că această nouă descoperire, dacă descoperire, se putea numi, nu le folosea la nimic. McKinnon era deja înapoi pe punte când începu să ningă.

Deschise uşa laterală cu toată grija, dar vântul era atât de puternic încât i-o smulse din mână şi o trânti cu zgomot de bordul de atac. Zăpada nu era încă deasă, dar cădea aproape orizontal pe punte şi nu se putea vedea nimic prin ea. McKinnon se întoarse cu spatele la fulgi şi privi peste marginea provei. în lumina zorilor, care se iviseră acum pe cer, a putut vedea că marea se schimbase. Dispăruseră şirurile înghesuite ale valurilor, care se spărgeau acum în toate direcţiile şi prevesteau o mare agitată şi imprevizibilă. Lui McKinnon nu i-ar fi trebuit neapărat să vadă ce s-a întâmplat, pentru că-simţea că marea se schimbase. Puntea de sub picioarele lui începuse. să se legene şi să tremure. Frigul era pătrunzător. McKinnon era un bărbat zdravăn şi puternic, dar nu-i fu uşor să tragă uşa după el când intră înapoi.

—Tocmai schimba câteva vorbe cu Trent, care era de serviciu la timonă, când sună telefonul. Era sora Morrison care îl anunţă că era gata să urce la cabina căpitanului.

— Nu v-aş sfătui, soră. Nu-i prea plăcut aici sus.

— V-aş reaminti că mi-aţi promis. Ea vorbea foarte categoric.

— Ştiu, numai că vremea s-a mai înrăutăţit.

— Zău, domnule McKinnon…

— Bine, veniţi! Pe răspunderea, dumneavoastră.

— Spitalul nu este un loc potrivit pentru un om de zăpadă, îl întâmpină dezaprobatoare Janet Magnusson, care era în salonul B.

— Surit doar în trecere. Am venit pentru o misiune caritabilă, pentru că încăpăţânata ta prietenă, asta îşi imaginează că face.

Janet se abţinu să facă vreo remarcă:

— Merge la locotenentul Ulbricht?

— La cine altcineva? Eu tocmai l-am văzut şi arată destul de bine. Cred că e năroadă.

— Ştii care e necazul cu tine, Archie McKinnon? N-ai pic de sensibilitate. Sau cel puţin de cei suferinzi nici nu-ţi pasă. Şi nici în alte privinţe, nu eşti mai sensibil. Şi ea este năroadă numai pentru că a spus lucruri bune despre tine.

— Despre mine? Dar nici nu mă cunoaşte.

— Într-adevăr, Archie. într-adevăr. Dar căpitanul Bowen te cunoaşte, zise ea cu un zâmbet dulce.

McKinnon se gândi la o remarcă potrivită despre căpitanii care bârfesc cu surorile medicale, dar nu găsi nici una şi plecă în salonul A. Acolo îl aştepta sora Morrison bine înfofolită. Pe măsuţa de lângă ea,« era trusa medicală.

— Vreţi să vă scoateţi ochelarii soră? De ce?

— E bărbatul din el, zise Kennet, care îşi regăsise veselia de altă dată. Crede că arătaţi mai drăguţă tară ei.

— In dimineaţa asta este prea frig şi pentru un urs polar, domnule Kennet, darmite pentru bărbatul din mine. Dacă doamna nu-şi scoate ochelarii, o să-i scoată vântul.

— Cum e vântul, boţman? interveni căpitanul Bowen.

— 11 noduri, sir, –8°C. Viscol. 9,9 milibari.

— Şi marea e din ce în ce mai agitată, nu? Chiar şi in spital se simţea legănarea vasului.

— Doar puţin, sir.

— Sunt probleme?

— Nici una, în afară de această soră care se îndreaptă spre sinucidere. „Nici o problemă, îşi spuse şeful de echipaj în gând, cât timp nu se dărâmă platforma”.

Când ajunseră pe puntea superioară, surorii Morrison i se tăie răsuflarea din pricina şocului. Oricât de mult se pregătise ea sufleteşte, nu-şi imaginase că afară bătea de fapt un uragan însoţit de viscol şi că cele -80°F vor avea un asemenea efect asupra plămânilor ei. McKinnon însă nu-şi pierdu vremea. Cu o mână o apucă pe sora Morrison, cu cealaltă se prinse de ,o ancoră de salvare şi cei doi se lăsară pur şi simplu purtaţi de vânt peste puntea îngheţată şi nesigură, până ajunseră la platformă. Ajunsă la adăpost, sora Morrison îşi scoase gluga şi, respirând din greu. începu să-şi maseze uşor braţele.

— Data viitoare, domnule McKinnon, dacă o să mai fie „o dată viitoare”, o să vă ascult. Aveţi cuvântul meu. Pur şi simplu nu mi-am imaginat aşa ceva. Şi braţele mele! Ea îşi pipăi braţele cu grijă, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă le mai are. Am braţe obişnuite, ca orice om. Cred că mi le-aţi rupt.

— Îmi pare rău, îi răspunse McKinnon grav, dar nu cred că eraţi amatoare să cădeţi peste bord. Şi din păcate va exista ,,o dată viitoare”. Mai trebuie să ne şi întoarcem şi va fi şi mai rău, că o să avem vântul în faţă.

— În momentul ăsta nu mă grăbesc deloc să mă întorc.

McKinnon o conduse spre scara de tambuchi, spre cabinele echipajului. Ea se opri să privească la coridorul curbat, la pereţii etanşi ondulaţi şi la uşile zdrobite.

— Deci aici au murit, zise că cu glasul înecat. Este atât de uşor să înţelegi cum au murit când vezi ce-i aici. Dar trebuie să vezi ca să înţelegi. înfiorător, înfiorător este cuvântul potrivit. Slavă Domnului că n-am, văzut ce a fost aici. Şi tu, care a trebuit să curenţi.

— Am avut ajutor.

— Ştiu că tu te-ai ocupat de ce era mai cumplit. Domnul Spenser, dl. Rawlings, dl. Batesman. Ei au fost victimele cele mai şocante, nu? Ştiu că n-ai lăsat pe nimeni să se ocupe de ei. Mi-au spus Johny Holbrook şi Janet. Nu-mi place locul ăsta, zise ea cutremurându-se. Unde e locotenentul?

McKinnon o conduse în cabina căpitanului unde locotenentul stătea lungit în pat, supravegheat de Naseby.

— Din nou bună dimineaţa, locotenente. Tocmai am luat şi eu contact cu condiţiile atmosferice la care te-a expus domnul McKinnon. A fost îngrozitor. Cum vă simţiţi?

— Slăbit, soră, foarte slăbit. Cred că am nevoia de grijă şi atenţie.

— Mie nu mi se pare că arătaţi aşa rău, zise ea în timp ce-şi scotea haina de ploaie şi haină de sibir.

— Aparenţele înşeală. Mă simt foarte slăbit. Nu că aş vrea eu să-mi prescriu tratamentul, dar am nevoie de un tonic, un întăritor. Ştiţi, dumneavoastră, ce este în dulăpiorul acela? Locotenentul întinse spre dulăpior o mână fără vlagă.

— Nu, îi spuse ea pe un ton sever. Nu ştiu, dar ghicesc.

— Mă gândeam că poate, având în vedere situaţia de faţă, mă înţelegeţi…

— Acelea sunt proviziile personale ale căpitanului Bowen.

— Îmi permiteţi să repet ce mi-a spus căpitanul, întrebă McKinnon. Locotenentul poate beneficia de proviziile mele, cât timp pilotează. Aşa că asta e.

— Dar în momentul ăsta nu pilotează deloc. Dar, mă rog, fie. Un păhărel.

McKinnon îi dădu locotenentului un pahar de scotch. Expresia de pe faţa surorii Morrison dovedea că ea şi şeful de echipaj nu înţelegeau acelaşi lucru prin „păhărel”.

— Hai să mergem George, zise McKinnon. Asta nu-i loc pentru noi.

— Dar nu trebuie să plecaţi, zise sora Morrison uşor uimită.

— Nu suportăm să vedem sânge sau oameni suferinzi.

Ulbricht îşi luă paharul de la gură:

— Şi ne lăsaţi pe mâinile lui Flannelfoot?

— George, rămâi tu afară şi eu mă duc să-l înlocuiesc pe Trent la cârmă. Ştiţi unde să mă găsiţi când vreţi să vă întoarceţi, soră.

McKinnon se aşteptase ca tratamentul să dureze 10, cel mult 15 minute, dar trecuseră aproape 40 până când sora îşi făcu apariţia pe punte.

McKinnon o privi cu simpatie:

— Aţi avut mai multe necazuri decât vă aşteptaţi, soră? Nu glumea când afirma că se simte foarte slăbit?

— Nu are multe probleme, cel puţii nu cu limba. Doamne, cât poate să vorbească omul ăla!

— Da, dar nu vorbea la pereţi, nu?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Păi, n-ar fi continuat să vorbească dacă nu aţi fi continuat să-l ascultaţi, îi explică el.

Sora Morrison nu părea deloc grăbită să plece. Tăcu câtva timp, apoi, cu un zâmbet uşor în coltul gurii, zise:

— Nu m-a enervat, doar m-a descurajat. Mulţi oameni ar fi interesaţi să ştie ce am discutat.

— Şi pe mine mă interesează, numai că nu sunt indiscret. Dacă vreţi să-mi spuneţi, îmi spuneţi. Dacă vă cer să-mi spuneţi şi nu vreţi, nu-mi spuneţi. În fine, aştept să-mi spuneţi.

— Nu ştiu dacă să mă supăr sau nu. Făcu o pauză apoi continuă: De ce i-aţi spus locotenentului Ulbricht că sunt pe jumătate nemţoaică?

— Nu-i un secret, nu?

— Nu.

— Şi nici nu vă este ruşine de asta? Mi-aţi spus-o chiar dumneavoastră. Atunci ele ce... A! De ce nu v-am spus că i-am spus? Asta mă întrebaţi de fapt. Pur şi simplu nu mi-a venit în cap.

— Aţi fi putut cel puţin să-mi spuneţi că şi el este pe jumătate englez.

— Nici asta nu mi-a dat în gând, pentru că nu este important. Pe mine nu mă interesează de ce naţionalitate este o persoană. V-am povestit despre cumnatul meu. Şi el este pilot şi locotenent. Dacă el crede că e de datoria lui să lanseze o bombă asupra mea, atunci o s-o facă fără ezitare. Dar să ştiţi că nu există om mai bun ca el.

— Sunteţi un om foarte iertător, domnule McKinnon.

— Iertător? întrebă el surprins. N-am ce să iert. Adică, vreau să spun că n-a aruncat nici o bombă asupra mea.

— N-am vrut să spun asta. Chiar dacă ar fi făcut-o n-ar fi fost nici o diferenţă pentru dumneavoastră.

— De unde ştiţi?

— Ştiu.

McKinnon nu mai continuă discuţia despre subiectul acesta:

— Mie nu mi se pare o conversaţie interesantă. Sau mai bine zis nu mi se pare că merită să discuţi aşa ceva timp de 40 de minute.

— I-a făcut de asemenea plăcere să sublinieze că, din punct de vedere al sângelui, el este mai englez decât mine. Adică avea deja 50% sânge englezesc, plus 200 de grame administrate ieri.

— Într-adevăr, zise McKinnon politicos.

— Bun, deci nici statisticile nu sunt interesante. Mi-a mai spus că tatăl lui îl cunoaşte pe tatăl meu.

— A! Asta este interesant. Staţi puţin… Mi-a pomenit şi mie că tatăl lui a fost ataşat la Ambasada germană din Londra, dar n-a specificat dacă a fost ataşat comercial, cultural sau de alt fel. Nu cumva v-a spus dumneavoastră că tatăl lui a fost ataşat naval acolo?

— Da, asta a fost.

— Nu-mi spuneţi că tatăl lui este căpitan în Marina, germană!

— Ba este.

— Practic, asta vă face fraţi de sânge, sau frate şi soră. Ţineţi minte cuvintele mele, soră, zise McKinnon solemn, eu văd mâna destinului aici. Ceva predestinat.

— Pfui!

— Deci sunt amândoi activi?

— Da, răspunse ea cu o figură nenorocită.

— Nu vi se pare ciudat că taţii voştri se urmăresc pe mări, gândindu-se cum să-şi facă felul unul altuia?

— Nu mi se pare ciudat deloc.

— N-am zis ciudat în sensul ăsta.

Dacă cineva i-ar fi spus vreodată lui McKinnon că o va vedea pe Margaret Morrison copleşită de durere, nu l-ar fi crezut în toate minţile. Dar acum situaţia se schimbase şi el nu-şi putea explica de ce ea se descurajase brusc.

— Nu-ţi face griji, fetiţo! N-o să se întâmple niciodată. Nici el nu-şi prea dădea seama ce vroia să spună prin astă.

— Bineînţeles că nu, dar glasul ei nu era deloc convins. Deschise gura să vorbească, ezită şi apoi îşi ridică uşor ochii

din podea. Chipul ei era în umbră, dar McKinnon era sigur că îi zărise lacrimi în ochi.

— Am aflat câteva lucruri despre tine astăzi.

— Dar nimic adevărat, sunt sigur. Nu mai poţi crede un cuvânt din ce auzi în zilele noastre. Ce-aţi aflat, soră?

— Aş vrea să nu-mi mai zici aşa, spuse ea iritată. McKinnon nu era obişnuit să o vadă pe sora Morrison iritată sau descurajată. De aceea o întrebă ridicând uimit din sprâncene:

— Să nu-ţi mai zic „soră”? Dar eşti soră.

— Ba da, dar nu cu tonul acesta. Scuză-mă, n-am vrut să spun asta. Nu o spui pe un ton diferit de al celorlalţi. O spui ca în filmele alea americane ieftine în care un bărbat înarmat le spune tuturor din jur „soră”.

— N-aş vrea să iei drept nepoliticos, zise el zâmbind. Domnişoara Morrison?

— Ştii cum mă cheamă.

— Da. Şi mai ştiu că începuseşi să-mi spui ceva, dar te-ai răzgândit şi acum încerci să te eschivezi.

— Nu. Da. Ei bine, nu tocmai. E dificil, nu mă prea pricep la lucruri de genul ăsta. Am aflat despre familia ta azi dimineaţă, chiar înainte să urc. Îmi pare rău. Sincer îmi pare rău.

— Janet?

— Da.

— Nu-i nici un secret.

— Un pilot de pe un bombardier german i-a ucis. Îl privi lung şi clătină din cap. Şi acum vine alt pilot de bombardier german, atacă din nou nişte civili nevinovaţi şi tu eşti prima persoană care îi iei apărarea.

— Nu face din mine un sfânt, deşi nu cred că ce ai spus până acum era un compliment. Ce-ai vrea să fac? Să mă năpustesc asupra unui om nevinovat ca să mă răzbun?

— Tu? Nu fi stupid. Sau poate că eu am fost stupidă să spun asta, dar ştii foarte bine la ce mă refer. Am mai aflat şi că subofiţerul McKinnon, a fost într-un spital din Malta, din pricina depresiunii nervoase suferită când a aflat vestea. După aia un bombardier al Forţelor Aeriene Italiene ţi-a

distrus submarinul. Se pare că bombardierele inamice au o slăbiciune pentru tine.

— Janet nu ştia asta.

— Căpitanul Bowen şi cu mine am devenit prieteni, zâmbi ea.

— Căpitanul Bowen, zise McKinnon fără supărare, este o caţă bătrână.

— Căpitanul Bowen este o caţă bătrână, domnul Kennet este o caţă bătrână, domnul Patterson este o caţă bătrână, domnul Jamieson este o caţă bătrână. Toţi sunt nişte caţe bătrâne.

— Dumnezeule! Asta este o afirmaţie pe care n-o poţi dovedi, soră. Scuză-mă, Margaret.

— Numai căţele bătrâne şuşotesc întotdeauna când sunt două împreună, sau trei, sau chiar toate patru, şuşotesc. Poţi simţi ,în aer tensiunea, aproape că poţi să adulmeci teama, deşi nu acesta este cuvântul potrivit. Aş spune mai degrabă că poţi adulmeca nişte presimţiri nefaste. De ce vorbesc în şoaptă?

— Poate au secrete.

— Cred că eu merit mai multă încredere.

— Dar avem nişte sabotori la bord.

— Ştiu. Toţi ştim, iar cei care şuşotesc ştiu că noi, toţi ceilalţi, ştim. Îl privi lung şi ferm. Şi eu totuşi merit mai multă încredere decât atât. N-ai încredere în mine?

— Am încredere în tine, dar suntem urmăriţi. Cineva de la bordul lui *San Andreas* are un emiţător receptor şi trimite un semnal de ghidare continuu. Luftwaffe, submarinele ştiu exact unde ne aflăm. Cineva ne vrea. Cineva vrea să captureze *San Andreas.*

Câteva momente lungi ea se uită în ochii lui ca şi cum ar fi căutat un răspuns la o întrebare pe care nu o putea formula. McKinnon clătină cu tristeţe din cap şi spuse:

— Îmi pare rău. Asta-i tot ce ştiu. Trebuie să mă crezi.

— Dar te cred. Cine ar putea să transmită acest semnal?

— Oricine. Eu presupun că este un membru al echipajului nostru. Dar ar putea să fie un supravieţuitor de pe *Argos* sau oricare din bolnavii pe care i-am luat din Murmansk. Fiecare

soluţie pare absurdă, dar una dintre ele trebuie să fie mai puţin absurdă decât celelalte. Care însă, habar nu am.

— Dar cum ar putea să ne captureze?

— Cu un submarin. Nu există alt mod. Nu au vase de suprafaţă şi nici nu se pune problema să folosească un avion. Probabil că nu şuşotesc, ci se roagă. Se roagă ca ninsoarea să nu se oprească niciodată, pentru că singura noastră şansă este sa ne ascundem. Se roagă ca destinul să nu se întoarcă contra noastră, cum obişnuiau să spună vechii prezicători.

— Şi dacă totuşi se întâmplă aşa?

— Atunci, asta e.

— Şi nu te gândeşti să faci nimic? Tonul îi fusese mai mult decât sceptic. Nici măcar n-ai de gând să încerci să faci ceva?

McKinnon hotărâse de câteva ore cum va acţiona, dar nu credea că este momentul şi locul să intre în. amănunte.

— Ce naiba vrei să fac? Să-i scufund cu o salvă de pâine uscată şi cartofi stricaţi? Tu uiţi că asta este o navă sanitară. Bolnavi, răniţi şi toţi civili.

— În mod sigur există ceva ce poţi face. In tonul ei era o nuanţă ciudată, aproape disperată. Continuă amar: Medaliatul subofiţer McKinnon.

— Medaliatul subofiţer McKinnon, îi răspunse el cu blândeţe, va trăi ca să lupte într-o altă zi.

— Luptă-te cu ei acum! Vocea ei se schimbase. Luptă-te cu ei! Luptă-te cu ei! Luptă-te cu ei! Se opri şi îşi îngropă faţa în mâini.

McKinnon o privea uimit peste măsură. Îi cuprinse cu braţul umerii zguduiţi de plâns. McKinnon era un om cu resurse nelimitate şi mai mult decât capabil să rezolve orice problemă s-ar fi ivit. Dar schimbarea nefirească a comportamentului ei îl puse într-o mare încurcătură. Căută nişte cuvinte care să o liniştească şi să o consoleze, dar nu găsi nici unul, pentru că pur şi simplu nu ştia ce ar putea fi liniştitor sau consolator. Nu i se păru nimerit să repete expresii de genul „ei, gata, gata” aşa că se mulţumi să spună:

— O să-l las pe Trent în locul meu, ca să te duc jos.

Excursia pe care au făcut-o pe puntea superioară dintre platformă şi spital a fost chinuitoare. Au trebuit să se lupte cu vântul puternic, care le bătea din faţă, şi cu viscolul. Când

ajunseră la spital, o conduse spre hol, iar el se duse să-i caute pe Janet Magnusson.

— Ar fi bine să te duci să o vezi pe prietena ta Maggie, zise el când o găsi. E foarte deprimată. Nu, Janet, nu sunt vinovat, zise el ridicând o mână. N-am supărat-o eu.

— Dar erai cu ea când s-a supărat, ii răspunse ea acuzator.

— E dezamăgită de mine, asta-i tot.

— Dezamăgită?

— Vrea să mă sinucid, dar eu nu văd rezolvarea problemelor în felul ei.

— Unul dintre voi e ţicnit, zise ea ducând mâna la cap şi nu mă îndoiesc cine e acela.

McKinnon se aşează pe un scaun ca să o aştepte.

Ea apăru după cinci minute şi se aşează în faţa lui. Avea chipul îngrijorat:

— Îmi pare rău, Archie. N-ai nici o vină şi nici unul dintre voi nu e ţicnit. Vezi, ea are sentimentul ăsta ambivalent faţă de germani.

— Ambi cum?

— Amestecat. Nu-i este uşor că mama ei este nemţoaică. Trece printr-o perioadă grea, foarte grea. Of, ştiu că şi tu treci dar tu eşti altfel;

— Bineînţeles că sunt altfel. Eu n-am pic de sensibilitate.

— O, te rog. taci. N-ai de unde să ştii. De fapt cred că eu sunt singura persoană care ştie. Acum vreo cinci luni şi-a pierdut singurul frate şi logodnicul. Amândoi au murit în timpul unui raid aerian deasupra Hamburg-ului. Nu erau în acelaşi avion şi nici măcar în timpul aceluiaşi raid. Dar au murit la câteva săptămâni unul de celălalt.

— Isuse! McKinnon clătină uşor din cap şi păstră un moment de tăcere. Sărmana copilă. Asta explică o mulţime de lucruri.

Se ridică şi se îndreptă spre dulapul cu provizii al doctorului Singh.

— Iată stăpânirea de sine a legendarului McKinnon, zise el, ţinând un pahar în mână. Erai cu Maggie când s-a întâmplat asta?

— Da.

— Vă cunoaşteţi de dinainte?

— Bineînţeles. Suntem prietene de ani de zile.

— Deci i-ai cunoscut şi pe cei doi băieţi?

Ea nu răspunse.

— Adică i-ai cunoscut bine?

Ea tăcea în continuare, ţinându-şi capul blond aplecat şi uitându-se la mâinile-i împreunate pe masă.

McKinnon se îndreptă exasperat spre ea şi o prinse cu blândeţe de mână:

— Janet.

— Da, Archie. Când îşi ridică privirea, ochii ei erau plini de lacrimi;

— Draga mea, draga mea, oftă McKinnon. Şi tu. Din nou clătină încet, din cap şi păstră un moment de tăcere. Janet, băieţii ăia ştiau ce fac. Ştiau riscurile. Ştiau că unităţile antiaeriene germane şi piloţii de noapte i-ar fi doborât, dacă aveau ocazia. Şi asta au şi făcut, dar aveau toate drepturile să o facă. Şi ţi-aş reaminti că acelea nu erau raiduri de bombardamente de precizie, ci urmăreau o distrugere totală şi tu ştii ce înseamnă asta. Aşa că tu şi Maggie care vă plângeţi de milă, aţi putea să le plângeţi de milă tuturor rudelor acelor mii de nevinovaţi omorâţi de aviaţia britanică la Hamburg. Aţi putea la fel de bine să plângeţi de milă întregii omeniri.

— McKinnon, eşti un diavol fără inimă, zise ea în timp ce două lacrimi i se prelingeau pe obraz.

— Da, sunt, îi răspunse el şi se ridică. Dacă cineva are nevoie de mine, sunt pe punte.

Trecu şi prânzul. Ziua se mai mărise, iar vântul crescuse în intensitate şi acum bătea cu puterea unui uragan sau taifun, ca în zonele tropicale. Pe la două după-amiază, lumina, care era întotdeauna foarte slabă, începuse să scadă şi nu se putea vedea nimic la pupa din pricina furtunii de zăpadă. Valurile uriaşe de la travers şi de la prova erau albe ca şi. zăpada şi atât de înalte, încât ar fi putut să înece o casă sau, pentru un ochi mai neliniştit, ar fi putut să înece o bisericuţă cu turle cu tot. San Andreas avea necazuri. Cu deplasamentul

lui de 9 300 tone, nu era un vas mic şi boţmanul redusese turaţia motorului ca să poată menţine nava pe direcţie. *San Andreas* putea de asemenea să înfrunte furtuna fără mari dificultăţi. Nici mărimea vasului şi nici marea agitată nu constituiau o problemă pentru nava sanitară, dar ea avea totuşi necazuri. Altele erau însă motivele de îngrijorare.

Primul motiv era gheaţa. Când sunt în larg, navele pot fi solide sau fragile. Cele solide nu se leagănă atât de uşor si chiar dacă li se întâmplă să se balanseze, îşi recapătă echilibrul foarte repede. In cazul în care nava este fragilă, îşi pierde repede echilibrul şi revenirea se face încet. O navă poate deveni fragilă atunci când centrul de greutate se ridică, pentru că îşi măreşte greutatea în partea de sus, în primul rând din pricina gheţii. Cu. cât gheaţa este mai groasă pe punţile superioare, cu atât nava e. mai fragilă. Se poate ca stratul de gheaţă să fie atât de gros, încât vasul să nu-şi mai recapete echilibrul şi să se răstoarne. Chiar şi traulerele construite special pentru operaţiuni în Oceanul Arctic, nu au rezistat atacurilor înşelătoare, dar mortale ale gheţii. Probleme mai mari aveau portavioanele, care nu mai ofereau garanţia stabilităţii pe punţile superioare descoperite.

McKinnon era foarte îngrijorat de depunerea de gheaţă de pe punţile lui San Andreas, Zăpada depusă de furtună pe porţiunea dinspre pupa forma un strat de gheaţă, care nu era însă foarte gros. Pe restul platformei, zăpada fusese măturată de vântul puternic. Valurile înalte ale mării, care-şi schimbau mereu direcţia, se spărgeau de vas, iar stropii de apă îngheţau încă înainte să ajungă pe punte. Nava mergea cu chila dreaptă numai din când în când, pentru că de multe ori îşi pierdea echilibrul şi de fiecare dată şi-l regăsea din ce în ce mai încet. El ştia că nu ajunsese încă la punctul critic, dar dacă condiţiile nu se îmbunătăţeau, acest punct nu era departe. Nu se putea face nimic ca să se îndrepte situaţia. Dacă ar fi spart gheaţa cu ciocane şi târnăcoape, efectul ar fi fost minim şi cei care ar fi făcut treaba asta aveau toate şansele să alunece pe puntea îngheţată şi mişcătoare şi să cadă peste bord. Lui McKinnon îi părea de asemenea rău că era pe un vas construit de americani, care mergea cu motorină, în loc de cărbune, ca cele englezeşti. Cenuşa

împrăştiată pe punte ar fi asigurat stabilitatea la mers şi ar fi ajutat la topirea gheţii. Dar cu motorina diesel nu se putea face nimic.

Dar mult mai îngrijorătoare era platforma. Numai când vasul mergea cu chila dreaptă, vibraţiile şi trosniturile metalului încetau. Când însă nava se balansa în bătaia valurilor, întreaga platformă se clătina vizibil. McKinnon era pe cel mai înalt punct al platformei şi credea că mişcarea laterală era între 4 şi 6 inch de fiecare dată. Era o senzaţie foarte neplăcută, care te punea pe gânduri: care era oare unghiul la care platforma înclinată s-ar fi rupt de restul vasului? La asta se gândea McKinnon când coborî să-l vadă pe locotenentul Ulbricht.

Îl găsi pe Ulbricht rezemat de tăblia patului într-o dispoziţie filozofică. Mâncase câteva sandvişuri, băuse nişte scotch şi apoi adormise câteva ore.

— Cine a pus numele de *San Andreas* navei ăsteia, zise el, a nimerit-o. Ştii, desigur, că este o binecunoscută sau. chiar faimoasă falie, desprinsă în urma unui cutremur. Şi chiar în acest moment am impresia că are loc un cutremur, zise el, ţinându-se strâns de marginea patului în timp ce nava se legăna foarte tare.

— A fost ideea domnului Kennet. Uneori domnul Kennet are un umor mai ciudat. Acum o săptămână ne numeam încă *Ocean Belle*. După ce ne-am schimbat culoarea din gri în alb, verde şi roşu, culorile Crucii Roşii, domnul Kennet s-a gândit că ar trebui să ne schimbăm şi numele. Nava asta a fost construită la Richmond, în California. Richmond este pe falia Hayward care este un braţ a lui *San Andreas*. Părerea lui a fost ca *San Andreas* este un nume mai romantic decât Hayward sau Fault. A mai crezut că este o idee amuzantă să numeşti vasul după o zonă potenţială de dezastru. Mă întreb dacă încă mai crede că e o idee amuzantă, zâmbi McKinnon.

— De ieri dimineaţă, de când l-am bombardat, cred că a avut destul timp să mediteze. Aş zice că a avut chiar timp să chibzuiască asupra acestei probleme. Nu se îmbunătăţeşte vremea, domnule McKinnon? întrebă Ulbricht în timp ce se întindea în pat şi se ţinea mai bine, pentru că *San Andreas* trecuse iar de coama unui val.

— Vremea nu se îmbunătăţeşte şi tocmai despre asta am venit să discutăm, locotenente. Vântul are 12 noduri, e întuneric şi vijelia e mai puternică ca niciodată. Vizibilitatea este absolut zero, şi nu mai avem nici o şansă să facem observaţii astronomice în următoarele ore. Cred că ar fi bine să te duci în spital.

— Deloc. Trebuie să-mi fac drum, luptându-mă cu un uragan, ca să nu-i spun furtună de zăpadă. Un om slăbit ca mine? Nici să nu vă gândiţi.

— Este mult mai cald acolo, locotenente, mai confortabil. Şi legănarea vasului se simte mai puţin.

— Dragă domnule McKinnon, dar cum poţi să omiţi cea mai mare ispită? Toate asistentele acelea drăguţe? Nu, mulţumesc. Prefer cabina căpitanului, ca să nu mai adaug că prefer şi scotch-ul căpitanului. În realitate, dumneavoastră vă gândiţi că platforma s-ar putea desprinde oricând şi nu vreţi ca eu să mă aflu aici când se va întâmpla acest lucru. Nu-i aşa?

— Păi, zise McKinnon rezemându-se de peretele etanş din afară, e puţin cam instabilă.

— Dar dumneavoastră rămâneţi, bineînţeles.

— Eu am o treabă de făcut.

— Nici nu mă gândesc. Aici este în joc onoarea întregului Luftwaffe. Dacă. dumneata stai, stau şi eu.

McKinnon nu mai continuă discuţia. Undeva, în adâncul sufletului hotărârea lui Ulbricht îi făcea plăcere. Lovi uşor barometrul şi ridică uimit din sprâncene:

— 3 milibari?

— Peste?

— Peste.

— Asta ne ajută. Mai există încă o speranţă.

— Poate să ia câteva ceasuri până să se liniştească vremea. Dacă se linişteşte. Platforma; ins să se desprindă în orice moment Şi chiar dacă nu s-ar rupe, singura noastră speranţa adevărată este in ninsoare.

— Şi când n-o să mai ningă?

— Atunci vor apărea submarinele voastre.

— Eşti convins de asta?

— Da. Dumneavoastră nu?

— Din păcate şi eu.

Trei ore mai târziu, puţin după cinci după-amiază. dar mai repede decât se aşteptase McKinnon, vremea începuse să se. liniştească, imperceptibil la început şi apoi din ce în ce mâi vizibil. Bătea un vânt blând, de 6 noduri iar marea zbuciumată şi agitată se calmase. San Andreas aluneca acum stabilă, pojghiţa de gheată de pe punţi nu mai era periculoasă şi platforma nu mai scârţâia şi nu mai trosnea. Dar din punctul de vedere al domnului McKinnon, cel mai bun lucru dintre toate era că ninsoarea, deşi nu mai cădea aproape orizon tal ca mai devreme, era încă deasă. El era sigur că un atac ar fi survenit în timpul zilei, dar era de asemenea conştient că un comandant de submarin, pus pe treabă, n-ar fi ezitat să atace şi la lumina. lunii. Ştia din experienţă că majoritatea comandanţilor de submarine, erau oameni foarte hotărâţi: Şi mai ştia că va fi o noapte cu lună. In timpul zilei, ninsoarea nu i-ar fi ajutat cu nimic, dar odată cu lăsarea întunericului, ca reprezenta o garanţie virtuală de protecţie.

În cabina căpitanului, McKinnon îl găsi pe locotenentul Ulbricht care fuma o havană scumpă – pentru că Bowen, care fuma pipă, îşi mai permitea să fumeze o ţigaretă scumpă pe zi – şi sorbea câte un whisky la fel de scump. Fără îndoială, aceste două îndeletniciri contribuiau la starea lui mult mai relaxată.

— A, domnule McKinnon! Aşa mai merge. La vreme mă refer. Se linişteşte cu fiecare minut. Mai ninge încă?

Tare. Aş putea spune că într-un fel e o binecuvântare. N-avem nici o şansă să luăm poziţia stelelor, dar cel puţin îi ţine departe pe prietenii dumneavoastră.

— Prietenii mei, da. Mi-a trebuit ceva timp să-mi dau seama cine sunt prietenii mei. Dădea din mână ca să arate că subiectul era încheiat, dar nu-i fu uşor să facă mişcarea astă, când avea un pahar într-o mână şi o ţigaretă în cealaltă. Sora Morrison e bolnavă?

— N-aş crede.

— Se presupune că sunt pacientul ei. Ce face ea acum s-ar putea numi crudă nepăsare. Se poate muri uşor dintr-o hemoragie.

— Nu ne putem permite asta, zâmbi McKinnon. O să mă duc să o aduc.

Dădu un telefon la spital şi când ajunse acolo, sora Morrison era gata.

— S-a întâmplat ceva? Nu se simte bine? întrebă ea.

— Se simte groaznic de neglijat şi mai spunea ceva de o hemoragie mortală. De fapt, e în toane foarte bune, fumează o ţigaretă, bea un whisky şi se pare că este într-o stare de sănătate excelentă. S-a plictisit sau se simte singur sau amândouă şi vrea să vorbească cu cineva.

— Dar poate oricând să vorbească cu tine.

— Când am spus cineva, nu trebuia să înţelegi oricine. Eu nu sunt Margaret Morrison. Şireţi mai, sunt piloţii din Luftwaffe. Pot oricând să te învinuiască pentru neîndeplinirea sarcinilor.

McKinnon o conduse în cabina căpitanului şi ii spuse să sune după el la spital când va termina. Înainte să plece, luă lista echipajului din biroul căpitanului şi porni în căutarea lui Jamieson. Au petrecut împreună aproape o jumătate de oră, parcurgând cu atenţie fişele fiecărui membru al echipajului de pe punte şi din sala maşinilor. Au încercat să-şi reamintească orice amănunt pe care-l ştiau despre viaţa marinarilor de la bord sau să-şi amintească ce spuseseră ceilalţi membri ai echipajului despre cineva anume. Când terminară de consultat şi listele şi memoria proprie, Jamieson împinse listele deoparte, se lăsă pe speteaza scaunului şi oftă:

— Ai ajuns la vreo concluzie, boţman?

— Ca şi dumneavoastră, sir, la nici una. Nici măcar nu ştiu pe cine să bănuiesc. Nu numai că nu există ni te candidaţi potriviţi pentru rolul de sabotori, dar nici nu există nimeni care măcar pe departe să poată să fie aşa ceva. Cred că am putea amândoi să mergem la tribunal şi să depunem mărturie că foarte mulţi dintre ei sunt oameni buni. Şi dumneavoastră şi domnul Patterson şi Naseby şi eu suntem de acord cu teoria locotenentului Ulbricht şi în cazul ăsta este clar că cineva din

echipajul nostru a detonat şarja din camera de balast, când ne aflam lângă corvetă. Trebuie să fie unul dintre ei. Sau, dacă îi excludem, atunci e cineva din personalul medical.

— Din personalul medical? Jamieson clătină din cap cu neîncredere. Adică sora Morrison în chip de Mata Hari pe mare? Am şi eu imaginaţie ca orice om, dar nu genul ăsta de imaginaţie.

— Nici eu. Amândoi am putea să jurăm şi pentru ei. Dar trebuie să fie cineva care a fost la bordul navei de când am plecat din Halifax. Domnule Jamieson, nu cred că ne-am găsi o slujbă la Departamentul de Criminalistică din Scotland Yard, când vom ieşi la pensie. Apoi mai există posibilitatea ca acest individ, care o fi el, să lucreze mână în mână cu cineva de pe *Argos* sau cu unul dintre cei nouă bolnavi pe care i-am luat din Murmansk.

— Şi despre care nu ştim absolut nimic, ceea ce ne este de mare ajutor,

— Nu ştim nimic despre cei de pe *Argos*, dar avem numele, gradul şi numărul bolnavilor. Unul din, cazurile de TBC, un tip pe nume Hartfey este de meserie artificier în sala maşinilor. El s-ar pricepe la electricitate. Un altul, care suferă de depresiune nervoasă, sau se preface că suferă, este specialist în lansarea torpilelor. El trebuie să ştie ceva despre explozive.

— E prea evident, boţman.

— Mult prea evident. Poate greşim că trecem cu vederea ce este prea evident.

— Tu i-ai văzut pe cei doi? Vreau să spun, ai vorbit cu ei?

— Da. Cred că şi dumneavoastră aţi făcut acelaşi lucru. Sunt cei doi roşcaţi.

— A, ăia doi. Nişte marinari deschişi, cinstiţi. Nu arată deloc a criminali. Dar bănuiesc că acei marinari criminali nu arată deloc a ceea ce sunt. Jamieson oftă. Sunt de acord cu tine, boţman. Nu prezentăm nici un pericol pentru Departamentul de Criminalistică.

— Într-adevăr, zise McKinnon şi s e ridică. Cred că mă duc să o salvez pe sora Morrison din ghearele locotenentului Ulbricht.

Sora Morrison nu era deloc in ghearele locotenentului şi nici nu dădea vreun semn că ar vrea să fie salvată.

— E timpul să plec? întrebă ea.

—- Bineînţeles că nu. Vroiam doar să te anunţ că mă găseşti pe puntea de comandă. Îl privi pe Ulbricht şi apoi pe sora Morrison. Deci, ai reuşit să-l salvezi?

Cartierul tribord de pe puntea de comandă era acum foarte stabil şi liniştit, faţă de cum fusese numai cu câteva ore mai înainte. Vântul scăzuse la 4 noduri, iar marea, chiar dacă nu era ca un lac, se calmase şi ea, încât *San Andreas* se legăna foarte rar şi atunci numai cu câteva grade. Asta era partea bună a lucrurilor. Partea rea, era că ninsoarea se rărise, încât McKinnon putea să vadă foarte bine crucea roşie de la prova, care era acoperită de gheaţă strălucitoare… Se întoarse înăuntru şi îl sună pe Patterson la sala maşinilor.

— Sunt şeful de echipaj, sir. Ninsoarea se potoleşte. Cred că foarte curând va înceta. Îmi permiteţi să sting luminile de afară? Valurile sunt încă destul de înalte şi un submarin nu ne poate vedea prin periscop. Dacă este însă la suprafaţă şi ninsoarea s-a oprit, iar noi încă mai avem luminile aprinse în dreptul crucilor roşii, atunci ne poate vedea de pe blochaus, de la mile depărtare.

— Lucru pe care noi nu l-am dori, nu-i aşa? Stinge luminile.

— Şi încă un lucru, sir. Mi-aţi putea trimite nişte oameni care să facă o cărare între spital şi platformă? Să vină cu nişte ciocane, târnăcoape. Cam doi metri lăţime ar fi de ajuns.

Mai trecu un sfert de oră şi Margaret Morrison nu dădu nici un semn, aşa că şeful de echipaj intră din nou în aripa platformei. Ninsoarea se oprise complet, şi pe cer erau porţiuni senine şi câteva stele care străluceau, dar Steaua Polară era tot acoperită. Era încă întuneric şi o dată ce luminile de pe punte fuseseră stinse, McKinnon nu putea sa vadă nici măcar teuga. Intră şi coborî până la Cabina căpitanului.

— Ninsoarea s-a oprit, locotenente şi sunt şi câteva stele pe cer, nu multe, dar Steaua Polară nu e. Nu ştiu cât o să ţină vremea asta aşa că mă gândeam că aţi vrea să aruncaţi o

privire acum. Sper că sora Morrison a reuşit să oprească hemoragia.

— N-avea nici o pierdere de sânge, zise ea. Cum, de altfel ştii foarte bine, domnule McKinnon.

— Da, soră.

Ea se dădu puţin înapoi şi zâmbi:

— Archie McKinnon.

— Vântul a scăzut mul în intensitate, zise McKinnon, în timp ce-l ajuta pe Ulbricht să-şi pună hainele groase. Dar hainele groase sunt în continuare necesare, pentru că temperatura este încă sub zero.

— Pe scara Fahrenheit?

— Mă scuzaţi, nu folosiţi această scară. Sunt aproape – 20° pe Celsius.

— Poate să-l, însoţească sora? In fond, doctorul Sinclair a fost cu el data trecută.

— Bineînţeles, deşi nu te-aş sfătui să vii pe punte. McKinnon luă sextantul şi cronometru! şi merse cu ei sus pe punte. De data asta Ulbricht se descurcă fără să fie ajutat. El merse pe rând pe amândouă părţile laterale ale vasului şi se hotărî să-şi facă observaţiile de la tribord. Acum petrecu mai mult timp afară decât data trecută, pentru că se gândea că e necesar să noteze poziţiile mai multor stele, probabil fiindcă Steaua Polară era ascunsă. Se întoarse înapoi în cabină, făcu nişte măsurători pe hartă şi apoi îşi ridică ochii:

— Satisfăcător. Foarte satisfăcător în situaţia de faţă. Nu vorbesc de navigaţie, ci de direcţia pe care am mers. Nu ştiu dacă ne-am menţinut cursul tot timpul, dar asta nu contează. Suntem la sud de Cercul Arctic, cu aproximaţie 66,20 N şi 4,20 E. Cursul e 213, ceea ce ne spune că vântul şi-a schimbat direcţia doar cu 5 grade în ultimele 12 ore. Domnule McKinnon, stăm bine; Dacă mergem în continuare cu marea şi cu vântul la pupa, o să ne descurcăm şi noaptea asta. Chiar dacă o să deviem puţin, n-o să ne lovim de nimic. Mâine dimineaţă la ora asta o să ne schimbăm direcţia mai spre sud.

— Vă mulţumesc foarte mult, locotenente, zise McKinnon. V-aţi câştigat dreptul la masa de seară, după cum se spune. Şi fiindcă veni vorba, am să vă trimit cina într-o jumătate de

oră. V-aţi mai câştigat şi dreptul la un somn bun în noaptea asta, pentru că eu n-am să vă mai deranjez.

— N-am mai câştigat şi altceva? A fost destul de frig afară, domnule McKinnon.

— Sunt sigur că Bowen ar fi de acord. După cum a spus chiar el, vă puteţi folosi de proviziile lui cât timp sunteţi navigant. Se întoarse spre sofa medicală: Vii jos?

— Da, da, trebuie, zise Ulbricht. Am profitat prea mult, mult prea mult. Nu se vedea foarte tare că-l chinuiau remuşcările. Toţi ceilalţi pacienţi ai dumneavoastră…

— Toţi ceilalţi pacienţi ai mei sunt bine. Sora Maria are grijă de ei. Eu sunt liberă,

— Liberă! Asta mă face să mă simt chiar mai rău. Ar fi trebuit să te odihneşti sau să dormi.

— Nu-mi este somn deloc. Mulţumesc. Dar, tu, nu vii jos? Acum nu mai ai nici o problemă, nava e stabilă şi tocmai ţi s-a spus că nu va mai fi nevoie de tine noaptea asta.

— Păi! Ulbricht făcu o pauză ca să se gândească. Pe de altă parte, cred că ar trebui să rămân aici. Pot apărea urgenţe neprevăzute, înţelegi, nu?

— Ofiţerii din Luftwaffe n-ar trebui să spună minciuni. Sigur că înţeleg. Înţeleg că singura urgenţă previzibilă este că ai să rămâi fără provizii şi singurul motiv pentru care nu vrei să cobori este că noi nu servim whisky la masa de seară.

Locotenentul, clătină din cap îndurerat;

— Sunt profund jignit.

— Jignit! spuse ea când ajunseră în sala de mese a spitalului. Auzi, jignit!

— Eu cred că este. McKinnon o privi cu subînţeles. Şi tu eşti rănită.

— Eu? Nu mai spune!

— Da. Nu mai spun. Eşti rănită pentru că ai impresia că preferă sticla de scotch, companiei tale. N-am dreptate? Ea nu-i răspunse. Dar dacă tu chiar crezi asta, atunci ai o opinie foarte proastă şi despre tine şi despre locotenent. Ai stat cu el o oră. Ce-a băut tot timpul ăsta?

— Nimic. Glasul ei fusese moale.

— Nimic. El nu este un băutor, dar este un flăcău sensibil. Este sensibil pentru că este inamic, pentru că este captiv,

prizonier de război, şi, mai important decât tot, este sensibil pentru că va trebui să trăiască de acum încolo ştiind că a ucis 15 oameni nevinovaţi. Tu l-ai întrebat dacă vine şi el jos. El nu vrea să fie întrebat „dacă”, vrea să se lase convins, chiar să i se ordone. „Dacă” implică indiferenţa. Şi pentru el ar fi ca şi cum l-ai arunca la rebuturi. Deci ce se întâmplă? Sora medicală îşi trimite în vacanţă înţelegerea şi intuiţia feminină şi se apucă să facă nişte remarci caustice pe care Margaret Morrison nu le-ar fi făcut niciodată. E o greşeală, dar se poate îndrepta uşor.

— Cum? întrebarea reprezenta de fapt o recunoaştere tacită că făcuse într-adevăr o greşeală.

— Prostuţo! îl iei de mână şi-ţi ceri scuze. Sau eşti prea mândră?

— Prea mândră? Părea nesigură pe ea, tulburată. Nu ştiu. /

— Prea mândră pentru că el este neamţ? Uite, am aflat despre logodnicul şi fratele tău şi sincer îmi pare foarte rău, dar asta nu…

— Janet n-ar fi trebuit să-ţi spună.

— Nu fi năroadă. Tu n-ai avut nici o obiecţie ca ea să-ţi povestească despre familia mea.

— Dar asta nu-i tot. Părea de-a dreptul mânioasă. Ai spus că s-au dus acolo şi au ucis mii de oameni nevinovaţi şi că…

— N-au fost astea cuvintele mele şi nici Janet n-a spus asta. Tu faci acum exact ce-l acuzai pe locotenent că face: minţi. Şi încerci să ocoleşti subiectul. Bun, deci nenorociţii ăia de nemţi au ucis doi oameni pe care tu îi cunoşteai şi-i iubeai. Dar mă întreb câte mii au omorât ei înainte de a fi chiar ei doborâţi. Dar asta într-adevăr nu contează, nu-i aşa? Tu nu-i cunoscuse-şi, şi nu le ştiai nici măcar numele. Şi cum poţi tu să boceşti după nişte oameni pe care nu i-ai întâlnit niciodată, după soţi şi neveste, iubiţi şi copii, care n-au chip sau nume? Este chiar ridicol, nu? Iar statisticile sunt atât de plictisitoare. Spune-mi, ţi-a spus vreodată fratele tău ce simţea când cobora cu Lancaster-ul său şi-i măcelărea pe compatrioţii mamei lui? Dar, bineînţeles, nu-i cunoscuse niciodată, aşa că o făcea fără nici o problemă, nu?

— Eşti un individ îngrozitor, îi spuse ea printre dinţi.

— Tu crezi că eu sunt un tip îngrozitor, Janet crede că sunt un diavol fără inimă. Iar eu cred că sunteţi o splendidă pereche de prefăcute.

— Prefăcute?

— Da, ştii, ca doctorul Jekyll şi domnul Hyde. Asistenta şi Margaret Morrison. Janet e la fel. Cel puţin, eu n-am două feţe.

McKinnon dădu să plece, dar ea îl prinse de braţ şi se uită îndelung în ochii lui, când într-unui, când în celălalt.

— N-ai vrut să spui asta, nu, că eu şi Janet suntem nişte prefăcute?

— Nu.

— Tu eşti prefăcut. Bine, bine, o sa îndrept lucrurile în ceea ce-l priveşte pe locotenent.

— Ştiam că ai s-o faci, Margaret Morrison.

— Nu sora Morrison?

— Nu arăţi ca doamnă Hyde. El făcu o pauză. Când trebuia să vă căsătoriţi?

— }n septembrie anul trecut.

— Dar Janet? Janet şi fratele tău. Erau prieteni apropiaţi, nu?

— Da. Ţi-a spus ea?

— Nu. N-a fost nevoie.

— Da, au fost prieteni apropiaţi. Tăcu câteva momente. Era vorba să facem două nunţi odată.

— La dracu! spuse McKinnon şi plecă.

McKinnon verifică cu atenţie toţi tambuchii din spital, pentru că lumina de la un hublou neacoperit putea fi observată de la câteva mile depărtare, chiar de pe reduta joasă a unui submarin. Apoi coborî în sala maşinilor, schimbă câteva cuvinte cu Patterson, se reîntoarse în sala de mese ca să mănânce şi apoi întră în salon. Janet Magnusson era în salonul B şi-l privi fără entuziasm cum se apropie.

— Deci, ai luat-o de la capăt!

— Da.

— Ştii despre ce vorbesc?

— Nu. Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Bănuiesc că te referi la prietena ta Maggie şi la tine. }mi pare rău pentru voi, sincer îmi pare rău şi probabil că mâine sau când vom ajunge la

Aberdeen, o să mi se rupă sufletul pentru ce s-a întâmplat ieri. Dar nu acum Janet. Acum, am unul sau două lucruri mai importante în minte, ca, de pildă, să ajungem la Aberdeen.

— Archie. îl apucă de braţ. N-am să-mi cer scuze. Orbecăi în întuneric. Tu nu ştii asta, clovnule? Nu vreau să mă gândesc la ziua de mâine. Avu un tremur, dar nu se ştie dacă de-adevăratelea sau doar se prefăcuse. Mă simt ciudat. Am vorbit cu Maggie. O să se întâmple mâine, nu-i aşa, Archie?

— Dacă prin „mâine" tu înţelegi când se face lumină, atunci, se va întâmpla mâine. Dar s-ar putea să se întâmple şi în noaptea asta, dacă apare luna,

— Maggie a spus că o să fie un submarin. Aşa ai zis tu.

— Trebuie să fie.

— Şi cum te împaci cu ideea că ai să fii luat prizonier?

— Nu mă împac deloc.

— Dar ai să fii luat prizonier nu-i aşa?

— Sper că nu.

— Cum spui că nu? Maggie spune că o să te predai. N-a zis-o direct, pentru că ştie că suntem prieteni. Şi suntem prieteni, domnule McKinnon.

-— Suntem, domnişoară Magnusson.

— Ei, ea zicea că nu-i aşa. Am impresia că ea te crede puţin laş.

— O fată foarte... care-i cuvântul... perspicace? foarte perspicace este Maggie a noastră.

Nu-i atât de perspicace precum sunt eu. Crezi într-adevăr că avem vreo şansă să ajungem la Aberdeen?

— Da, avem o şansă.

— Şi, după aia?

— Aha! Janet Magnusson cea isteaţă. Dacă n-am planuri pentru viitor, înseamnă că nu întrevăd un viitor. N-am dreptate? Ei bine, întrevăd un viitor şi am planuri. Vreau să-mi iau primul meu concediu din 1939 şi să mă duc câteva săptămâni acasă, în Shetland. Când ai fost tu ultima oară acasă, în Shetland?

— N-am fost de ani de zile.

— Vrei să vii cu mine, Janet?

— Sigur că da.

McKinnon intre apoi în salonul A şi merse pe interval pană în dreptul mesei unde stătea sora Morrison:

— Cum se simte căpitanul?

— Destul de bine, presupun. Puţin plictisit şi tăcut. Dar de ce mă întrebaţi pe mine? întrebaţi-l pe el.

— Trebuie să cer permisiunea asistentei ca să-l scot puţin din salon.

— Să-l scoţi? Pentru ce?

— Vreau să discut ceva cu el.

— Poţi să discuţi cu el aici.

— Pot deja să văd ce priviri bănuitoare şi răutăcioase îmi veţi arunca dacă începem să şuşotim. Şi mai ştiu de ce întrebări bănuitoare şi răutăcioase am să am parte după aceea. Draga mea Margaret, avem de discutat probleme de stat.

— N-ai încredere în mine, asta e?

— Ea doua oară când îmi pui întrebarea asta stupidă. Răspunsul e acelaşi. Am încredere în tine, încredere deplină. Am încredere şi în domnul Kennet de acolo. Dar mai sunt alţi cinci în care nu ştiu dacă trebuie să mă încred sau nu!

McKinnon îl scoase pe căpitan din salon şi se întoarseră în două minute. După ce Margaret Morrison îl băgă din nou în pat, spuse:

— Asta ar trebui să fie recunoscută ca cea mai scurtă conferinţă de stat din istorie.

— Noi suntem oameni care vorbim puţin.

— Şi acesta este singurul comunicat pe care-l primesc?

— Păi, ăsta este modul în care se tratează în diplomaţie la nivel înalt. Discreţia este cuvântul de ordine.

Când intră în salonul B, îl opri Janet.

— Şi asta ce-a fost? Mă refer la tine şi la căpitanul Bowen.

— N-am avut o discuţie între patru ochi cu Căpitanul, ca să vin după aia şi să povestesc tuturor pacienţilor din salonul B, ce am vorbit. Am jurat că voi păstra tăcerea.

Tocmai atunci intră şi Margaret Morrison, care se uită pe rând la cei doi şi spuse:

— Ei Janet, cu tine a fost mai amabil decât cu mine.

— Amabil? Pretinde că a jurat să păstreze tăcerea. Nu mă îndoiesc că a făcut-o din proprie iniţiativă.

— Nici eu nu mă îndoiesc. Ce i-ai făcut căpitanului?

— Ce să-i fac? Nu i-am făcut nimic.

— Ce i-ai spus atunci? S-a schimbat de când s-a întors. Pare mult mai vesel.

— Vesel? De unde ştii? Nu poţi să vezi nici măcar un centimetru din faţa lui când are atâtea bandaje.

— Mai sunt multe moduri în care poţi să afli. Stă în capul oaselor în pat, îşi freacă mâinile din când în când şi de două ori a zis „aha”.

— Da, nu sunt surprins. Trebuie să ai un anume talent ca să pătrunzi în sufletul şi mintea celor bolnavi şi deznădăjduiţi. E un dar al naturii. Unu dintre noi îl au. Se uită la amândouă pe rând. Iar unii dintre noi nu-l au.

Le lăsă uitându-se una la alta.

Pe McKinnon îl trezi Trent la două noaptea.

— A ieşit luna, boţman.

Când ajunse la babord, McKinnon observă cu tristeţe că luna ieşise chiar foarte mult. O lună aproape plină şi neobişnuit de strălucitoare, sau cel puţin aşa i sg părea lui. Aproape jumătate din cer era senin. Marea, care era acum aproape calmă, putea fi cuprinsă cu privirea foarte bine, iar el zări linia orizontului fără dificultate. Dar în acelaşi timp, boţmanul îşi dădu seama că acum, când *San Andreas* îşi contura clar silueta în razele lunii, putea fi reperată chiar de la 10 mile depărtare. McKinnon se simţi lipsit de apărare şi vulnerabil. Coborî şi îl trezi pe Curran şi îi ordonă să preia supravegherea tribordului. Apoi îl găsi pe Naseby şi îi ceru să verifice dacă fungile şi gruiele de la şalupele de salvare nu erau cumva îngheţate şi dacă funcţionau fără probleme. Se întoarse apoi la babord, unde o dată la un minut sau două cerceta orizontul prin binoclu. Dar marea dintre *San Andreas* şi linia orizontului era în continuare, spre norodul lor, pustie.

San Andreas era o imagine remarcabilă: era aproape în întregime acoperită de gheaţă şi zăpadă care scânteiau şi străluceau în lumina lunii. Numai o porţiune îngustă în partea dinspre pupai a platformei era acoperită de pata neagră a fumului care ieşea din coşul desprins. Catargele de la pupa şi prova păreau nişte uriaşi pomi de Crăciun, împodobiţi cu ghirlande strălucitoare din fungi şi straie groase de sfoară.

Lanţul ancorei de la teugă fusese transformat într-o pufoasă ghirlandă de beteală. Era o lume ciudată şi minunată, care avea ceva magic, eteric. Dar nu trebuia decât să te gândeşti la pericolele de moarte care se ascundeau în apele înconjurătoare, ca frumuseţea şi misterul să dispară.

După o oră, totul era la fel de liniştit şi calm. Mai trecu o oră şi nu se întâmplă nimic neobişnuit. Lui McKinnon îi venea greu să creadă că au fost aşa de norocoşi. înainte să se încheie şi cea de a treia oră liniştită, norii au acoperit luna şi ninsoarea începu din nou, doar câţiva fulgi, dar era destul acum, când luna dispăruse, ca să fie din nou ascunşi. McKinnon coborî ca să mai prindă câteva ore de somn, dar îi spuse lui Fergusson, care era, de gardă să-l trezească dacă se opreşte ninsoarea.

Era deja 9 dimineaţa când se trezi. Pentru el era o oră neobişnuit de târzie, dar nu-şi făcea griji pentru că mai era până când să se ivească zorile. În timp ce traversa puntea superioară, observă, că vremea era ca în urmă cu patru ore. Marea era liniştită, vântul nu avea mai mult de 3 noduri şi ningea încă uşor. McKinnon nu credea în presimţiri, dar totuşi simţea în adâncul sufletului că liniştea aceasta va fi spulberată înainte de venirea dimineţii.

Când ajunse jos, vorbi pe rând cu Jones, McGuigan, Stephen şi Johnny Holbrook. Ei se împărţiseră în două echipe şi supravegheaseră intrarea în spital. Toţi patru au jurat că în timpul nopţii nu circulase nimeni şi mai ales, că nimeni nu părăsise spitalul.

McKinnon luă micul dejun cu doctorul Singh, doctorul Sinclair, cu Patterson şi cu Jamieson. După părerea lui, doctorul Singh arăta neobişnuit de obosit şi încordat. Când intră în salonul B se întâlni cu Janet Magnusson, care era palidă şi avea cearcăne.

McKinnon o privi îngrijorat:

— Ce s-a întâmplat Janet?

— N-am putut să dorm. N-am închis un ochi toată noaptea. E numai vina ta

—- Bineînţeles. Întotdeauna este vina mea. Regula de bază: când ceva nu merge bine, învinuiţi-l pe şeful de echipaj. Ce-am mai făcut de data asta?

— Ai spus că submarinul ne va ataca dacă va apărea luna.

— Am spus „s-ar putea”, nu „ne va ataca”.

— E acelaşi lucru. Mi-am petrecut mai toată noaptea uitându-mă prin hublou. Nu, domnule McKinnon, stai liniştit că nu aveam lumina aprinsă. Când a apărut luna, pe la 2 noaptea, am fost sigur că din moment în moment se putea dezlănţui atacul. Luna. Submarinul. Toate sunt vina ta.

— Trebuie să admit că e o anumită logică în ce spui. O logică întoarsă pe dos, dar nu te poţi aştepta la altceva de la mintea unei femeii. Şi totuşi, îmi pare rău.

— Dar dumneata arăţi foarte bine. Proaspăt, relaxat. Şi ţi-ai făcut apariţia foarte târziu. Paznicul nostru de încredere doarme în post.

— Paznicul vostru de încredere n-a dormit azi-noapte, îi răspunse McKinnon. Mă întorc repede. Trebuie să-l văd pe căpitan.

În salonul A era de serviciu sora Maria, nu sora Morrison. McKinnon schimbă câteva cuvinte cu căpitanul şi cu ofiţerul I, apoi i se adresă lui Bowen.

— Sunteţi în continuare sigur, sir?

— Mai sigur ca niciodată, Archie. Cât mai e până la ivirea zorilor?

— Un sfert de oră.

— Îţi doresc noroc.

— Cred că ar trebui să ne uraţi la toţi noroc.

Se întoarse în salonul B şi o întrebă pe Janet:

— Unde-i amica ta?

— Îşi vizitează bolnavii. Este la locotenentul Ulbricht.

— N-ar fi trebuit să se ducă de una singură.

— Nu s-a dus singură. Tu dormeai, aşa că prietenul tău George Naseby a venit după ea.

McKinnon îi aruncă o privire bănuitoare:

— Te amuză ceva.

— Ea doua oară când se duce acolo în dimineaţa asta.

— De ce? E pe moarte?

— Nu cred că ar zâmbi atât de mult dacă unul din pacienţi ar fi pe ducă.

— A! Ai zice că repară relaţiile?

— I-a spus „Karl” de două ori. Janet zâmbi: Eu aş numi asta repararea relaţiilor, tu nu?

— Dumnezeule mare! Karl! Acel faimos ucigaş şi nazist ticălos.

— Păi, ea zice că tu i-ai cerut să-şi îndrepte greşelile. Adică, nu. Tu i-ai spus. Aşa că acum o să înţelegi ce face.

— Am să înţeleg acolo unde este de înţeles, răspunse el absent. Dar trebuie să vină jos imediat. Acolo sus nu este îţi siguranţă.

— Zorii, zise ea aproape şoptit. De data asta eşti sigur Archie?

— De data asta sunt sigur. Submarinul va veni în zori. -

Şi submarinul veni în zori.

CAPITOLUL VII

Abia se iviseră zorile.; când submarinul apăru deodată din spatele unui vârtej de zăpadă. Era la mai puţin de o jumătate de milă de ei şi vopseaua de camuflaj cu nuanţe gri a submarinului strălucea. Se ridicase în întregime la suprafaţă şi se puteau distinge cu uşurinţă siluetele a trei bărbaţi de pe blochaus şi a altor trei care îndreptau tunul de pe punte chiar în direcţia provei lui *San Andreas*. Submarinul urma un curs paralel cu al navei sanitare şi s-ar fi putut afla pe această direcţie de câteva ore... San Andreas avea pe partea de la tribord Submarinul, iar în cealaltă parte, la babord, avea soarele care începuse să se ridice şi să lumineze. Amândouă uşile laterale de pe puntea de comandă erau deschise de perete. McKinnon sună la sala maşinilor şi ceru viteza maximă, după care învârti cârma spre tribord. *San Andreas* începu să se îndrepte aproape imperceptibil spre submarin.

Pe puntea. de comandă, ca de altfel pe întreaga platformă, nu se aflau decât McKinnon şi Naseby. Cu zece minute înainte, boţmanul ordonase ca toată lumea, inclusiv locotenentul Ulbricht care protestase încrâncenat, să coboare în spital. îl oprise pe Naseby din două motive; Naseby, care era deja pregătit cu o lanternă de semnalizare în mână, era, ca şi McKinnon, specialist în Morse. McKinnon mai era sigur, şi avea motive, că în scurt timp se va dezlănţui un atac asupra punţii de comandă şi voia să aibă la îndemână un timonier priceput, în caz că lui i s-ar fi întâmplat ceva.

— Vezi să nu te vadă, George, dar încearcă să fii cu ochii pe ei, zise McKinnon. Pot să înceapă să semnalizeze din moment în moment.

— Dar pe tine te văd, zise Naseby.

— S-ar putea să-mi vadă capul şi umerii peste balustradă, dar nu cred. Oricum nu contează. Ideea e ca ei să creadă că eu nu-i văd. Nu uita că ei sunt în porţiunea întunecată a mării

şi n-au nici un motiv să creadă că noi ne aşteptăm la ceva necazuri. Şi pe lângă asta, treaba unui timonier e să se uite la busolă şi drept înainte. N-aş avea nici un motiv să cercetez apele din jur.

Patterson mărise turaţia motorului şi McKinnon simţi cum platforma începe să se cutremure. Mai învârti o dată cârma spre tribord, apoi luă o cană de tablă de pe habitaclul spart şi se prefăcu că bea.

— Mă comport foarte natural, George. Nimic nu le poate da mai multă siguranţă decât un biet nevinovat,, care nu bănuieşte nimic şi îşi savurează ceaiul de dimineaţă.

Timp de un minut, care păru un veac, nu se întâmplă nimic. McKinnon ştia că *San Andreas* mergea cu putere maximă pentru că platforma începuse să vibreze destul de puternic. Se apropiaseră cu cel puţin 100 de yarzi de submarin, dar căpitanul de pe submarin nu dădea nici un semn că ar fi observat. Viteza mărită îi permise lui McKinnon să-şi menţină aceeaşi distanţă de submarin, pentru că altfel ar fi ajuns foarte aproape de pupa acestuia. Căpitanul submarinului nu avea nici un motiv să fie suspicios, cum de altfel nici un om întreg la minte n-ar fi nutrit vreo bănuială faţă de o navă spital inofensivă şi lipsită de apărare.

— A început să transmită, George.

— Îl văd. „Opriţi”, spune. „Opriţi motoarele, altfel vă scufund”. Ce-i răspund, Archie?

— Nimic. McKinnon mai deplasă nava cu 3° la tribord şi apoi se prefăcu din nou că bea din cană. Ignoră-l.

— Să-l ignor? întrebă Naseby descurajat. Ai auzit ce-a spus omul, o să ne scufunde.

— Minte. Nu ne-a urmărit tot drumul ăsta, doar ca să ne trimită pe fundul mării. Ne vrea vii. Şi nici n-ar putea să ne torpileze, decât dacă au inventat torpile care să dea coltul. Deci cum altfel ne-ar putea opri? Cu tunul ăla mititel de la prova? Ala nu-i cu mult mai mare decât un poc-poc.

— Eu te previn, Archie, că omul o să se enerveze rău de tot.

— N-are de ce să se enerveze. N-am văzut semnalul.

— Şi mai trebuie să te previn că se pregăteşte să folosească şi tunul ăla mititel, spuse Naseby, luându-şi binoclul de la ochi.

— Bineînţeles. Este clasicul foc de avertizare spre pupa, ca să ne atragă atenţia. Deşi dacă vrea într-adevăr să ne atragă atenţia, atunci va trage în prova, după câte ştiu eu.

Cele două obuze atinseră apa la câţiva yarzi în faţa lui *San Andreas*. Unul dispăru tăcut în valuri, iar celălalt explodă în momentul impactului. Era imposibil că ignori existenţa submarinului cu zgomotul pe care-l făcuse explozia şi cu pocnetul pătrunzător al tunului.

— Arată-te, George, zise McKinnon. Spune-i să oprească focul şi întreabă-l ce vrea.

Naseby ieşi la tribord şi transmise mesajul. Răspunsul veni imediat.

— Are o idee fixă, zice Naseby. Mesajul zice: „Opriţi sau veţi fi scufundaţi”.

— E genul ăla laconic. Spune-i că suntem o navă sanitară.

— Crezi că-i orb?

Nu s-a luminat încă bine, iar noi avem tribordul în partea încă întunecată. Poate o să se gândească că noi credem că nu vede. Spune-i că suntem neutri conform Acordului de la Geneva. Poate are o latură umană. Naseby transmise mesajul, aşteptă răspunsul şi se întoarse posomorât la McKinnon:

— N-are nici o latură umană.

— Mulţi căpitani de submarin n-o au. Ce spune?

— Acordurile de la Geneva nu se aplică în Marea Norvegiei.

— în zilele noastre nu mai găseşti pic de bun simţ în larg. Hai să-ncercăm să-l atingem la sentimentul patriotic. Spune-i că avem nişte supravieţuitori germani la bord.

Cât timp Naseby transmise mesajul, McKinnon sună la sala maşinilor să încetinească. Naseby se întoarse şi clătină trist din cap în pragul uşii.

— Patriotismul lui e la fel ca şi bunul simţ. Zice: „Verificăm dacă aveţi compatrioţi când ne îmbarcăm, începem să tragem în 20 de secunde”.

— Răspunde... Nu-i nevoie să trageţi. Ne oprim. Verificaţi siajul de elice.

Naseby trimise mesajul apoi spuse:

— Gata, a-nţeles. Şi-a aţintit deja telescopul pe pupa noastră. Ştii, cred că şi-a schimbat poziţia şi vine spre noi în unghi. Un unghi foarte mic, dar există.

— Cred că ai dreptate. McKinnon mai coti cârma uşor spre tribord. Dacă observă ceva o să creadă că e din cauză că ei se apropie de noi, nu invers. Se mai uită la siaj?

— Da.

— Turbulenţa de la pupa probabil că s-a liniştit destul de mult acum. Asta ar trebui să-l facă fericit.

— A coborât telescopul, zise Naseby. Trimite un mesaj.

Mesajul nu specifica dacă era sau nu fericit căpitanul submarinului, dar avea o nuanţă de satisfacţie.

— Omul zice că suntem foarte înţelepţi şi ne mai ordonă să coborâm pasarela imediat, zise Naseby.

— Executăm. Spune-i lui Ferguson să înceapă să lase în jos pasarela dar să o oprească la, să zicem, 8 picioare deasupra apei. Apoi spune-le lui Curran şi lui Trent să scoată şalupa de salvare şi s-o coboare la aceeaşi înălţime.

Naseby transmise amândouă mesajele, apoi întrebă:

— Crezi că o să avem nevoie de şalupă?

— Să-ţi spun cinstit, habar n-am. Dar dacă o să avem nevoie de ea, o să avem nevoie repede.

McKinnon sună la sala maşinilor şi îl ceru pe Patterson:

— Domnule Inginer Şef! Sunt boţmanul. Încetinim puţin, după cum ştiţi, dar numai pentru moment. Submarinul se apropie de noi. Coborâm pasarela la ordinul căpitanului de pe submarin şi coborâm şi şalupa de salvare la ordinul meu... Nu, n-au cum să vadă şalupa. O coborâm peste babord, pe care ei nu-l văd. Când ajung în poziţie, am să cer putere maximă. Încă ceva, sir. V-aş fi recunoscător dacă i-aţi permite domnului Jamieson să vină cu mine dacă va trebui să folosesc şalupa. Şi să-i daţi şi arma dumneavoastră. McKinnon ascultă câteva momente, apoi răspunse: Două amănunte, sir. Îl vreau pe domnul Jamieson pentru că numai în el mai am încredere în afară de dumneavoastră şi de Naseby. Arătaţi-i unde este siguranţa. Şi apoi, sir, ştiţi al naibii de bine că nu puteţi veni

dumneavoastră în locul domnului Jamieson. Dumneavoastră sunteţi comandantul şi nu puteţi părăsi *San Andreas*.

McKinnon închise telefonul şi auzi vocea acuzatoare a lui Naseby:

— Ai fi putut să mă rogi pe mine!

McKinnon îi aruncă o privire rece:

— Şi cine să manevreze nava asta nenorocită când plec eu?

— Asta e, bineînţeles, asta e, oftă Naseby. Am impresia că vis-a-vis se pregăteşte un fel de petrecere cu ocazia îmbarcării, Archie. Au mai venit trei pe blochaus. Sunt înarmaţi cu puşti-mitraliere sau cu pistoale-mitraliere sau cum s-or numi chestiile alea. Ceva periculos, oricum.

— N-aşteptam trandafiri. Cum se descurcă Ferguson? Dacă pasarela aia nu începe să se mişte, căpitanul submarinului o să devină bănuitor. Ba mai rău, o să-şi piardă răbdarea.

— Nu cred. Sau cel puţin, nu încă. Eu pot să-l văd pe Ferguson şi sunt sigur că şi căpitanul submarinului îl vede. Ferguson are nişte probleme, că tot loveşte cu un ciocan în tamburul rabatabil. Mai mult ca sigur că a-ngheţat.

-— Vrei să te duci să vezi ce fac cu şalupa de salvare?

Naseby traversă puntea, se duse la babord si se întoarse în câteva secunde.

— E jos, la aproape 8 picioare deasupra apei, aşa cum ai spus.

Traversă apoi la tribord, cercetă prin binoclu ce se întâmpla pe submarin şi se întoarse la McKinnon

— Asta-i al naibii de caraghios! Toate creaturile alea parcă poartă un fel de-măşti de gaze.

— Măşti de gaze? Nu ţi-e bine?

— Ba mi-e bine. Toţi poartă nişte veste de salvare în formă de potcoavă şi, în jurul gâtului au un furtun striat. La capătul furtunului au un muştiuc şi ochelari de protecţie. Acum nu le au puse, sunt atârnate şi li se leagănă în faţă. De când au început submarinele nemţeşti să folosească gaz?

— Nu folosesc. La ce Dumnezeu să fie bun un gaz pentru submarine? Luă binoclul şi cercetă şi e! submarinul. Tauchretter, George, tauchretter, numit şi plămânul

scufundătorului. Sunt legate la o butelie de oxigen şi la una cu bioxid de carbon. Unicul lor scop este să-i ajute să scape dacă se scufundă submarinul.

— Deci nu e vorba de gaze? Naseby era puţin dezamăgit.

— Nici vorbă.

— Dar asta nu arată deloc a submarin scufundat.

— Unii comandanţi de submarine îşi obligă echipajul să le, poarte tot timpul cât sunt sub apă. Dar după părerea mea, nu prea îşi au rostul în apele astea. Când eşti la cel puţin 600 sau 1.000 de picioare adâncime, nu există nici un mod în care să scapi, cu Drager sau nu. Cum se descurcă Ferguson?

— Din câte văd, nu se descurcă, încă mai ciocăneşte. A, nu, stai puţin, stai puţin. A pus ciocanul jos şi încearcă să dea drumul la pârghie. Se mişcă, Archie, coboară.

— Ah!

McKinnon sună să ceară putere maximă. Trecură câteva secunde şi Naseby spuse:

— E la jumătate. După tot atâta timp, Naseby continuă pe acelaşi ton indiferent. E jos, Archie. La aproximativ 8 picioare deasupra apei. Ferguson a fixat-o.

McKinnon clătină mulţumit din cap şi învârti cârma spre tribord, până când mecanismul de direcţie ajunse la maxim. *San Andreas* începu să ia curba, la început mai încet şi mai greoi, apoi cu viteză din ce în ce mai mare.

— Vrei să-ţi zboare creierii, George?

— Aăă, nu!

Naseby intră. înăuntru, trăgând uşa după el şi începu sa privească prin ferestruica uşii. *San Andreas* nu mai mergea drept; începuse să se învârtească uşor, dar platforma vibra îngrijorător, pe măsură ce motoarele îşi măreau turaţia.

— Nu crezi totuşi că ar trebui să te şi întinzi?

— Imediat, Archie, imediat. Crezi că ăia de pe submarin au adormit?

— Au necazuri cu vederea, asta-i sigur. Probabil că se freacă la ochi şi nu cred ce văd.

Deşi cei de la bordul submarinului nu se frecau propriu-zis la ochi, presupunerea lui McKinnon era foarte aproape de realitate. Reacţiile comandantului submarinului şi ale echipajului său erau extraordinar de lente. Un lucru

extraordinar, dar logic, având în vedere situaţia. Echipajul submarinului făcuse o greşeală de Iertat şi de neiertat în acelaşi timp, atunci când se relaxaseră, când îşi micşoraseră vigilenţa şi asta exact în momentul în care atenţia şi instinctul de conservare ar fi trebuit să fie ascuţit la maxim. Când au văzut că pasarela este coborâtă]n strictă conformitate cu ordinele lor, s-au convins probabil că nu există ideea sau posibilitatea ca *San Andreas* să opună vreo rezistenţă şi că a captura această navă nu era decât o simplă formalitate. Pe lângă asta, nimeni nu auzise vreodată, în istoria războiului că o navă sanitară să fie folosită ca armă ofensivă. Era de necrezut. Era nevoie de timp ca să crezi ceva de necrezut.

San Andreas se învârtise atât de mult, încât submarinul era la un unghi de 45° pe direcţia prova tribord. Naseby se mută de la uşa dinspre tribord la cea mai apropiată fereastră, care dădea în partea din faţa punţii.

— Acum îşi poziţionează ceea ce ţie îţi place să numeşti mititelul tun, Archie.

— Atunci poate ca ar fi mai bine să ne lăsăm amândoi în jos.

— Nu. Nu-l poziţionează spre punte, ci spre coca vasului de pupa. Nu ştiu ce au de gând să facă... Dar Naseby îşi întrerupse brusc fraza şi strigă: Nu! Nu! Jos!l Jos! Se aruncă deasupra lui McKinnon şi amândoi se izbiră puternic de podea.

Chiar când aterizaseră, sute de gloanţe acompaniate de răpăitul sacadat al mitralierelor se înfipseră în prova şi în tribordul punţii de comandă. Nici unul din gloanţe nu reuşise să treacă prin metal, dar toate cele patrii ferestre erau sparte. Grindina de gloanţe nu dură mai mult de 3 secunde. Replica finală a aparţinut tunului, care a lansat 3 obuze, unul după altul. *San Andreas* se cutremură când cele 3 obuze explodară undeva în coca vasului, la capătul dinspre pupa.

McKinnon se târî în genunchi şi apucă timona.

— Dacă stăteam aici, acum eram mult regretatul Archie McKinnon. O să-ţi mulţumesc mâine. Se uită la fereastra din faţa lui. Era ciuruită, crăpată, zgâriată şi complet opacă. George?

Dar lui Naseby nu era nevoie să-i spună ce să facă. Era deja cu extinctorul în mână şi zdrobi fereastra numai din două lovituri. Îşi plimbă privirea atent peste marginea unde fusese înainte fereastra. *San Andreas* se îndrepta ca o săgeată spre prova submarinului, dar îşi schimbă brusc direcţia, ca o reacţie instinctivă a unui om care realizează că pericolul a trecut.

— Blochausul e gol, Archie. Au plecat cu toţii. E al naibii de ciudat, nu?

— Nu-i nimic ciudat. Glasul şefului de echipaj era sec. Nu arăta că era mişcat sau cutremurat în vreun fel de faptul că tocmai scăpase ca prin urechile acului. Este un lucru obişnuit, George, să cobori în interior şi să tragi tambuchiul după tine, când te scufunzi. În cazul ăsta e o scufundare rapidă.

— Rapidă?

— Căpitanul n-are de ales. Ştie că armele lui de foc nu ne pot opri şi nici nu poate să-şi declanşeze torpilele. Acum evacuează tot balastul principal. Vezi bulele alea? Este apa evacuată clin tancuri cu ajutorul aerului comprimat care are o presiune foarte mare – cam 3.000 de livre pe inch.

— Dar… şi-a lăsat echipa de tunari pe punte.

— Într-adevăr. Dar iar n-a avut de ales. Un submarin este mult mai valoros decât vieţile a trei oameni. Vezi valvele acelea pe care le îndoaie pe partea dreaptă a costumelor V Sunt valve de oxigen. Îşi transformă tuburile de oxigen ale echipamentului Drager în veste de salvare. Ar fi mult mai bine pentru ei dacă ar nimeri în elice. Vrei tu George, să ieşi pe aripi şi să vezi dacă nu a luat foc ceva sau dacă iese fum de la pupa?

— Dar ai putea da telefon.

McKinnon îi arătă telefonul din faţa timonei, care fusese distrus de gloanţele de mitralieră. Naseby clatină din cap lămurit, şi se uită spre pupa de pe ambele aripi ale navei:

— Nu-i nimic. Sau cel puţin de afară nu se vede nimic. Se uită apoi la submarin, care era la mai puţin de 100 de yarzi depărtare. A-nceput imersiune-a, Archie. Punţile de la provă şi pupa sunt deja scufundate.

— Văd şi ea.

— Se întoarce spre tribord.

— Şi asta văd. Este o mişcare disperatei, operă ca poziţionându-şi submarinul la un unghi cât mai mie faţă de noi, o să-l lovim doar în treacăt. Unei astfel de lovituri i-ar supravieţui. Cred.

— S-a scufundat şi coca. Crezi că o să reuşească?

— E prea-târziu. McKinnon sună la sala maşinilor şi ceru viteză maximă la pupa, apoi mişcă uşor cârma spre babord. Trecuseră cinci secunde şi blochausul submarinului era încă la suprafaţă. Partea din faţă a lui *San Andreas* izbi cu putere coca „submarinului, cam la 30 de picioare de prova blochausului. San Andreas se cutremură în întregime, dar totuşi efectul global al impactului fusese surprinzător de slab. Timp de 3 secunde, mai mult simţiră decât auziră izbitura dintre două vase de oţel, apoi contactul se pierdu brusc.

— Bun, zise Naseby, deci am isprăvit. Făcu o pauză. Probabil că sunt o grămadă de cioturi de metal în submarinul acela. Dacă se împiedică o elice...

— Nici o şansă. Submarinul s-a scufundat foarte adânc şi încă mai evacuează balastul principal. Să speram că noi n-avem stricăciuni mari.

— După cum ai spus tu, căpitanul submarinului n-avea de ales. Nici noi n-am avut. Crezi că există supravieţuitori?

— Nu ştiu. Dacă există, o să-i găsim destul de repede. Mă întreb dacă au avut timp să-nchidă măcar uşile etanş. Dacă n-au avut, atunci submarinul se duce la fund. Dacă încearcă să scape vreunul, trebuie s-o facă înainte ca submarinul să ajungă la nivelul de 250 de picioare. N-am auzit să scape cineva dintr-un submarin, la o adâncime mai mare decât asta.

— Vor trebui să folosească blochausul.

— Presupun. Există un tambuchi de urgenţă la prova, care de fapt este tambuchiul de acces la tunul de pe punte. Dar mai mult ca sigur, partea dinspre prova este complet inundată, aşa că tambuchiul respectiv este inutil. Ar mai putea să existe o ieşire de urgenţă şi la pupa, nu ştiu. Probabil că ei mizează cel mai mult pe blochaus, sau ar fi mizat dacă nu i-am fi atacat cu pintenul etravei.

— Dar nu i-am atins în preajma blochausului.

— Nu era nevoie. Puterea comprimată a aproximativ 10 tone de greutate brută are totuşi uri efect. Tambuchiul dinspre

blochaus poate fi blocat. N-am cum să ştiu dacă îl vor deschide sau nu. Dar mai grav ar fi fost să fi sărit tambuchiul; când în camera de control intră 100 de galoane de apă pe secundă, nimeni nu mai are cum să iasă. Apa i-ar doborî în câteva secunde şi şi-ar pierde cunoştinţa. Eu o să cobor pe punte. Continuă să roteşti spre tribord şi să menţii pupa pe loc până termină, apoi opreşte vasul cu vârful în faţă. După ce vei fi destul de departe, am să cobor şalupa.

— Ce rost are să iei şalupa dacă tot mai sunt supravieţuitori?

McKinnon îl duse întâi la babord şi apoi la tribord, de unde se puteau vedea trei oameni care se luptau cu valurile.

— Cele trei creaturi. Echipa de tunari. Ce pot să spun este că purtau doar salopete şi impermeabile. Poate mai au un pulover, două pe ei, dar asta n-are importanţă. Mai lasă-i acolo 10, 15 minute şi o să moară îngheţaţi.

— Lasă-i. Nenorociţii ăştia trei ne-au lovit de 3 ori în pupa. Unul din obuzele alea s-ar putea să fi explodat în spital.

— Ştiu, George, ştiu. Dar, îndrăznesc să-ţi amintesc că Acordul de la Geneva se referă şi la situaţii de genul acesta.

McKinnon îl bătu uşor pe umăr şi coborî. Chiar în faţa intrării în spital, McKinnon era aşteptat de 6 oameni – Patterson, Jamieson, Curran, Trent, McCrimmon şi Stephen.

— Cred că ne-am ciocnit cu ceva, boţman, zise Patterson.

-— Da, domnule. Cu un submarin.

— Şi?

McKinnon arătă cu degetul în jos.

— Sper că n-am luat-o şi noi pe acelaşi drum. Puteţi verifica pereţii etanşi de la prova?

— Sigur că da. Imediat. Se uită la McCrimmon şi Stephen, care plecară fără să scoată im cuvânt.

— Mai departe, boţman?

— Am fost loviţi de trei ori la pupa, sir. Vre-o avarie în spital?

— Câteva. Toate trei obuzele au atins spitalul. Unul se pare că a explodat în timp ce trecea prin peretele etanş dintre saloanele A şi B. Câţiva răniţi, dar nu mortal. Doctorul Sinclair se ocupă de ei.

— Nu doctorul Singh?

— Era în sala de reanimare cu cei doi răniţi de pe *Argos*. Uşa s-a blocat şi nu putem intra.

— A explodat vreun obuz acolo?

— Se pare că nimeni nu ştie.

— Nimeni? Dar este încăperea alăturată salonului A. Toţi de acolo sunt surzi?

— Cam aşa ceva. Primul obuz care a explodat, a fost cel dintre saloane. I-a asurzit.

— Ah! Atunci, sala de reanimare va trebui să mai aştepte. Ce s-a întâmplat cu al treilea obuz?

— N-a explodat.

— Unde e?

— În sala de mese. Se rostogoleşte încoace şi-ncolo, dar puţin.

— Se rostogoleşte puţin, repetă McKinnon încet. Atunci e bine. Numai pentru că n-a explodat la impact... Se opri şi i se adresă lui Curran: Adu nişte bandule la şalupă. Şi nu uitaţi să vă luaţi cuţitele.

McKinnon se duse în sala de mese şi reapăru pe punte în mai puţin de 20 de secunde. Ţinea în mână un obuz micuţ, care părea inofensiv. Îl aruncă peste bord, apoi se întoarse spre Jamieson:

— Aveţi arma la dumneavoastră, sir?

— O am. La ce-ţi trebuie bandulele, Şef de echipaj?

— Din acelaşi motiv pentru care e nevoie şi de armă, sir. Ca să le tăiem elanul sau ca să-i legăm, dacă va fi nevoie. Dacă vom găsi supravieţuitori, n-or să fie foarte amabili după tot ce am făcut cu submarinul şi cu colegii lor.

— Dar nu sunt înarmaţi. Sunt doar marinari de submarin.

— Nu vă bazaţi pe asta, sir. Mulţi ofiţeri poartă pistolete. Şi subofiţerii, din câte ştiu eu.

— Chiar dacă ar avea arme, ce-ar putea să facă?

— Să ne ia ostatici, asta ar putea. Şi dacă ne iau ostatici, atunci pot captura şi nava.

— Nu prea ai încredere în mulţi oameni, îl întrebă Jamieson, aproape cu admiraţie.

— În câţiva. Dar pur şi simplu nu cred în risc.

Ajunseseră cu şalupa la mai puţin de 50 de yarzi de locul unde servanţii de pe submarin se luptau cu apa, când

Jamieson îl apucă de braţ pe McKinnon şi îi arătă ceva lângă tribord:

— Bule. O grămadă de bule micuţe.

— Le văd. S-ar putea să fie cineva care vine la suprafaţă.

— Credeam că, atunci, când se ridică, bulele de aer sunt mai mari.

— Niciodată. Poate când părăsesc submarinul se produc bule mai mari, dar alea se sparg imediat.

McKinnon încetinea pe măsură ce se apropiau de grupul din apă…

— Cineva tocmai s-a ridicat la suprafaţă, zise Jamieson. Nu. Dumnezeule, sunt doi.

— Da. Au veste de salvare pneumatice pe ei. Vor rezista.

McKinnon opri motoarele şi aşteptă, în timp ce Curran, Trent şi Jamieson pur şi simplu îi târâră pe cei trei în barcă. Se pare că erau incapabili să se descurce singuri. Erau tineri,. abia dacă iviseră din adolescenţă. Le clănţăneau dinţii; tremurau foarte tare şi încercau din răsputeri să nu pară înfricoşaţi.

— Îi percheziţionăm? întrebă Jamieson. Îi legăm?

— Doamne Dumnezeule, nu! Uitaţi-vă la mâinile lor. Sunt vinete de frig şi îngheţate bocnă. N-au putut nici măcar să se ţină de bord şi n-ar putea nici măcar să-şi descheie nasturii de la hainele de ploaie. Cum să poată apăsa atunci pe trăgaci?

McKinnon deschise din nou supapa şi se îndreptă spre cei doi de pe submarin, care apăruseră la suprafaţă. Nu ajunse încă la ei, când se ivi un al treilea, care plutea dezorientat, cam la 200 de yarzi de ceilalţi.

Cei doi bărbaţi pe care-i luară în şalupă păreau destul de teferi. Unul dintre ei, brunet şi cu ochii negri, avea spre 30 de ani. Avea o faţă uscăţivă, inteligentă şt vigilentă. Celălalt era foarte tânăr, foarte blond şi tare speriat. McKinnon i se adresă celui mai în vârstă în germană:

Cum te cheamă şi ce rang ai?

— Obersteuermann Doenitz.

— Doenitz? Foarte potrivit. Amiralul Doenitz era genialul Comandant Suprem al flotei de submarine. Ai vreo armă, Doenitz? Dacă spui că n-au şi vă găsesc una, va trebui să te împuşc pentru că nu prezinţi încredere. Ai armă?

Doenitz ridică din umeri, se căută pe sub bluză şi scoase un pistol într-un toc de cauciuc.

— Şi prietenul tău?

— Tânărul Hans este ajutor de bucătar. Doenitz vorbea engleza fluent. Oftă. Poate doar să aibă o tigaie la el, nu o armă.

McKinnon îl crezu şi porniră spre al treilea supravieţuitor. Apropiindu-se mai mult, McKinnon observă că bărbatul avea capul lăsat în jos şi era cu faţa în apă. Putea fi doar inconştient. Motivul pentru care se găsea în această poziţie nu era greu de aflat. Dragerul său era doar parţial încărcat şi surplusul de oxigen urcase până la limita maximă a capsulei de la ceafă, împingându-i capul în faţă. McKinnon se opri lângă el şi îl trase de vesta de salvare. Îl apucă de bărbie şi-i săltă capul din apă.

După ce l-a studiat o secundă sau două, îl întrebă pe Doenitz:

— Îl cunoaşteţi, nu?

— Heissmann, locotenentul unu.

McKinnon. îi dădu drumul la loc în apă, ceea ce-l făcu pe Doenitz să-l privească cu un amestec de uimire şi mânie

— Nu-l luai şi pe el la bord? Poate doar şi-a pierdut cunoştinţa, poate e doar pe jumătate înecat.

— Locotenentul unu este mort, îi răspunse McKinnon pe un ton absolut convins. Are gura plină de sânge. Plămânii sunt perforaţi. A uitat să expire oxigen.

Doenitz clătină din cap în semn că a înţeles:

— Probabil că nici n-a ştiut că trebuia să facă asta. Nici eu n-am ştiut. Din păcate nu prea avem timp să facem antrenamente de salvare în perioada asta. Îl privi cu curiozitate pe McKinnon. Dar cum de ţi-ai dat seama? Nu eşti marinar de submarin.

— Am fost. 12 ani.

Mai e încă unul, boţman, strigă Curran. Chiar acum a ieşit. E chiar lângă prova. In mai puţin de un minut, McKinnon aduse şalupa lângă bărbatul care se zbătea, îl ridică în barcă şi-l lungi pe bancă. Stătea într-o poziţie foarte ciudată, cu amândoi genunchii strânşi la piept şi se legăna dintr-o parte

într-alta. Se vedea clar că suferea cumplit. McKinnon îi descleştă gura, se uită înăuntru, apoi i-o închise încet.

— Ei, omul acesta a ştiut cel puţin să expire oxigenul. Îl cunoşti şi pe el, nu? întrebă McKinnon, privindu-l pe Doenitz.

— Bineînţeles. Oberleutnant Klaussen.

— Căpitanul vostru? Doenitz încuviinţă. E clar că suferă cumplit, dar nu e în pericol. Vezi că are o rană la frunte. Probabil că a dat cu capul de tambuchiul de urgenţă în timp ce ieşea. Dar acesta nu este singurul motiv pentru starea în care se află. A fost conştient tot drumul până sus, pentru că altfel n-ar fi eliminat oxigenul din plămâni. Aţi călătorit la suprafaţă în timpul nopţii?

— Da. Tot timpul.

—Asta elimină bioxidul de carbon, care poate fi otrăvitor, dar nu poţi acumula bioxid de carbon când blochausul e deschis. După cum îşi ţine genunchii la piept, s-ar părea că suferă de boala chesonului, pentru că aşa se manifestă. Dar poate să nu fie asta.

— Boala chesonului?

— Încovoierea scafandrului. Se întâmplă atunci când faci o emersiune foarte rapidă şi acumulezi prea repede bule de nitrogen în sânge.

McKinnon porni cu toată viteza direct spre *San Andreas*, care se oprise la mai puţin de o jumătate de milă distanţă.

— Dar, iarăşi, îşi continuă McKinnon explicaţia, asta se întâmplă dacă se respiră într-o atmosferă cu presiune înaltă a anumită perioadă de timp, dar căpitanul vostru în mod sigur n-a stat atât de mult înăuntru. Probabil că a ieşit din submarin la o adâncime foarte mare, cea mai mare adâncime de la care a scăpat cineva dintr-un submarin şi în cazul ăsta n-aş putea spune care sunt efectele. Avem un doctor la bord, deşi nu cred că ei ar putea şti care sunt aceste efecte. Un doctor obişnuit poate să trăiască o viaţă întreagă fără să întâlnească un asemenea caz. Dar cel puţin i-ar putea alina durerile.

Şalupa trecu foarte aproape de prova lui *San Andreas*, care părea absolut neatinsă. Neîndoielnic, însă, nişte avarii se produseseră, pentru că prova se scufundase cu cel puţin trei picioare. Asta se putea întâmpla numai în cazul în care

compartimentele din acea parte a vasului erau inundate, cum, inevitabil, trebuia să se fi întâmplat.

McKinnon opri şi fixă şalupa chiar lângă *San Andreas*. Jumătate ajutat, jumătate împins, căpitanul de pe submarin semiconştient, ajunse la bordul navei. Boţmanul era aşteptat de Patterson, de doctorul Sinclair şi de alţi trei lucrători din sala maşinilor.

— El e căpitanul de pe submarin, îi spuse McKinnon doctorului Singh. S-ar putea să sufere de crampe, ştiţi, intoxicaţie cu nitrogen.

— Dumnezeule, boţman, dar n-avem cameră de decompresiune la bord...

— Ştiu, sir. Dar s-ar putea să sufere numai de efectele unei emersiuni de la adâncime foarte mare. Nu ştiu nici eu! Tot ce ştiu este că are dureri foarte mari. Restul sunt destul de bine. N-au nevoie decât de nişte haine uscate. Se întoarse spre Jamieson care tocmai urcase şi el la bord. Sir, sunteţi atât de drăguţ să-i supravegheaţi dumneavoastră cât timp se schimbă?

— Adică să fim siguri că n-au cu ei ceva ce n-ar trebuită aibă.

McKinnon îi zâmbi, apoi se întoarse spre Patterson:

— Care e situaţia pereţilor etanşi de la prova, sir?

— Rezistă, i-am verificat chiar eu. Sunt îndoiţi şi ondulaţi, dar rezistă.

— Cu permisiunea dumneavoastră, sir, mi-aş pune un costum de scafandru şi-aş arunca şi eu o privire.

— Acum? N-ai mai putea aştepta. puţin?

— Mă tem că aşteptarea este singurul lucru pe care nu ni-l putem permite. Avem motive să credem că submarinul a fost în contact cu Trondheimul până în momentul în care ne-au transmis să ne oprim. Mă gândesc că ar fi prostesc din partea noastră să presupunem altceva. Şi Flannelfoot este în continuare cu noi, iar nemţii ştiu exact unde ne aflăm. Până acum, din motive numai de ei ştiute, s-au purtat cu mănuşi cu noi. S-ar putea ca acum să vrea să-şi scoată mănuşile astea. Nu mi-l imaginez pe Amiralul Doenitz consolându-se cu ideea că unul din submarinele lui a fost scufundat de o navă sanitară. Cred că e datoria noastră, sir, să plecăm de aici cât

mai repede. Problema e că trebuie să ne hotărâm dacă mergem cu toată viteza la prova sau la pupa.

— Ah! Da. înţeleg. Ai dreptate.

— Da, domnule. Dacă gaura de la prova este prea mare, atunci cu orice viteză am merge, nu cred că pereţii etanşi vor rezista prea mult presiunii. În cazul ăsta va trebui să navigăm la pupa şi ideea nu mă prea încântă. Nu numai că ne încetineşte, dar este al naibii de greu să menţii direcţia. Dar putem reuşi şi aşa. Eu am auzit de un tanc care a lovit un submarin nemţesc cam la 700 de mile de portul unde trebuia să ajungă. Şi a reuşit să ajungă navigând tot drumul, la pupa. Dar totuşi nu mi-aş dori să mergem la pupa tot drumul până la Aberdeen, mai ales dacă vremea se strică.

— Mă faci să mă simt de-a dreptul nervos, boţman. Cu toată viteza, boţman. Aşa cum zici, cu toată viteza. Cât mai întârziem?

— Cât să-mi iau eu un costum de scafandru, o mască şi o lanternă, să cobor până acolo şi să mă întorc. Cel mult 20 de minute.

McKinnon se întoarse într-un sfert de oră. Când urcă la bord, avea masca într-o mână şi lanterna în cealaltă. Sus îl aştepta Patterson.

— Putem naviga la prova, sir. Cu toată viteza la prova, aş zice.

— Foarte, foarte bine. Înţeleg că avaria e destul de uşoară. Cât de mică e gaura?

— Nu e mică. E chiar al naibii de mare. Cam cât o uşă de hambar. Dar o bucată de tablă din submarin, cam 8 metri pe 6, s-a lipit acolo la prova. Pare să fie un capac destul de sigur pentru perforaţia noastră şi cu cât vom merge mai repede, cu atât se va lipi mai strâns.

— Şi dacă ne oprim, sau dacă, va trebui să navigăm la pupa sau dacă se strică vremea? Vreau să spun, ce facem dacă e să cadă capacul?

— Aş fi foarte fericit, sir, dacă n-aţi, mai vorbi despre astfel de situaţii.

CAPITOLUL VIII

— Şi tu ce faci acolo? întrebă McKinnon, privind Silueta culcată a lui Janet Magnusson care, foarte palidă, zăcea pe patul cel mai apropiat de masa la care stătea ea de obicei.

— în mod normal, la acest ceas al dimineţii, mă odihnesc. Ea încercase să-i răspundă pe un ton caustic, dar n-o făcuse din tot sufletul. In colţul gurii îi apăru un zâmbet stins. Am fost grav rănită, Archie McKinnon. Datorită ţie.

— O, doamne! McKinnon se aşează pe marginea patului şi îi puse o mână, pe umăr. îmi pare rău. Cum...

— Nu mă atinge acolo, îl întrerupse ea, dându-i. mâna la o parte. Acolo am rana.

— îmi cer scuze din nou. îşi ridică privirea spre doctorul Sinclair. Cât de grav este acest „grav rănită”?

— Sora Magnusson are o zgârietură foarte uşoară la umărul drept. O bucată de schijă. Sinclair îi arătă o spărtură în peretele etanş, cam la 2 metri de podea, precum şi plafonul care era găurit şi scrijelit. Se pare că aici au ajuns celelalte schije. Sora Magnusson era în picioare în acel moment aşa că a simţit puţin şi explozia. A fost aruncată în patul în care se află acum şi care atunci era din fericire gol. Ne-au trebuit zece minute ca s-o readucem în simţiri. A fost un şoc, doar atât.

— Stai liniştită, îi zise McKinnon şi se ridică. Mă întorc. Mai e cineva rănit aici, doctore?

— Mai sunt cei din capătul celălalt al salonului. Doi marinari de pe Argos. Unul a fost lovit în piept şi altul în picior. O schijă, a ricoşat din tavan şi a făcut destule ravagii. Dar nici măcar n-a trebuit să le extragem. N-a fost nevoie nici de bandaje. Ne-am descurcat cu vată şi cu plasture.

McKinnon se uită la bărbatul din patul de vis-a-vis, care se mişca încontinuu şi tot mormăia.

— Oberleutnant-ul Klaussen – comandantul submarinului. Cum se simte?

— După cum vedeţi, delirează. Habar n-am ce are. Înclin să fiu de acord cu presupunerea dumitale că s-a ridicat la

suprafaţă de la o adâncime foarte mare. Dacă e asta, atunci am de-a face cu ceva necunoscut, îmi pare rău şi asta-i tot.

— Nu prea cred că trebuie să vă pară rău, sir. Oricare alt doctor ar fi în aceeaşi situaţie. Nu cred să mai existe cineva care să fi scăpat de la o adâncime mai mare de 250 de metri. Dacă Klaussen a reuşit, atunci ne aflăm într-un domeniu neexplorat. Nu s-a scris nimic despre aşa ceva.

— Archie.

McKinnon se întoarse spre Janet Magnusson care se ridicase şi stătea sprijinită într-un cot.

— Trebuie să stai liniştită.

— Nu mai stau în pat. Ce vrei să faci cu ciocanul şi cu dalta?

— Vreau să încerc să deschid o uşă blocată.

— Înţeleg. Tăcu pentru câteva secunde, timp în care îşi muşcă buza de jos. Uşa de la sala de reanimare?

— Da.

— Doctorul Singh şi cei doi de pe *Argos*, unul cu arsuri şi unul cu pelvisul fracturat, sunt înăuntru. Aşa e?

— Aşa mi s-a spus.

— Păi, atunci de ce nu te duci la ei? Era aproape mânioasă. De ce te tot învârti pe aici, trăncăneşti verzi şi uscate şi nu faci nimic?

— Nu cred că ceea ce spuneţi e corect, soră Magnusson, îi reproşă cu blândeţe Jamieson, care îi însoţea pe McKinnon şi Sinclair. Dânsul nu face nimic? Păi boţmanul face mai mult decât noi toţi la un loc.

— Cred că nu-i aşa mare graba, Janet. În ultimul sfert de oră, oamenii au tot bătut în uşă, dar n-au primit nici un răspuns. Asta ar putea să însemne orice. Ideea e că n-avea nici un rost să forţăm uşa până nu era un medic de faţă, iar doctorul Sinclair abia acum şi-a terminat treaba în saloane.

— Ce vrei tu să spui, adică ceea ce spui de fapt, este că nu crezi că oamenii din sala de reanimare mai au nevoie de prezenţa unui medic.

— Sper să mă înşel, dar, într-adevăr de asta mă tem.

Janet Magnusson se trânti la loc în pat:

— Deşi domnul Jamieson n-a spus asta, se pare că am vorbit fără să-mi vină rândul. Îmi cer scuze.

— Nu există absolut nici un motiv să-ţi ceri scuze.

McKinnon se întoarse şi plecă spre salonul A. Margaret Morrison a fost prima persoană care i-a atras atenţia. Stătea pe scaunul de la masa ei şi era chiar mai palidă decât Janet Magnusson. Sora Maria îi înfăşură cu grijă un bandaj în jurul capului. McKinnon nu se duse direct la ea, ci merse în capătul salonului, pe partea dreaptă, unde. locotenentul Ulbricht stătea ridicat în pat, iar Bowen şi Kennet erau lungiţi.

— încă trei victime, spuse Sinclair. Sau mai bine zis, trei ghinionişti. Dacă în salonul A, explozia a afectat partea de sus, mă tem că aici a afectat partea de jos.

— Ce vi s-a întâmplat? îl întrebă McKinnon pe Ulbricht care avea un bandaj gros în jurul gâtului.

— Vă spun eu ce i s-a întâmplat, interveni Sinclair. A avut noroc. Ba chiar o baftă chioară. O bucată de schijă, care era probabil ascuţită ca o lamă, l-a tăiat într-o parte a gâtului. Dacă l-ar fi tăiat cu un sfert de centimetru mai la dreapta, atunci i-ar fi atins carotida şi acum ar fi fost mult regretatul locotenent Ulbricht.

Ulbricht îl privi pe McKinnon eu o faţă aproape lipsită de expresie:

— Am crezut că ne trimiteţi aici jos ca să ne protejaţi,

— Tot aşa am crezut şi eu. Am fost convins că vor concentra focul asupra punţii de comandă. Nu încerc să mă scuz, dar nu cred că am calculat greşit. Cred că echipa de tunari de pe submarin a fost cuprinsă de panică. Sunt sigur că Klaussen n-a, dat ordin să se tragă în cocă.

— Klaussen?

— Oberleutnant-ul. Căpitanul submarinului. A supravieţuit, dar se pare că e foarte bolnav.

— Câţi supravieţuitori sunt în total?

— Şase.

— Iar pe restul i-ai trimis pe fundul mării.

— Am şi eu partea mea de vină, dacă asta vreţi să spuneţi. Dar nu mă simt vinovat în mod special. Dar într-adevăr, eu sunt răspunzător...

— Presupun că acum suntem doi. Răspunzători, dar nu vinovaţi. Ulbricht ridică din umeri şi păru că nu doreşte să continue discuţia.

McKinnon se duse lângă patul Căpitanului.

— Mi-a părut rău când am aflat că-aţi fost rănit din nou, sir.

— Şi eu şi Kennet. Amândoi la coapsa stângă. Doctorul Sinclair spune că e doar o zgârietură. Eu nu pot să spun că nu mă doare ca o simplă zgârietură. Ei, Archie băiatule, ai făcut-o. Ştiam că ai să reuşeşti. Dacă n-aş avea bandajele astea nenorocite, ţi-aş strânge mâna. Felicitări. Probabil că te simţi destul de bine.

—- Nu mă simt bine deloc, sir. Dacă or mai fi supravieţuitori care au rămas blocaţi într-un compartiment; acum îşi dau suflarea pe fundul Mării Norvegiei.

Asta aşa e, sigur, asta aşa e. Dar nu trebuie să-ţi faci nici un reproş, Archie. Ori ei, ori noi. E neplăcut, dar totuşi bine făcut. Bowen schimbă subiectul. Mărim viteza, nu? înţeleg că avaria din faţă e destul de mică.

— Nu e deloc mică, sir. Avem chiar o gaură foarte mare, dar o bucată din carcasa. submarinului a acoperit perforaţia. Să sperăm că o să rămână acolo.

— Nu putem decât să ne rugăm, boţman, decât să ne rugăm. Şi indiferent de cum te simţi tu, fiecare om de pe nava asta îţi este dator.

— Am să in mai târziu să vă văd, sir.

Se întoarse, şi o privi pe Margaret Morrison, apoi îl întrebă pe doctorul Sinclair:

— E rănită? Adică e rănită grav?

— E cel mai grav rănită dintre toţi, dar nu e nici un pericol. In momentul acela stătea lângă patul Căpitanului Bowen şi a fost lovită de două ori. O tăietură cam adâncă în partea de sus a braţului drept şi o rană uşoară la cap, pe care tocmai a bandajat-o sora Maria.

— N-ar trebui să stea la pat?

— Ba da. Am încercat să insist să o fac să stea în pat, dar pot să-ţi spun că n-o să mai încerc încă o dată. Nu vrei să-ncerci tu?

— Nu, mulţumesc.

McKinnon se apropie de tânără, care îl privi cu reproş. Ochii ei căprui erau uşor umbriţi de durere.

— Este numai vina ta, Archie McKinnon.

McKinnon oftă.

— Exact ce mi-a spus şi Janet. E dificil să mulţumeşti pe toată lumea. îmi pare foarte, foarte rău.

— Chiar trebuie să-ţi pară. Deşi, nu pentru asta; Durerea fizică, îţi mărturisesc, e nimic pe lângă durerea sufletească. M-ai amăgit. Mult respectatul nostru boţman este exact ceea ce m-a acuzat el pe mine că sunt: un mincinos.

— O, doamne! Mult încercatul boţman din nou în faţa instanţei. Şi de data asta cu ce-am greşit?

— Dar nu e numai asta. M-ai făcut să mă simt foarte, foarte proastă.

— Da? Dar n-aş face niciodată aşa ceva.

— Ba ai făcut-o. Îţi aminteşti când eram pe punte şi când tu ai spus – în glumă, bineînţeles – că te-ai putea lupta cu un submarin cu o salvă de pâine uscată şi cartofi stricaţi? Sau, mă rog, ceva de genul ăsta.

— A!

— Da, a! îţi aminteşti şi scena aia înduioşătoare – înduioşătoare pentru mine, că mă trec şi-acum fiorii când mă gândesc – când te-am implorat să dai lupta cu ei, să dai lupta. Iţi aminteşti, nu?

— Da, cred că-mi amintesc.

— Crede că-şi aminteşte! Tu erai deja hotărât să te lupţi cu ei, nu-i aşa?

— Ei bine, da.

— Ei bine, da, îl îngână ea. Luaseşi deja hotărârea să ataci submarinul cu pintenul etravei.

— Da.

— Şi mie de ce nu mi-ai spus, Archie?

— Pentru că, din întâmplare, ai fi putut pomeni cuiva despre acest lucru, care tot din întâmplare i-ar fi pomenit, fără să ştie, lui Flannelfoot, care deloc din întâmplare i-ar fi pomenit căpitanului submarinului, care şi-ar fi ales cu mare atenţie o poziţie din care să nu poată fi atacat. Şi, fără să ştii, i-ai fi putut pomeni despre asta-chiar lui Flannelfoot.

— Deci n-ai încredere în mine, zise ea fără să facă vreun efort de a-şi ascunde durerea din priviri. Ai spus că ai încredere.

— Am deplină încredere în tine. Asta am şi spus.

— Atunci, de ce...

— Era un lucru care se putea schimba. Atunci tu erai sora Morrison. Nu ştiam că există şi o Margaret Morrison. Acum însă ştiu.

— Ah! Strânse din buze, apoi zâmbi domolită. înţeleg.

McKinnon plecă de lângă ea şi se îndreptă împreună cu doctorul Sinclair şi cu Jamieson spre uşa sălii de

reanimare. Jamieson căra o maşină de găurit electrică, un ciocan şi câteva pene conice de lemn.

— Când ai fost sus să examinezi prova, ai văzut şi gaura de la obuz? întrebă Jamieson.

— Da. E chiar în dreptul liniei de plutire, poate cu unul sau 2 centimetri mai sus. S-ar putea să fie apă înăuntru. Sau s-ar putea să nu fie. E imposibil de spus.

— Cât de sus să dau gaura?

— Cam la 13 centimetri, să zicem. Sau la cât vreţi dumneavoastră.

Jamieson îşi conectă maşina de găurit şi apăsă pe butonul de pornire. Capul vidia al burghiului pătrunse uşor în oţelul dur al uşii. Doctorul Sinclair întrebă:

— Şi ce se întâmplă dacă a intrat apă dincolo?

— Astupăm gaura cu o pană din aceea de lemn şi încercăm mai sus.

— Gata, zise Jamieson şi scoase burghiul. Am terminat.

McKinnon lovi de două ori în clanţă cu ciocanul, dar ea nu se clinti nici măcar un milimetru. Abia la a treia lovitură se desprinse şi căzu pe podea.

— Păcat, zise McKinnon. Dar trebuie să ajungem dincolo.

— N-avem de ales, zise Jamieson ridicând din umeri. Flacăra de acetilenă.

— Te rog.

Jamieson plecă şi se întoarse în două minute cu arzătorul de oxiacetilenă. Era urmat de McCrimmon care aducea o butelie de gaz şi un cablu conductor la capătul căruia se afla o lampă. Jamieson aprinse flacăra de oxiacetilenă şi începu să facă o gaură pe lângă locul unde fusese înainte clanţa. McCrimmon conectă firul conductor şi lampa se aprinse strălucitoare.

— Nu este decât o presupunere că ăsta este punctul în care s-a înţepenit uşa, se auzi glasul lui Jamieson, de după placa de plastic care îi proteja faţa. Dacă ne-am înşelat, vom tăia în jurul balamalelor. Dar nu cred că va îi nevoie. Uşa nu este ondulată şi aproape întotdeauna se blochează încuietoarea sau zăvorul.

Camera începuse să se umple de un fum neplăcut şi înţepător. Jamieson se ridică şi lovi cu latura pumnului în încuietoare de câteva ori, dar în cele din urmă se lăsă păgubaş.

— Sunt sigur că am străpuns în partea cealaltă, dar blestemata asta de uşă nu vrea să cadă.

— Zăvorul continuă să ţină în lăcaşul lui, zise McKinnon şi lovi uşa încetişor cu ciocanul până când bucata semicirculară de metal căzu. Apoi lovi cu putere în uşă şi aceasta se mişcă puţin. La a doua lovitură, se mai clinti încă vreo câţiva centimetri. McKinnon lăsă ciocanul din mână şi începu să împingă cu umărul până când uşa, care scârţâia şi rezista, ajunse aproape larg deschisă. Luă lampa din mâna lui McCrimmon şi intră.

În cameră apa era cam de 5-6 centimetri. Pe pereţii etanşi şi pe tavan se vedeau urmele şi scrijeliturile schijelor. Obuzul intrase prin peretele etanş din exterior şi formase o gaură la mai puţin de 1 metru de podea.

Cei doi marinari de pe *Argos* erau încă în paturile lor. Doctorul Singh stătea într-un fotoliu micuţ, cu capul căzut în piept; Toţi trei păreau neatinşi şi nevătămaţi. Şeful de echipaj apropie lampa de chipul doctorului Singh. Nici una din schijele care-l loviseră, nu-i atinseseră faţa. Firicelele de sânge de la nas şi din urechi erau singurul semn că fusese lovit. McKinnon îi dădu lampa doctorului Sinclair, care se aplecă deasupra colegului său mort.

— Dumnezeule mare! Doctorul Singh! îl examina câteva secunde, apoi se ridică. Să i se întâmple una ca asta unui doctor atât de bun, unui om atât de bun.

— Chiar vă aşteptaţi să găsiţi altceva?

— Nu. Nu chiar. Trebuia să fie ceva de genul acesta. îi examină scurt şi pe ceilalţi doi, clătină din cap şi se întoarse. Şi totuşi e un şoc pentru mine.

Doctorul se referise bineînţeles la colegul lui.

McKinnon încuviinţă din cap:

— Ştiu. Ştiţi, n-aş vrea să par dur, ştiu că s-ar putea să pară că sunt fără suflet, dar bănuiesc că nu mai aveţi nevoie de aceşti oameni. Adică, nu mai e nevoie de autopsie sau lucruri de felul ăsta.

— Doamne, nu. Moartea a survenit mai mult ca sigur instantaneu. Comoţie. Au murit fără să ştie, dacă asta poate fi o mângâiere. Tăcu câteva momente. Poţi să le cauţi prin haine. Sau poate vei găsi totul în bagaje sau poate Căpitanul Andropolous ştie toate amănuntele.

— Vă referiţi la nume, date de naştere şi alte asemenea lucruri, sir?

— Da. Trebuie să completez certificatele de deces.

— O să mă ocup de asta.

— Mulţumesc, boţman. Sinclair încercă să zâmbească, dar în nici un caz grimasa buzelor lui nu putea fi considerată un zâmbet. Ca de obicei, las în seama ta partea cea mai neplăcută.

Zicând acestea, Sinclair se retrase, mulţumit că a scăpat. Boţmanul se întoarse spre Jamieson:

— MW puteţi împrumuta pe McCrimmon, sir?

— Sigur că da.

— McCrimmon, vrei să-i cauţi tu pe Curran şi pe Trent? Spune-le ce s-a întâmplat. Curran ştie ce mărime trebuie să aibă pânza.

— Ace şi aţă, boţman?

— Curran este croitor de vele. Lasă totul în seama lui. Şi poţi să-i mai spui că de data asta e o treabă curată.

După ce McCrimmon plecă, Jamieson spuse:

— O treabă curată? E o treabă groaznică. Întotdeauna ai parte de lucrurile cele mai neplăcute. îţi spun cinstit că nu ştiu cum poţi face asta în continuare. Tu eşti primul pe listă când e de făcut ceva groaznic sau neplăcut.

— De data asta nu eu sunt primul pe listă. De data asta, sir, dumneavoastră sunteţi primul pe listă. Cineva va trebui să-i spună Căpitanului. Cineva va trebui să-i spună domnului Patterson. Dar cel mai greu – cineva va trebui să le spună

asistentelor. Asta este o chestie pe care nu mi-aş dori deloc s-o fac.

— Fetele! Dumnezeule, nu m-am gândit la asta. Nici eu nu-mi doresc să fac treaba asta. Nu crezi, boţman, având în vedere că tu te cunoşti cu ele mai bine, vreau să spun...

— Nu, nu sunt de aceeaşi părere, sir, surâse McKinnon. Sunt sigur că dumneavoastră, ca ofiţer, nu veţi delega un inferior să facă ceea ce dumneavoastră n-aţi face.

— Inferior? Asta-i bună! Foarte bine atunci, să nu se spună niciodată că m-am sustras obligaţiilor, dar să ştii că din acest moment îmi pare mai puţin rău de tine.

— Da, domnule. Şi încă un lucru. După ce curăţăm locul, se poate să trimiteţi doi oameni să sudeze o placă peste gaura asta din perete? Numai Dumnezeu ştie că în ultimul timp au exersat mult la sudarea plăcilor.

— Sigur. Numai să sperăm că va fi ultima reparaţie.

După ce plecă Jamieson, McKinnon îşi roti privirea în jur fără vreun scop anume. O cutie de lemn destul de mare, aşezată într-un colţ, îi atrase atenţia, numai pentru că avea capacul uşor deplasat în urma vibraţiilor exploziei. McKinnon ridică, nu fără greutate, capacul şi se uită înăuntru câteva secunde. Puse capacul la loc şi-l lovi de câteva ori cu ciocanul ca să-l fixeze. Pe capac scria cu litere mari şi roşii: STOP CARDIAC.

Obosit, McKinnon se aşeză la masă în sala de mese. Cele două asistente stăteau şi ele la masă, deşi ar fi trebuit să fie în pat, deoarece sora Maria şi sora Irene le ţineau locul. Inevitabil, era prezent şi locotenentul Ulbricht, care nu numai că dădea impresia că uitase complet că tocmai văzuse moartea cu ochii, dar părea că-şi revenise îndeajuns ca să-şi găsească şi el un locşor între cele două fete. Sinclair, Patterson şi Jamieson erau adunaţi la celălalt capăt al mesei. McKinnon se uită circumspect la Ulbricht, apoi se adresă lui Sinclair:

— Nu mă îndoiesc de competenţa dumneavoastră profesională, sir, dar este locotenentul suficient refăcut ca să poată părăsi patul şi să umble pe aici?

— Competenţa mea profesională e lipsită de importanţă. Se vedea că doctorul Sinclair nu-şi revenise încă după şocul pricinuit de moartea colegului său. Locotenentul, ca de altfel şi sora Morrison şi sora Magnusson, este refractar, intransigent şi de-a dreptul neascultător. Ei trei, probabil că numesc această atitudine „a şti ce vrei”. Locotenentul Ulbricht, cum se întâmplă de obicei, nu este în pericol. Rana de la gât nici măcar rană superficială nu poate fi numită. E mai mult o zgârietură.

— Atunci, poate, locotenente, aveţi suficientă putere să stabilim din nou care sunt coordonatele poziţiei noastre în acest moment. N-am mai făcut-o de azi-noapte.

— La dispoziţia dumitale, boţman. Dacă locotenentul avea vreun resentiment faţă de boţman din pricina morţii compatrioţilor săi, se silea din răsputeri să-l ascundă. Deşi aş propune s-o facem la prânz.

— Ai terminat treaba în sala de reanimare, boţman? întrebă Patterson. McKinnon încuviinţă din cap, Ei, omul se mai şi satură să i se tot mulţumească aşa că eu am să te scutesc. Când îi înmormântăm?

— Când hotărâţi dumneavoastră, sir.

— După-amiază, devreme, înainte să înceapă să se întunece. Când hotărăsc eu, râse Patterson fără umor; Inginerul Şef Patterson e omul tău când e vorbă de luat hotărâri în probleme fără importanţă. Nu-mi amintesc să fi luat eu hotărârea să atacăm submarinul;

— Dar m-am consultat cu Căpitanul Bowen, sir.

— A! exclamă Margaret Morrison. Deci acesta a fost subiectul acelei conferinţe de două minute.

— Bineînţeles. A fost de acord.

— Şi dacă n-ar fi fost? întrebă Janet; Tot ai fi atacat submarinul acela?

— Căpitanul nu numai că a aprobat, a fost chiar entuziasmat, îi răspunse el calm. Foarte entuziasmat. Cu tot respectul faţă de locotenentul Ulbricht, totuşi Căpitanul nu nutreşte sentimente de afecţiune pentru nemţi. Oricum, în acel moment în nici un caz.

— Ai dat un răspuns evaziv, Archie McKinnon. Răspunde la întrebarea mea. Dacă el n-ar fi fost de acord, tu ai fi atacat totuşi: ?

— Da. Nu e nevoie să-i spui Căpitanului.

— Soră Magnusson, interveni Patterson şi-i zâmbi lui Janet pentru ca vorbele lui să nu o ofenseze. Nu prea cred că domnul McKinnon merită să fie interogat sau să i se facă reproşuri. Cred că merită felicitat pentru o treabă extraordinar de bine făcută. Se ridică, se îndreptă spre dulapul unde doctorul Singh îşi păstrase proviziile personale şi se. «întoarse cu o sticlă de scotch şi câteva pahare. Turnă într-un pahar şi-l puse în. faţa lui McKinnon. Cred că doctorul Singh ar fi fost de acord.

— Mulţumesc, domnule. Doctorul n-o să mai aibă nevoie de asta, zise el, uitându-se la paharul din faţa sa.

La masă se aşternu liniştea care, aşa cum era de aşteptat, fu întreruptă de Janet.

— Cred, Archie, că asta n-a fost deloc o remarcă potrivită.

— Acum crezi aşa. Poate că da, poate că nu. Nu era nici urmă de părere de rău în glasul lui. Ridică paharul şi luă câteva înghiţituri. Se pricepea la scotch doctorul Singh.

Liniştea ce se aşternu fu mai lungă de data aceasta, mai lungă şi mai încordată. Sinclair, stânjenit de această tăcere, vorbi primul.

— Sunt sigur că noi toţi suntem în asentimentul d-lui Patterson. O treabă excelentă. Şi ca să folosesc cuvintele dumneavoastră – nu mă îndoiesc de competenţa dumneavoastră profesională, dar, totuşi, n-aţi riscat puţin?

— Adică dacă am pus în pericol vieţile celor de la bord?

— N-am spus asta. Însă figura încurcată a doctorului era un semn clar că la asta se gândise, chiar dacă n-o spusese.

— A fost un risc cât de cât calculat, zise McKinnon. Şansele erau de partea mea, chiar foarte mult cred. Sunt foarte sigur, că submarinul avea ordin să ne captureze, nu-să ne scufunde şi de aceea sunt la fel de sigur că tunarii au început să tragă in *Sari Andreas* fără ordin. Căpitanul submarinului, Oberleutnant-ul Klaussen a fost omul nepotrivit, la locul; nepotrivit, în momentul nepotrivit. A fost obosit, sau imatur sau neexperimentat sau incompetent; sau prea sigur

pe sine, sau poate că toate la un loc. În mod sigur un comandant de submarin cu experienţă nu şi-ar fi ales o poziţie paralelă, cu noi şi la o distanţă de mai puţin de o jumătate de milă. Ar fi trebuit să stea la 2 mile distanţă ca în caz de urgenţă să aibă destul timp să efectueze o scufundare forţată. De acolo ar fi trebuit să ne dea ordin să trimitem o şalupă, pe care să-şi îmbarce 6 oameni cu pistoale mitralieră, care să captureze *San Andreas*. N-am fi putut face nimic să-i oprim.

Sau o soluţie mai bună, ar fi fost să ne închidă drumul la pupă, o poziţie din care n-ar fi putut fi atacaţi, şi apoi să se apropie încet pe lângă pasarelă. Dar, bineînţeles, el a fost prea încrezător, prea sigur pe sine şi mult prea relaxat. Când ne-a văzut coborând pasarela, a fost convins că jocul se terminase. Nu i-a dat niciodată prin cap că o navă sanitară poate fi folosită ca navă de război. Şi a fost şi atât de orb sau atât de prost încât n-a observat că noi ne apropiam constant de el tot timpul cât am comunicat. Pe scurt, a făcut toate greşelile ca la carte. Ar fi fost greu să alegi un om mai nepregătit pentru această treabă.

Iar se aşternu o linişte lungă şi incomodă. Mario, liniştit şi eficient ca-ntotdeauna, le umplu paharele, deşi nimeni nu le atinsese, cu excepţia boţmanului.

— Luând în considerare ce aţi spus, căpitanul submarinului a fost într-adevăr omul nepotrivit pentru această treabă, zise Sinclair. Şi, bineînţeles, dumneavoastră i-aţi dejucat toate planurile. Dar în mod sigur pericolul a existat totuşi. Adică, în coliziunea care a avut loc. Submarinul ne-ar fi putut scufunda şi nu invers. Nava e construită doar din foi subţiri de tablă, iar coca submarinului este foarte rezistentă.

— Eu nu m-aş gândi niciodată să vă ţin prelegeri în probleme medicale, doctore Sinclair.

Sinclair zâmbi:

— Adică să nu mă gândesc nici eu să vă dau lecţii în probleme maritime. Dar totuşi, domnule McKinnon, sunteţi boţman pe o navă comercială.

— Acum, da. Înainte însă am fost 12 ani în serviciul de submarine...

— O, nu! exclamă Sinclair, scuturându-şi capul. Prea mult, este totuşi prea mult. E clar că azi nu e ziua norocoasă a doctorului Sinclair.

— Am întâlnit multe cazuri de ciocniri între vase comerciale şi submarine. În aproape toate cazurile, acele ciocniri au avut loc între prieteni şi pe timp de pace, între un submarin şi un vas străin nevinovat. Rezultatele au fost întotdeauna aceleaşi. Vasul de suprafaţă a ieşit cel mai bine. Nu pare logic, dar are sens. Luaţi de pildă o sferă de sticlă cu pereţii, să zicem cam de un centimetru în diametru şi scufundaţi-o la o adâncime considerabilă, mă gândesc la sute de metri şi tot nu va face implozie. Dar aduceţi-o la suprafaţă şi loviţi-o uşor cu un ciocan şi se va sparge în mii de bucăţi. La fel se întâmplă cu corpul rezistent al unui submarin. El e capabil să reziste presiunii la adâncimi mari, dar la suprafaţă, o uşoară lovitură a provei unei nave comerciale, îl poate perfora. In plus, şansele unui submarin nu cresc în faţa unei nave comerciale care poate deplasa o greutate de mai multe mii de tone, cu o viteză destul de mare; pe de altă parte, chiar şi un vas mai mic, de mărimea unui trauler, poate scufunda un submarin. Concluzia, doctore Sinclair, este că n-a fost atât de periculos. Nu m-am îndoit prea mult de rezultatul pe care-l voi obţine.

— Concluzia este acceptată, domnule McKinnon, Ai în faţa dumitale un biet amator care de acum înainte îşi va vedea de treaba lui.

— Ţi s-a întâmplat şi ţie vreodată o chestie de genul acesta? întrebă Patterson.

— Nu. Dacă mi s-ar fi întâmplat, nu prea aveam şanse să fiu acum aici. Dar ştiu o mulţime de exemple. Când eram în serviciu, în meserie cum ziceam noi, aveam o vorbă care suna cam aşa: „Nu-ţi face multe probleme cu inamicul, ci fii atent la prieteni”. Prin anii 20, un submarin englez – era al serviciului de spionaj militar – a fost lovit din întâmplare de o navă comercială, pe lângă coasta Devon. Au murit cu toţii. Nu mult după aceea, un vas de călători italian *Cetatea Romei* a trecut peste un submarin american. Au murit cu toţii. Ceva mai târziu, un distrugător al gărzii de coastă a trecut peste un alt submarin american pe lângă Capul Cod. Au murit cu toţii.

Poseidon, submarin , englez, a fost scufundat de o navă japoneză. Accident. S-a întâmplat lângă coasta de nord a Chinei. Au existat destul de mulţi supravieţuitori, dar câţiva au murit din pricina decompresiunii. În primele zile ale războiului, *Surcouf*, care avea echipaj din Franţa şi care era cel mai mare submarin din lume, atât de mare încât îi spuneau submarin-crucişător, a fost scufundat în Caraibe de o navă de escortă dintr-un convoi. Echipajul de pe *Surcouf* avea 150 de oameni. Toţi au murit. McKinnon se frecă la ochi. Şi mai sunt şi altele. Le-am uitat pe marea majoritate. Â, da! A mai fost şi *Umpire,* în 41, cred. N-a fost nevoie decât de un trauler, şi nu unul foarte mare, ca să-l distrugă.

— Ţi-ai demonstrat punctul de vedere, chiar mai mult decât era nevoie, cum a spus şi doctorul Sinclair, zise Patterson. Recunosc că factorul de risc n-a fost foarte mare. Numai să nu te superi pe noi, d-le McKinnon. Suntem toţi nişte amatori. N-am ştiut lucrurile astea. Dumneata le-ai ştiut. Cea mai bună dovadă este faptul că acum submarinul zace pe fundul mării. Făcu o pauză. Trebuie să remarc, boţman, că realizarea dumitale se pare că nu-ţi oferă mare satisfacţie.

— Nu.

Patterson clătină din cap înţelegător:

— Înţeleg. Să fii răspunzător de moartea atâtor oameni, într-adevăr, nu este un gând foarte vesel.

McKinnon îl privi uşor surprins:

— Ce-am făcut, rămâne bun făcut. Submarinul a dispărut şi odată cu el şi echipajul lui. Nu este un motiv de sărbătoare, dar nici de învinuire. Următoarea navă comercială a aliaţilor, care ar fi apărut în raza periscopului lui Klaussen, ar fi ajuns în mod sigur acolo unde se află submarinul lui acum. Singurele submarine bune sunt acelea ce zac făcute ţăndări pe fundul oceanului. Atunci de ce... Dar Patterson se opri brusc, ca un om care-şi pierduse ideea şi cuvintele, apoi spuse: La dracu cu toate argumentele pro şi contra. Ai făcut, totuşi, o treabă minunată. Nici pe mine nu mă încânta mai mult decât pe tine ideea unui lagăr. Şi nici nu sunt atât de modest în privinţa succesului tău, aşa cum eşti tu.

Îi privi pe cei de la masă.

— Un toast pentru boţmanul nostru şi în amintirea doctorului Singh.

— Nu sunt chiar atât de modest cum credeţi dumneavoastră. N-am nici cea mai mică obiecţie să bem în cinstea mea. McKinnon se opri şi îi privi încet pe fiecare din ceilalţi şase. Dar refuz să beau în cinstea amintirii lui Flannelfoot.

McKinnon devenea din ce în ce mai expert în reducerea la tăcere. Aceasta, cea de-a patra, era mult mai lungă şi mai neplăcută decât celelalte. Cei şase se holbară la el, apoi se priviră unul pe celălalt întrebători şi încruntaţi ca în final să-şi concentreze întreaga atenţie asupra lui McKinnon. Şi, din nou, Janet fu cea care întrerupse tăcerea:

— Eşti sigur de ce spui, Archie? Sper cel puţin că-ţi dai seama ce vorbeşti.

— Din păcate ştiu. Doctore Sinclair, aveaţi un aparat pentru stop cardiac în sala de reanimare. Mai aveaţi unul la fel în alta parte?

— Da. în dispensar.

— Şi aveaţi instrucţiuni precise ca, în cazul unei urgenţe, să folosiţi mai întâi aparatul, din dispensar.

— Aşa este. Sinclair îl privea fără să înţeleagă. Dar de unde Dumnezeu să ştii?

— Ştiu pentru că sunt deştept. Boţmanul, care era de obicei calm şi imperturbabil, nu încerca deloc să-şi ascundă amărăciunea. După ce s-a consumat faptul, sunt foarte deştept. Clătină din cap, apoi continuă: N-are nici un rost să mă ascultaţi spunându-vă cât de deştept n-am fost. V-aş propune să vă duceţi cu toţii şi să aruncaţi o privire la aparatul din sala de reanimare. Nu mai e acolo, este în salonul A, lângă masa asistentei. Capacul e închis, dar încuietoarea şi sigiliul au fost distruse... Puteţi să ridicaţi capacul destul de uşor.

Cei şase se uitară unul la altul, se ridicară şi se întoarseră din salon în mai puţin de un minut. Se aşezară în linişte la masă şi rămaseră aşa, tăcuţi. Probabil erau uluiţi de ce văzuseră sau poate nu-şi găseau cuvintele ca să-şi exprime emoţia.

— Simpatic, nu? îi întrebă McKinnon. Un emiţător de mare putere. Spuneţi-mi, doctore Sinclair, doctorul Singh se încuia vreodată în sala de reanimare?

— N-aş putea să vă răspund. Sinclair scuturǎ din cap cu putere, parcă ar fi vrut să alunge neîncrederea. O putea foarte uşor face, pentru că nouă nu ne-ar fi trecut nimic prin cap.

— Dar se ducea de multe ori de unul singur acolo?

— Da. Singur. Destul de des. Insistase să aibă grijă personal de cei doi răniţi. Şi era dreptul lui, bineînţeles, el îi operase.

— Fireşte. După ce am descoperit radioul – nici acum nu ştiu ce m-a făcut să ridic capacul ăla blestemat – am examinat încuietoarea, adică partea aceea din dreptul găurii cheii, pe care a tăiat-o domnul Jamieson, şi zăvorul. Erau amândouă foarte bine unse. Când doctorul Singh răsucea cheia în broască, nu auzeaţi nici cel mai mic zgomot de metal sau cel mai slab ţăcănit.

N-aţi fi auzit nici dacă aţi fi fost la câţiva paşi de el, deşi nimeni n-ar fi avut vreun motiv să-l pândească la câţiva paşi. După ce încuia uşa şi verifica dacă cei doi pacienţi se aflau sub sedaţie – şi dacă nu, atunci se asigura că vor ajunge în acea stare foarte repede – putea folosi radioul după pofta inimii. Dar îmi imaginez că nu-l folosea foarte des. Scopul iniţial, scopul esenţial, al transmiţătorului era emiterea unui semnal continuu de localizare.

— Şi totuşi, nu pot încă să înţeleg, nu-mi vine să cred. Patterson vorbise încet, ca un om care încerca să iasă din transă. Sigur că este adevărat, trebuie să fie adevărat, dar asta nu mă ajută să cred. A fost un om atât de bun, un om atât de drăguţ şi, un doctor priceput, nu-i aşa, doctore Sinclair?

— Era un doctor excelent. Fără nici un dubiu. Şi un chirurg strălucit.

— Aşa a fost şi doctorul Crippen, din câte ştiu, zise McKinnon. Şi mie îmi vine la fel de greu să cred ca şi dumneavoastră, domnule Patterson. N-am nici o idee care ar fi putut fi motivele lui şi nici nu-mi imaginez că vom afla vreodată. A fost un bărbat deştept, un om foarte atent, care

nu risca niciodată şi care-şi acoperea foarte bine urmele. Şi dacă n-ar fi existat nişte tunari iresponsabili la bordul submarinului, n-am fi aflat niciodată cine este Flannelfoot. Trădarea ar putea avea ceva cu originea lui. Deşi spunea ceva despre o descendenţă pakistaneză, el era desigur indian, şi cred că indienii instruiţi n-au nici un motiv să-i iubească pe britanici. S-ar putea să fie ceva legat de religie, pentru că fiind de origine pakistaneză, era probabil musulman, dar care este legătura – habar n-am, Sunt o grămadă de alte motive în afară de cele legate de naţionalitate, politică sau religie, care pot face dintr-un om un trădător. De unde au venit aparatele acelea, doctore Sinclair?

— Au fost aduse la bord în Halifax, Noua Scoţie.

— Ştiu asta. Dar ştiţi de unde erau aduse?

— N-am nici cea mai vagă idee. Are vreo importanţă?

— Ar fi putut să aibă. Problema este că nu ştim dacă doctorul Singh a fost acela care a instalat emiţătorul, după ce aparatul de cardiologie a fost adus la bord sau dacă el ne-a fost livrat cu radioul deja instalat. Eu înclin mai mult să cred că transmiţătorul fusese deja instalat. Era foarte greu să instalezi aşa ceva pe o navă în mişcare. Era greu să-l fi introdus pe furiş la bordul navei şi la fel de greu să scape de aparatul de cardiologie care era înăuntrul cutiei.

— E destul de adevărat când spun că nu ştiu de unde provin aceste aparate, zise Sinclair. Dar ştiu ţara de origine: Anglia.

— De unde ştii? După etichete.

— Or fi multe firme în Anglia care să facă chestii din astea?

— Nici asta nu ştiu. Nu este un lucru care să intereseze aşa, în general. Dar un aparat de cardiologie este un aparat de cardiologie. Îmi imaginez că sunt doar câteva fabrici.

— Deci ar fi destul de uşor de găsit sursa de provenienţă şi nu-mi imaginez că aparatul a părăsit fabrica cu transmiţătorul deja instalat. Îl privi pe Patterson. Serviciul Maritim de Informaţii al Marinei va fi foarte interesat să afle care a fost itinerariul aparatului şi ce escale a făcut pe drumul de la fabrică la San Andreas.

— Într-adevăr. Şi nu cred că le va lua mult să descopere unde şi-a schimbat proprietarul şi cine a făcut înlocuirea. Se pare că prietenii noştri sabotori au fost foarte neatenţi de s-au lăsat aşa descoperiţi.

— Nu chiar, domnule. Fur şi simplu nu s-au gândit niciodată că ar putea fi descoperiţi.

— Bănuiesc. Spune-mi, boţman, de ce ţi-a trebuit atâta timp să ne spui despre doctorul Singh?

— Pentru că am avut aceeaşi reacţie ca şi dumneavoastră. Mi-a venit foarte greu să cred ce-mi vedeau ochii. Şi apoi cu toţii îl respectaţi foarte mult pe doctorul Singh. Nimănui nu-i place să fie purtător de veşti rele. îl privi pe Jamieson. Cât timp credeţi că vă ia, domnule, să montaţi un buton de sonerie pe biroul surorii din salonul A, care să sune şi aici, dar şi în sala maşinilor şi pe puntea de comandă.

— Foarte puţin. Jamieson făcu o pauză scurtă. Sunt sigur că ai un motiv serios să montăm acest – cum să-l numim? – acest sistem de alarmă. Putem să-l aflăm şi noi?

— Sigur că da. Pentru ca sora de gardă din Salonul A să ne poată anunţa dacă vreo persoana neautorizată intră în salon. Acea persoană neautorizată n-are de unde să ştie, cum de altfel nu ştim nici noi, dacă transmiţătorul mai merge sau nu. Dar el trebuie să pornească de la presupunerea că funcţionează şi că noi vom putea trimite un semnal SOS Marinei Regale. În mod clar, pentru nemţi nu contează nimic mai mult decât ca noi să nu transmitem un astfel de semnal şi să rămânem singuri şi neprotejaţi. Ei ne vor şi ne vor în viaţă, aşa că intrusul ar face tot ce-i stă în putinţă să distrugă aparatul.

— Stai puţin, stai puţin, îl întrerupse Patterson. Intrusul? Persoana neautorizată? Ce persoană neautorizată? Doctorul Singh e mort.

— Habar n-am cine anume e intrusul. Singurul lucru de care sunt sigur este că el există. Dacă vă amintiţi, am spus mai devreme că am impresia că avem mai mulţi sabotori la bord. Acum sunt sigur. Doctore Sinclair, timp de o oră întreagă, înainte ca locotenentul Ulbricht şi avionul său să-şi facă apariţia – şi chiar şi puţin după aceea – dumneavoastră şi

doctorul Singh îi operaţi pe cei doi marinari răniţi – cei doi marinari morţi acum – de pe *Argos*. Am dreptate?

— Aşa e. Glasul şi chipul lui Sinclair exprimau nedumerirea.

— A părăsit vreodată sala de operaţii?

— Niciodată.

— Şi chiar în această perioadă, un necunoscut se ocupa de cârpăcirea tablourilor de siguranţă şi a siguranţelor. Deci, Flannelfoot numărul 2.

După o scurtă tăcere, Jamieson spuse:

— Nu suntem foarte isteţi, nu? Bineînţeles că ai dreptate. Ar fi trebuit să descoperim şi noi singuri asta.

— Aţi fi descoperit-o. Dar să găsiţi cadavrul doctorului Singh şi apoi să descoperiţi cine era el de fapt, este totuşi de ajuns să vă facă să nu-vă mai gândiţi la altceva. Şi mie abia acum mi-a trecut prin cap. Bănuiesc că am avut mai mult timp să mă liniştesc de pe urma şocului.

— Am o obiecţie, zise Patterson. Mai bine zis, un semn de întrebare. Dacă aparatul va fi distrus, nemţii nu vor mai avea cum să ne urmărească.

— Nu ne urmăresc nici acum, zise McKinnon calm. Firele de la baterii sunt deconectate. Şi chiar dacă n-ar fi fost deconectate, cel mai mic dintre două rele este distrugerea transmiţătorului. Ultimul lucru pe care Flannelfoot numărul 2 ar vrea să-l vadă este o navă a Marinei Regale la orizont. Ar putea să mai aibă un transmiţător ascuns într-un loc secret, deşi mă îndoiesc. Doctore Sinclair, vreţi să verificaţi aparatul cardiologie din dispensar, deşi sunt sigur că totul e în ordine?

— Păi, zise Sinclair, avem totuşi o satisfacţie, ştiind că ne-au pierdut urma.

— N-aş paria pe aşa ceva, doctore. De fapt, aş paria chiar împotrivă. Un submarin nu-şi poate folosi radioul în imersiune, dar aduceţi-vă aminte că băiatul ăsta ne-a urmărit la suprafaţă şi a fost în mod sigur în contact continuu cu baza sa de la ţărm. Ştiu exact care a fost poziţia şi cursul nostru în momentul în care submarinul s-a scufundat. Nici nu m-aş mira să mai fie un alt submarin pe urmele noastre – au ei un nenorocit de motiv pentru care se pare că suntem foarte importanţi pentru nemţi. Şi nu trebuie să uitaţi că pe măsură

ce ne îndreptăm spre sud-vest avem din ce în ce mai multe ore de lumină. Cerul este destul de senin şi există şanse ca un avion Focke-Wulf sau ceva de genul ăsta să ne repereze în timpul zilei.

Patterson îl privi posomorât.

— Ai un talent extraordinar de a linişti oamenii, boţman.

— Îmi pare rău, sir, răspunse McKinnon zâmbind. Pur şi simplu cântăresc sorţii, asta-i tot.

— Sorţii, interveni Janet. Nu pariezi nici pe şansa noastră de a ajunge la Aberdeen, nu-i aşa, Archie?

McKinnon îşi ridică mâinile, predându-se:

— Nu sunt jucător de jocuri de noroc şi sunt oricum prea multe necunoscute. Oricare din părerile voastre este la fel de bună ca şi a mea. Eu nu pariez împotriva şanselor noastre, Janet. Cred că avem o mică şansă să reuşim. Se opri puţin. Am trei lucruri de făcut. Mă duc fa Căpitanul Andropolous şi la oamenii lui. Mă gândesc că „radio” este un cuvânt destul de universal. Dacă nu, o să mă fac înţeles prin limbajul semnelor. Majoritatea echipajului de pe *Argos* a supravieţuit, aşa că am şanse să găsesc un radiotelegrafist printre ei. Ar putea să arunce o privire la maşinăria asta, să vadă dacă putem transmite cu ea. Locotenente Ulbricht, v-aş fi recunoscător dacă aţi putea urca pe puntea de comandă când va sosi momentul şi să notaţi poziţia lunii. Şi al treilea lucru: dacă se mai întrerupe lumina din salonul A, cine este de gardă va trebui să apese imediat pe butonul de alarmă.

McKinnon se pregăti să se ridice, dar se opri uitându-se la paharul neatins:

— Ei, totuşi după tot ce s-a întâmplat, un toast pentru cei dispăruţi. Sau mai bine un vechi blestem galic. Pentru doctorul Singh. Fie ca sufletul său să ajungă în partea cea mai neagră a iadului. Îşi ridică paharul. Pentru Flannelfoot.

McKinnon bău de unul singur.

CAPITOLUL IX

La mai puţin de 10 minute după ce McKinnon ajunsese pe puntea de comandă, sună telefonul:

— Jamieson la telefon! Pe vasul ăsta blestemat continuă să se întâmple o grămadă de lucruri. Am mai avut un accident.

— Un accident? -

— Un accident intenţionat. Incident, l-aş numi. Amicul dumneavoastră Limassol.

„Limassol” era numele pe care i-l dăduse McKinnon radiotelegrafistului de pe *Argos*, pe care reuşise să-l descopere. Nu mai putuse afla despre el decât că era un grec cipriot din Limassol.

— Ce i s-a întâmplat amicului Limassol?

— A fost atacat.

— Ah! McKinnon nu era genul de om care să răbufnească în exclamaţii. Era de aşteptat. Cine l-a atacat?

— Ar trebui să ştii să nu pui astfel de întrebări, boţman. De unde dracu să ştiu eu cine l-a atacat? Nimeni nu ştie niciodată, cine ce face pe *San Andreas*. Ofiţerul Şef nici nu şi-a imaginat, atunci când a botezat nava, ce bun prezicător este. E un loc nenorocit pe care se întâmplă numai dezastre. Eu nu pot decât să-ţi prezint faptele, aşa cum le ştiu eu. Când Limassol ş-a dus să examineze emiţătorul, era de serviciu sora Maria. După un timp, el s-a ridicat în picioare şi a mimat o înşurubare cu degetul arătător în palmă. Ea a ghicit că are nevoie de nişte scule şi a trimis după Wayland Day ca să-l ducă jos în sală maşinilor. Eram şi eu acolo şi i-am dat sculele de care avea nevoie. A mai luat şi un megohmmetru de punte. Iţi dădea impresia unui om care ştie ce face. În timp ce se întorcea la spital, pe coridorul care duce la popotă, a fost lovit cu ceva tare şi greu.

— Cât de tare şi cât de greu?

— Aşteaptă numai puţin la telefon. L-am adus aici jos în salonul A şi doctorul Sinclair tocmai se ocupă de el. El te poate lămuri mai bine decât mine.

După un moment scurt de tăcere, în receptor se auzi vocea lui Sinclair.

— Boţman? Of, la naiba, confirm existenţa iui Flannelfoot nr. 2. Asta nu pentru că ar fi fost nevoie de o confirmare, dar nu m-am aşteptat să am atât de repede şi violent dovada. Tipul nu pierde deloc timp. Periculos, violent, acţionează din proprie iniţiativă şi îi merge mintea pe aceeaşi lungime de undă cu a noastră.

— Limassol în ce stare e?

— Destul de rău, ca să nu spun mai mult. Sunt sigur că a fost lovit cu un obiect metalic. Probabil cu o rangă. Cred că a vrut să-l omoare. Cu un altul poate că ar fi reuşit, dar Limassol ăsta are o ţeastă ca de elefant. Fracturată acum, bineînţeles. O să-i fac o radiografie. E o chestie de rutină şi inutilă, dar obligatorie. Nu dă semne că ar avea vreo tulburare a creierului, dar asta nu înseamnă ca n-ar fi posibil; Oricum, în stadiul în care este, nici o tulburare nu dă semne clare. Există două lucruri de care sunt sigur, domnule McKinnon. Va trăi, dar, un timp de acum încolo, nu vă va fi de mare folos nici dumneavoastră, nici altcuiva.

— Adică, aşa cum spunea doctorul Singh despre locotenentul Cunnigham, ar putea dura două ore, două zile, două săptămâni sau două luni.

— Cam aşa ceva. N-am nici cea mai vagă idee. Tot ce ştiu este că în cazul în care şi-ar reveni destul de rapid, în zilele următoare tot nu o să vă poată ajuta. Aşa că îl puteţi scoate din toate planurile pe care le aveţi.

— Nu mai am nici un plan, doctore.

— Într-adevăr. Se pare că nu prea avem de ales. Domnul Jamieson vrea să vă mai spună ceva.

Jamieson luă din nou receptorul:

— Se poate ca asta să fie vina mea, boţman. Poate dacă m-aş fi gândit mai atent şi mai repede, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva.

— De unde era să fi ştiut că Limassol va fi atacat?

— Asta aşa e. Dar ar fi trebuit să merg cu el, nu ca să-l apăr, ci ca să văd ce-i face la aparat ca să funcţioneze în felul ăsta, aş fi putut să prind şi eu câte ceva, foarte puţin bineînţeles, dar destul ca să nu fim nevoiţi să ne bizuim pe un singur om.

— Flannelfoot v-ar fi neutralizat probabil şi pe dumneavoastră. N-aveţi dreptate, sir, când vă învinovăţiţi singur, pentru că nu există nici o vină. Laptele s-a vărsat, dar nu dumneavoastră sunteţi vinovatul. Mai daţi-mi puţin timp şi o să descopăr că totul a fost numai din vina lui McKinnon.

Închise telefonul şi le povesti pe scurt discuţia lui Naseby şi locotenentului. Naseby era de serviciu la timonă, iar locotenentul socotise că starea lui era foarte bună şi nu mai trebuia considerat pacient de salon, aşa că urcase pe punte.

— Încurcată treabă, zise Ulbricht. Amicul nostru pare să fie un tip cu multe resurse şi care gândeşte repede. E un om hotărât şi de acţiune. Am zis „încurcată treabă” pentru că tocmai acum mi-a venit în cap că nu doctorul Singh, ci el s-ar putea să fie Flannelfoot numărul 1. În cazul ăsta ne putem aştepta la mult mai multe neplăceri. Oricum, se pare că-i putem şterge de pe lista suspecţilor pe cei de pe *Argos*. Nici unul din ei nu ştie engleză, aşa că n-aveau cum să afle că aparatul cardiac modificat era în salonul A.

McKinnon era posomorât:

— Într-adevăr, se pricep foarte bine să se holbeze la tine când le vorbeşti în engleză, dar faptul că nici unul nu pare să înţeleagă o boabă englezeşte, nu înseamnă că măcar unul sau doi dintre ei nu ştiu engleză, chiar mai bine decât mine. Aşa că nu eliminăm în nici un caz echipajul de pe *Argos*. Şi bineînţeles, nu eliminăm de pe lista suspecţilor nici echipajul nostru şi nici pe cei 9 bolnavi pe care i-am luat din Murmansk.

— Dar de unde să ştie ei că am mutat aparatul din sala de reanimare în salonul A? Numai – staţi să văd – numai 7 oameni ştiau de această mutare. Cei 7 care am fost la masă azi-dimineaţă. Poate că unul dintre noi a vorbit.

— Nu, răspunse McKinnon foarte convins.

— Poate din greşeală.

— Nu.

— Ai o încredere atât de mare în noi? Ulbricht zâmbi, dar întrebarea nu fusese pusă în glumă. Sau doar pentru că trebuie să existe şi oameni în care să ai încredere?

— Chiar am încredere în voi, glasul lui McKinnon era puţin obosit. De fapt, nici nu era nevoie ca vreunul dintre voi să vorbească. Toată lumea ştie că doctorul Singh şi cei doi răniţi de pe *Argos* sunt morţi. McKinnon gesticulă uşor, ca şi cum i-ar fi spus argumentul decisiv. In fond, o să-i înmormântăm în mai puţin de jumătate de oră. Toată lumea ştie că au fost omorâţi în urma exploziei din sala de reanimare, iar noul nostru Flannelfoot ştia probabil că emiţătorul era acolo şi şi-a imaginat sau a bănuit că în urma exploziei şi lada aparatului a fost distrusă atât cât era nevoie ca să descoperim emiţătorul. In realitate, lada n-a avut nimic, pur şi simplu am avut noroc că l-am descoperit.

— Cum explici atacul asupra radiotelegrafistului?

— Simplu. Chipul şi glasul lui McKinnon erau triste. Flannelfoot nu trebuia neapărat să ştie unde anume se află emiţătorul. Nu era nevoie decât să ştie că noi am devenit foarte interesaţi de transmisiuni. Domnul Jamieson a încercat să ia o parte din vină asupra lui. Absolut fără rost când inteligentul McKinnon se află prin apropiere. E vina mea. E numai vina mea. Cred că am coborât ca să caut un radiotelegrafist, echipajul de pe *Argos* stătea, ca de obicei, retras într-un colţ. Nu erau singuri. Mai erau câţiva din bolnavii pe care i-am luat din Murmansk şi câţiva din echipajul nostru, dar se aflau destul de departe ca să nu audă ce vorbim. De fapt, nici n-am vorbit. Eu am repetat de câteva ori cuvântul „radio”, în şoaptă ca să nu fiu auzit şi de alţii. Băiatul ăsta din Limassol s-a uitat la mine. Apoi am mimat că transmit un mesaj prin Morse şi am învârtit o manivelă imaginară de generator electric. Nimeni n-a putut vedea ce fac eu, decât echipajul de pe *Argos*. Apoi, am făcut o greşeală stupidă. Mi-am dus mâna la ureche, ca şi cum aş fi ascultat ceva. Chiar atunci a înţeles Limassol mesajul şi s-a ridicat în picioare. Dar şi noul nostru Flannelfoot a înţeles mesajul. Doar un mic gest de-al meu şi a înţeles. Nu este numai un tip violent şi periculos, dar şi foarte deştept. O combinaţie neplăcută.

— Chiar că e neplăcută! zise Ulbricht. Ai dreptate, nu se poate să nu ai dreptate, dar nu văd nici un motiv să-ţi faci reproşuri. Am folosit cuvintele potrivite mai devreme: e o treabă încurcată.

— Îţi aminteşti cumva cine anume era la popotă atunci? întrebă Naseby.

— Da. Toţi din echipajul nostru, care nu erau de pază. Pe punte erau numai doi de pază: Trent în cabina căpitanului unde avea grijă de sextant şi de cronometru şi cu tine. Mai erau la popotă şi cei de la sala maşinilor care aveau liber. Doi bucătari şi Mario. 7 din cei 17 bolnavi din Murmansk – 3 care au TBC, 3 cu depresiune nervoasă şi unul din cei degeraţi. Acesta însă este atât de înfofolit în bandaje că abia merge, aşa că,putem să nu-l luăm în considerare. Două asistente medicale, pe care iar nu ie luăm în considerare. Şi aveţi fără îndoială dreptate, locotenente, că echipajul de pe *Argos* este în afara oricărei bănuieli.

— Ei, asta-i ceva nou, zise Ulbricht. Acum un minut vă exprimaţi rezervele fată de ei, lucru care mi s-a părut ciudat. În lunga noastră discuţie din cabina căpitanului, căzusem mai mult sau mai puţin de acord că echipajul de pe *Argos* nu putea fi suspect. Ipoteza iniţială, dacă vă aduceţi aminte, v-a aparţinut.

— Îmi aduc aminte. Următorul lucru pe care îl veţi afla este că mă voi uita în oglindă şi voi spune: „Nici în tine nu am încredere”. Ştiu că eu am lansat această ipoteză, dar am încă o mică îndoiala. Atunci bănuiam că mai există încă un Flannelfoot la bord, dar n-am fost sigur până acum o jumătate de oră. E imposibil să te îndoieşti acum că noul nostru Flannelfoot este cel care ne-a făcut gaura în compartimentul de balast de la prova, când ne aflam lângă corveta care se scufunda. Şi este de necrezut – pentru mine acesta este argumentul hotărâtor – că un marinar de pe *Argos* ar ucide intenţionat o persoană care nu-i este numai coleg, ci şi compatriot.

— Cel puţin am rezolvat ceva, zise Naseby. Asta înseamnă că n-a mai rămas pe listă decât echipajul nostru.

— Da, echipajul nostru şi cel puţin 6 aşa-zişi bolnavi, infirmi fizic sau psihic pe care i-am luat din Murmansk.

— Archie, călătoria asta te va distruge, zise Naseby, clătinând din cap cu tristeţe. Nu te-am văzut niciodată atât de suspicios faţă de toată lumea şi tocmai ai spus că te-ai putea trezi că nu mai ai încredere nici în tine.

— George, dacă această predispoziţie răutăcioasă spre suspiciune oferă o speranţă cât de mică de supravieţuire, atunci voi continua să caut să rămân cu ea. Dacă vrei să-ţi aminteşti, noi a trebuit să părăsim portul Halifax în mare grabă, cu acest cargo aproape pe jumătate transformat în navă sanitară. De ce? Ca să ajungem la Arhanghelsk şi asta cât mai repede posibil. Apoi, după acel mic accident suferit când eram lângă corvetă, a devenit la fel de important să deviem spre Murmansk. De ce?

— Păi, eram uşor înclinaţi într-o parte şi cu prova puţin dezechilibrată.

— Dar nu mai luam apă, condiţiile atmosferice erau bune, am fi putut ajunge în Marea Albă, am fi traversat-o şi am fi poposit ia Arhanghelsk fără prea multe probleme. Dar nu! Ori la Murmansk ori nicăieri. Şi din nou te întrebi: de ce?

— Pentru ca ruşii să poată pune explozibilul în camera de balast, îi răspunse Ulbricht zâmbind. Îţi amintesc de propriile tale cuvinte: „Amabilii noştri aliaţi”.

— Mi le amintesc şi eu, deşi mi-aş dori să nu o fac. Cu toţii facem greşeli, iar eu în mod sigur nu sunt o excepţie. Ce-am spus atunci a fost cea mai mare greşeală a mea. Nu ruşii au pus explozibilul, ci compatrioţii tăi.

— Nemţii? Imposibil!

— Locotenente, dacă vă imaginaţi că în Murmansk şi Arhanghelsk nu mişună o grămadă de spioni şi agenţi nemţi, atunci trăiţi în Ţara Minunilor ca şi Alice.

— Asta se poate, se poate. Dar să se infiltreze ei într-o echipă de lucrători ruşi! E imposibil.

— Nu este imposibil, dar nici măcar nu era nevoie. Oamenii pot fi mituiţi. S-ar putea să nu fie adevărat că fiecare om îşi are preţul lui, dar întotdeauna există unii care pot fi cumpăraţi.

— Vreţi să spuneţi, un rus trădător?

— De ce nu? Avem şi noi trădătorii noştri, aveţi şi voi trădătorii voştri. Fiecare ţară îşi are trădătorii ei.

— De ce-am vrea noi, nemţii, să punem un explozibil pe San Andreas?

— Pur şi simplu, habar n-am. Aşa cum nu ştiu nici de ce, de când am trecut de Capul Nord, nemţii ne-au tot urmărit, ne-au hărţuit şi ne-au atacat, fără să încerce să ne scufunde. Vreau să spun, de fapt, că aceiaşi agent sau aceiaşi agenţi germani i-au plătit pe unul sau mai mulţi din bolnavii pe care i-am luat din Murmansk. Un caz de psihiatrie sau un pacient suferind de o depresiune nervoasă – prefăcut şi într-un caz şi-n celălalt – care s-a săturat şi de război şi de mare, reprezintă o alegere ideală pentru rolul de trădător şi cred că preţul nici n-a fost foarte ridicat.

— Obiecţie, d-le McKinnon. Detaşarea lui *San Andreas* de convoi a fost o hotărâre de ultimă instanţă. Nu poţi cumpăra un om peste noapte.

— Într-adevăr, în cea mai mare parte, este o ipoteză puţin probabilă. Poate că ştiau cu o săptămână, două înainte, că vom fi deviaţi spre Murmansk.

— De unde, Dumnezeu, să fi ştiut asta?

— Nu ştiu. Aşa cum nu ştiu de ce cineva din Halifax ştia cu mult înainte că doctorul Singh va avea nevoie de un emiţător-receptor.

— Şi nu vi se pare extraordinar faptul că ruşii, fără să fie răspunzători de plasarea explozibilului, au adus *San Andreas* direct în Murmansk, evident doar în interesul exclusiv al misterioşilor dumneavoastră agenţi germani?

— Nu sunt agenţii mei, dar misterioşi într-adevăr sunt. Răspunsul meu este din nou că habar n-am. Se pare că adevărul este că eu pur şi simplu nu ştiu nimic despre tot ce se întâmplă. McKinnon oftă. În fine! E aproape ora prânzului, locotenente. Mă duc să iau sextantul şi cronometrai.

Locotenentul Ulbricht îşi ridică ochii de pe hartă:

— În continuare, ne descurcăm remarcabil. Ne menţinem acelaşi curs – 213, mai precis 64° N. Ideal ar fi să schimbăm direcţia spre sud, dar, cum suntem deja destul de aproape de Trondheim, în felul ăsta ne-am apropia şi mai mult. Aş propune să menţinem acest curs şi să schimbăm direcţia spre

sud în cursul nopţii; la miezul nopţii sau cam în jurul acelei ore. Aşa, vom ajunge mâine în dreptul coastei de est a insulei dumneavoastră de baştină, domnule McKinnon. O să calculez.

— Dumneavoastră sunteţi navigatorul, îi răspunse McKinnon cu simpatie.

În contrast puternic cu condiţiile în care, cu 48 de ore înainte, se desfăşurase prima înmormântare în masă, vremea era acum aproape blândă. Vântul n-avea mai mult de 3 noduri în intensitate, marea era destul de calmă ca *San Andreas* să-şi menţină chila dreaptă, iar cerul era acoperit de fâşii de nori albi şi pufoşi. Lui McKinnon, care stătea lângă balustrada de la tribord, nu-i plăcea deloc această îmbunătăţire a vremii. Ar fi preferat furtuna de zăpadă care îi acoperise la cealaltă înmormântare.

Afară de boţman, Patterson, Jamieson, Sinclair, 2 mecanici şi 2 marinari, care aduseseră cadavrele, erau singurii care mai participau sau erau martori la înmormântare, pentru că nu puteau fi consideraţi foarte îndureraţi. Nimeni altcineva nu ceruse să participe. Din motive clare, nimeni nu avea să-l plângă pe doctorul Singh, iar pe cei doi marinari de pe *Argos* nu-i cunoscuse decât Sinclair, dar şi acesta îi întâlnise numai pe masa de operaţie, două trupuri inconştiente.

Doctorul Singh a fost aruncat peste bord fără nici o ceremonie şi fără să i se ureze nimic bun pentru drumul său spre lumea de dincolo. Patterson, care, evident, nu era făcut pentru preoţie; a citit repede liturghia din cartea de rugăciuni pentru cei doi greci şi apoi dispărură şi aceştia.

— Să fac de două ori acest lucru este deja prea mult, spuse Patterson, închizând cartea de rugăciuni. Să sperăm că nu va exista şi o a treia oară. Se întoarse către McKinnon: Bănuiesc că ne menţinem pe nefericitul nostru de drum;

— Facem tot ce putem, sir. Locotenentul Ulbricht a propus să schimbăm cursul spre sud. Aşa, am ajunge mai repede la Aberdeen, Cred că ştie ce face. Dar oricum, schimbarea va surveni cam peste 12 ore.

— Alegeţi soluţia cea mai bună. Patterson examină întinderea mării, care era pustie. Nu ţi se pare ciudat, boţman, că de aproape 3 ore, nu ne-a atacat nimeni, şi nici măcar nu ne-au localizat? Din moment ce-au pierdut orice

legătură cu submarinul trebuie să fie grei de cap să nu-şi dea seama că s-a întâmplat ceva.

— Aş zice că amiralul Doenitz, care comandă flota de submarine din Trondheim, e departe de a fi greu de cap. Am sentimentul că ştiu exact unde ne aflăm. Din câte am înţeles, unele din ultimele tipuri de submarine se deplasează foarte rapid în imersiune şi unul dintre ele ne-ar fi putut urmări uşor pe un ASDIC, fără ca noi să ştim. Privi şi el în jur, dar mai încet decât Patterson, apoi se întoarse cu faţa spre babord şi spuse: Dar iată că eram urmăriţi.

— Ce? Ce vrei să spui?

— Nu auziţi?

Patterson îşi întinse gâtul, ascultând atent, apoi spuse clătinând din cap:

— Cred că aud ceva. Da, aud.

— Un Condor, zise McKinnon. Un Focke-Wulf. Îl văd, adăugă el arătând spre cer. Vine chiar dinspre răsărit şi Trondheimul este chiar la est de noi. Pilotul ştie exact unde suntem. Submarinul care ne-a urmărit a transmis probabil la Trondheim toate coordonatele...

— Ştiam că un submarin trebuie să se ridice la suprafaţă ca să transmită.

— Nu. Nu trebuie decât să aibă antena de transmisie deasupra apei. Putea să o scoată la suprafaţă la câteva mile de aici şi noi să n-o fi văzut. Dar, oricum, cred că este mult mai departe de noi.

— Care or fi intenţiile Condorului?

— Dumneavoastră ce bănuiţi, sir? Din păcate, nu putem pătrunde în mintea comandanţilor de submarine sau de avioane Luftwaffe din Trondheim. Bănuiala mea este că nu vor încerca să ne distrugă. Până acum n-au făcut mari eforturi să ne scufunde. Dacă ar vrea s-o facă, o singură torpilă de pe submarinul care sunt sigur că e undeva în apropiere ne-ar face imediat de petrecanie. Sau, dacă ar vrea să ne scufunde cu un avion, n-ar folosi un Condor, care este un avion de recunoaştere. Heinkel-urile, Heinkel II sau Stukas-ul cu rezervoare pentru distanţe mari ar fi mult mai eficiente, iar Trondheimul este la numai 200 de mile de aici.

— Atunci avionul ăsta ce vrea? Condorul era la 2 mile distanţă acum şi începuse să coboare rapid.

— Informaţii.

Tocmai atunci McKinnon se uită sus pe puntea de comandă, unde Naseby ieşise la babord şi privea la Condorul care se apropia spre pupa. Îşi duse mâinile pâlnie la gură şi îl strigă pe George.

Naseby se întoarse spre el.

— Jos! Jos! îi strigă McKinnon şi îi arată puntea. Naseby ridică mâna în semn că a înţeles ce are de făcut şi dispăru înăuntru. Domnule Peterson, să intrăm şi noi înăuntru. Acum.

Patterson ştia când să pună întrebări şi când nu. Porni spre platformă şi în mai puţin de 10 secunde erau cu toţii la adăpost, mai puţin McKinnon care rămăsese în dreptul uşii.

— Informaţii? Ce fel de informaţii, întrebă Patterson.

— Staţi numai puţin! McKinnon ieşi repede afară, se uită spre pupa şi în două secunde era înapoi la adăpost. E la jumătate de milă de noi. Coboară foarte, foarte încet şi a ajuns cam la 50 de picioare deasupra apei. Ce fel de informaţii? Să zicem, unde sunt găurile de la obuze, dacă sunt pe părţile laterale sau în suprastructură, orice informaţie care le-ar indica un conflict cu un alt vas. La babord n-or să vadă nici o gaură.

Patterson ar fi vrut să spună ceva, dar zgomotul neaşteptat al mitralierelor cu bătaie scurtă îi acoperi glasul. Văzduhul se umplu de pocnetele furioase ale sutelor de gloanţe care loveau platforma şi babordul şi de huruitul din ce în ce mai puternic al motoarelor avionului, care trecu la mai puţin de 50 metri de *San Andreas*.

După câteva secunde se aşternu din nou liniştea,,

— Aha, acum înţeleg de ce i-ai spus lui Naseby să se lase în jos, zise Jamieson.

— Informaţii! Glasul lui Patterson era trist, aproape jalnic. Au un mod foarte ciudat de a tăbărî pe oameni ca să obţină informaţii. Am avut impresia că ai spus că nu ne vor ataca.

— Am spus că nu ne vor scufunda, dar să mai termine pe câţiva oameni din echipaj e numai în avantajul lor. Cu cât omoară mai mulţi dintre noi, cu atât cred că ne au la mână mai uşor.

— Crezi că au obţinut informaţiile pe care le voiau?

— Sunt convins. Puteţi fi sigur că aveau ochii aţintiţi pe noi şi ne examinau foarte atent atunci când au trecut la 50 de metri de noi. N-au văzut avaria de la prova, pentru că este sub apă, dar n-au putut să nu vadă şi altceva care este tot sub apă şi tot la prova: linia de plutire. Numai dacă sunt de-a dreptul chiori n-au văzut că avem prova mâi jos. Şi iar, numai dacă sunt complet grei de cap, n-au realizat că am fost loviţi sau am lovit noi ceva. Avaria nu putea fi efectul unei mine sau al unei torpile, pentru că am fi fost pe fundul mării. Deci şi-au dat seama imediat că am atacat ceva cu pintenul etravei şi nu le va trebui mult ca să realizeze ce anume am atacat.

— Of, Doamne, Doamne, zise Jamieson. Nu-mi place deloc chestia asta, boţman.

— Nici mie, sir. Se cam schimbă situaţia acum, nu? Este o problemă care ţine de prioritatea comandanţilor supremi germani; O problemă de viaţă şi de moarte. Ce este mai important pentru ei: să ne captureze mai mult sau mai puţin vii sau să-şi răzbune submarinul pierdut?

— Indiferent de varianta pe care o aleg, noi nu putem mişca nici măcar un deget, zise Patterson. Hai să mâncăm.

— Cred că ar trebui să mai aşteptăm puţin, sir. McKinnon rămase nemişcat şi tăcu câteva secunde, apoi spuse: Se întoarce.

Şi într-adevăr, Condorul se întorcea, zburând la fel de jos, aproape de creasta valului. Acest al doilea zbor pe lângă *San Andreas* era de fapt traiectoria în oglindă a primului. În loc să zboare de la pupa spre prova, pe partea babordului, Condorul venea dinspre prova spre pupa, pe partea tribordului. Era, bineînţeles, însoţit de rafale de mitralieră. La 10 secunde după ce focul încetase, McKinnon, urmat de ceilalţi, se duse la balustrada babordului.

Condorul depăşise zona babordului şi lua înălţime, depărtându-se de ei.

— Ei bine! zise Jamieson. Se pare că am scăpat uşor. Mai mult ca sigur că au văzut cele trei găuri de obuze din partea tribordului, nu-i aşa boţman?

— Nu se putea să le scape, sir.

— Poate că acum tocmai se ridică la înălţimea de bombardare şi se vor întoarce să încheie toate socotelile cu noi.

— Ne-ar fi putut bombarda de la 100 metri înălţime, fără să-şi pericliteze deloc viaţa.

— Sau poate că n-are bombe la bord.

— Nu. În mod sigur are bombe la bord. Nu cară bombe avioanele Focke-Wulf care patrulează de la Trondheim la Lorient în Franţa, ocolind şi Insulele Britanice, sau avioanele care patrulează până la Strâmtoarea Danemarcei. În locul bombelor, ele au montate rezervoare suplimentare de benzină. Cele care patrulează pe distanţe mici au de obicei la bord bombe de 250 kilograme, nu din acelea mai mici, cum a folosit locotenentul Ulbricht. Pilotul de pe Condor este, bineînţeles, în legătură directă prin radio cu Trondheimul.

Le-a spus probabil de ce nu se mai primeşte nici o veste de la submarin, dar, totuşi, i s-a ordonat să ne lase în pace. Cel puţin pentru moment.

— Ai dreptate, spuse Patterson. Nu se mai întoarce. Ciudat. Ar fi putut să-şi petreacă toată ziua, sau cel puţin până la căderea nopţii, făcând cercuri deasupra noastră şi raportând poziţia exactă. Dar nu! El a plecat. Mă întreb de ce?

— Nu-i nevoie să vă întrebaţi, sir. Plecarea Condorului ne dovedeşte clar că suntem urmăriţi de un submarin. N-avea rost să ţină pe urmele noastre şi un avion şi un submarin în acelaşi timp.

— Şi nu putem să facem nimic în privinţa nenorocitului ăla de submarin?

— Păi, nu-l putem ataca, pentru, că nu ştim unde este, iar, acum, după ce probabil că a aflat ce s-a întâmplat cu celălalt submarin sau va afla în curând, nu mai avem nici o speranţă că are să iasă la suprafaţă. Am putea scăpa de el, dar nu în momentul acesta şi oricum s-ar putea să nu reuşim. Am opri motoarele şi generatoarele şi ar pierde contactul, dar nu mult timp, pentru că şi-ar înălţa periscopul şi ne-ar prinde din nou.

— Când ai zis nu în momentul acesta, ai vrut de fapt să spui că după ce se înnoptează?

— Da, m-am gândit că am putea încerca atunci; Stăm nemişcaţi o jumătate de oră şi apoi o luăm în altă direcţie.

Motoarele merg la turaţie mică, cu cât facem mai puţin zgomot, cu atât scad şansele să fim detectaţi. S-ar putea să ne ia mai mult de o jumătate de oră ca să atingem viteza maximă. În cel mai bun caz, asta se poate numi joc de noroc, pe care chiar dacă-l câştigăm, n-avem garanţia că vom fi liberi ca păsările cerului. Submarinul va anunţa la Trondheim că ne-a pierdut. Ei ştiu în continuare cam pe unde ne aflăm şi un Condor poate acoperi o zonă foarte mare în timp foarte scurt, dacă foloseşte rachete semnalizatoare.

— Îmi ridici moralul foarte mult, zise Jamieson; Strategia lor mă pune în încurcătură. De ce au pus un Condor să vină până aici, să se întoarcă şi apoi să vină din nou la lăsarea serii? De ce nu rămâne aici tot timpul şi apoi să vină un altul care să-l schimbe? Pur şi simplu nu înţeleg.

— Eu înţeleg. Deşi suntem încă foarte departe de Aberdeen, ofiţerii superiori nemţi din Norvegia probabil că tocmai se gândesc dacă să încerce sau nu să ne oprească. Sentimentul meu şi nu e nimic mai mult decât un sentiment, este că vor încerca. Un Condor nu ne poate opri decât scufundându-ne sau – distrugându-ne. S-a dovedit că nu vor să ne scufunde şi nici să ne provoace avarii atât de mari încât să nu ne mai putem urma drumul. Submarinul poate ieşi la suprafaţă cam la o milă depărtare şi ar urmări cu atenţie chiar şi o deviaţie de 1° sau 2° a cursului nostru – şi asta ar urmări-o chiar cu foarte, foarte mare atenţie şi apoi ar începe să trimită obuz după obuz în platformă şi în spital până când noi vom ridica steguleţul alb.

— Ce bine reuşeşti să mă linişteşti, boţman.

Îndată ce McKinnon intră în cabina timonei, Naseby îi întinse binoclul.

— Uită-te din uşa de la tribord, Archie. Nu-i nevoie să ieşi afară. Puţin mai la stânga de centrul navei. Adică mai spre Vest.

McKinnon luă binoclul şi examină zona cam 10 secunde.

— Cam la o milă şi jumătate, zise el înapoindu-i binoclul lui Naseby. E ca o oglindă, numai că, bineînţeles, nu este o oglindă. Este periscopul unui submarin care reflectă lumina Soarelui. Noi, George, suntem supuşi unui război psihologic.

— Aşa-l numeşti tu? Bineînţeles că l-au poziţionat intenţionat ca să-l vedem. Bineînţeles, că din întâmplare. Bineînţeles, că din neatenţie. George, roteşte nava încet, foarte încet la babord, până ajungem pe direcţia est şi apoi continuă să te deplasezi într-acolo. Cât faci tu asta, eu o să-l sun pe inginerul şef să-i cer permisiunea.

Pe Patterson îl găsi la popotă. Ii relată situaţia şi-i ceru permisiunea să se îndrepte spre est.

— Cum spui tu, boţman. Dar asta nu ne apropie mai mult de casă, nu?

— Tocmai asta îi va face pe nemţi fericiţi, sir. Şi pe mine mă face fericit. Atâta timp cât nu ne vom îndrepta spre Scoţia, ci spre Norvegia, unde de altfel voiau chiar ei să ne aducă, atunci nu ne vor mai ataca deoarece facem exact ce vor ei. Cum se întunecă însă, va fi din nou hei-rup spre Scoţia.

— Mulţumitor, boţman, chiar foarte mulţumitor. Facem cunoscută vestea?

— Aş zice să le spuneţi domnului Jamieson şi locotenentului Ulbricht, sir. Celorlalţi, orice cuvânt despre un submarin le-ar tăia pofta de mâncare

CAPITOLUL X

— Sora-şefă oare o să îmi permită să am o scurtă discuţie cu căpitanul?

— Căpitanul este la două paturi mai încolo. Margaret Morrison îl privi pe boţman gânditor: Sau te gândeşti la o nouă şedinţă secretă?

— Ei, da, este o conversaţie personală.

— Încă un submarin care trebuie distrus, nu?

— Nu vreau să mai văd în viaţa mea un submarin, îi răspunse McKinnon puţin afectat. Singurul lucru pe care ni-l vor aduce faptele noastre eroice va fi un mormânt prematur pe fundul mării. Tot timpul este în starea asta, o întrebă el, arătând cu capul spre Oberleutnant-ul Klaussen care se mişca fără încetare în patul său şi bolborosea ceva greu de înţeles.

— Tot timpul. Bate câmpii încontinuu.

— Se poate înţelege ceva din ce spune?

— Nimic. Absolut nimic.

McKinnon îl conduse pe Căpitan pe un scaun în micul hol din faţa popotei marinarilor.

— Domnul Patterson şi domnul Jamieson sunt şi ei aici, sir. Aş vrea să audă şi ei la ce mă gândesc eu şi aş mai vrea să am şi permisiunea dumneavoastră ca să realizez, poate, anumite lucruri la care m-am gândit. Vreau să fac trei propuneri. Prima propunere priveşte destinaţia noastră. Este absolut obligatoriu să ajungem la Aberdeen, sir? Vreau să spun, cât de stricte sunt ordinele Amiralităţii?

Căpitanul Bowen făcu câteva observaţii tăioase, care nu pot fi reproduse, privind Amiralitatea, apoi zise:

— Securitatea lui *San Andreas* şi a celor de la bordul ei sunt de o importanţă mult mai mare. Dacă eu consider că această securitate este ameninţată în vreun fel, atunci îmi duc vasul în oricare alt port sigur din lumea asta şi trimit la mama-dracului toată Amiralitatea. Noi suntem aici, nu

Amiralitatea. Noi suntem în cel mai mare pericol. Cel mai grav pericol care îi ameninţă pe cei din Amiralitate este să-şi piardă scaunele de la Whitehall.

— Da, sir, zise McKinnon surâzând. De fapt, şi eu consideram aceste întrebări inutile, dar a trebuit sa le pun.

— De ce?

— Pentru că sunt convins că nemţii au o reţea de spionaj în Murmansk. McKinnon le prezentă în linii generale motivele pe care i le expusese cu o oră înainte şi locotenentului Ulbricht. Dacă nemţii ştiu atât de multe despre noi şi despre mişcările noastre, atunci ştiu în mod cert, doar nu probabil, că destinaţia noastră este Aberdeen. Menţinându-ne cu orice chip pe direcţia Aberdeen înseamnă să le facem nemţilor un dar nesperat. Dar mult mai important, după părerea mea, este motivul pentru care nemţii sunt atât de interesaţi de nava noastră. Probabil că nu vom afla până nu vom ajunge într-un port sigur şi chiar şi atunci s-ar putea să treacă ceva timp până să descoperim. Dar, dacă acest motiv necunoscut este atât de important pentru germani, de ce n-ar fi şi cel mai important pentru noi? Deşi nu pot aduce dovezi concrete, credinţa mea este că nemţii ar fi mai degrabă dispuşi să piardă ei această pradă valoroasă, decât ca ea să încapă în mâinile noastre. Am sentimentul neplăcut că, dacă ajungem pe lângă Aberdeen, unul sau chiar două submarine germane îşi vor face de lucru, învârtindu-se pe lângă Peterhead, care este cam la 25 mile N-N-E de Aberdeen. Submarinele ar avea ordine precise să nu ne lase să înaintăm spre sud. Asta ar însemna un singur lucru: torpile.

— Nu spune mai mult, boţman, îl întrerupse Jamieson. Pe mine m-ai convins. Iată un prim pasager care vrea ca Aberdeen-ul să fie eliminat din itinerariul nostru.

— Am sentimentul că ai dreptate, zise Bowen. Poate chiar 100 %. Chiar dacă am fi avut 10% şanse să ajungem la Aberdeen, tot nu s-ar fi justificat să ne asumăm riscurile existente. Dar există o plângere împotriva mea, boţman. Eu ar trebui să fiu căpitanul. De ce nu m-am gândit eu la asta?

— Pentru că vă gândeaţi la altceva, sir.

— Eu ce să mai zic? întrebă Patterson.

— Eu m-am gândit numai la asta, sir. Sunt sigur că domnului Kennet şi mie ne-a scăpat ceva când eram la Murmansk. Trebuie să ne fi scăpat ceva. Încă nu înţeleg de ce ruşii ne-au adus până în Murmansk, de ce ne-au reparat avaria de la cocă şi ne-au terminat spitalul într-un mod atât de prompt şi de eficient. Dacă aş avea cheia cu care să răspund la această întrebare, atunci aş şti răspunsul la toate întrebările, inclusiv motivul pentru care ruşii au fost atât de îndatoritori şi dispuşi să coopereze, ei care de obicei sunt neprietenoşi sau chiar în mod făţiş ostili. Dar nu am cheia asta.

— Nu putem face decât supoziţii, zise Bowen. Dacă ai avut timp să te gândeşti la asta, boţman, înseamnă că ai avut timp să te gândeşti şi la câteva porturi. Porturi sigure. Portiţe de scăpare, dacă vrei.

— Da, sir. Islanda sau Orkney, adică Reykjavik sau Scapa Flow. Reykjavik are dezavantajul că este mai departe decât Scapa, o dată şi jumătate distanţa până la Scapa. Pe de altă parte, cu cât mergem mai spre V, cu atât vom fi mai feriţi de Heinkel-uri şi Stukas-uri. Dacă ne îndreptăm spre Scapa putem fi uşor ajunşi din urmă de Heinkel-urile şi Stukas-urile care au baza la Bergen, indiferent unde ne-am afla. Şi mai există un dezavantaj, pentru că, după ce Oberleutnant-ul Prien a scufundat Royal Oak, minele puse în acea porţiune fac imposibilă trecerea până în port. Avantajul însă este că şi baza marinei şi baza aviaţiei britanice sunt acolo. Nu ştiu sigur, dar presupun că există patrule aeriene regulate în jurul Insulelor Orkney, pentru că, la urma urmei, aici este baza marinei teritoriale britanice. N-am idee cât de departe ajung acele patrule. Poate la 50 de mile, poate la 100, nu ştiu. Dar cred că există şanse mari să fim reperaţi chiar înainte de a ajunge lângă Scapa.

— Asta înseamnă să ajungem întregi şi nevătămaţi, boţman?

— N-aş zice asta, sir. Nu trebuie să uităm niciodată submarinele. McKinnon făcu o pauză ca să se gândească. După cum văd eu lucrurile, există patru argumente pro. Nici un pilot englez nu va ataca o navă sanitară engleză. Probabil că vom fi reperaţi de un avion-patrulă, un Blenheim de pildă,

care nu va întârzia să ceară întăriri pentru o eventuală luptă şi nici un pilot german sănătos la minte nu va risca o înfruntare cu avioanele noastre Hurricane sau Spitfire. Avionul de patrulă va anunţa în mod sigur la Scapa să ne elibereze un culoar de trecere prin apele minate. Şi, în sfârşit, probabil că vor trimite un distrugător, fregată sau o goeletă, adică un vas rapid, care să aibă destulă putere de lovire în adâncime ca să descurajeze orice submarin care s-ar afla prin preajmă.

— Nu e o alegere demnă de invidiat, spuse Bowen. Şi zici că facem 3 zile până la Scapa?

— Dacă reuşesc să mă scap de submarinul ăsta, care, sunt foarte sigur, continuă să se ţină după noi. Şi 5 zile până la Reykjavik.

— Şi dacă nu reuşim să scăpăm de această umbră care se ţine după noi? N-au să intre la bănuială văzând că ne schimbăm direcţia spre Scapa Flow?

— Dacă reuşesc să ne urmărească, nu vor observa nici o schimbare de direcţie în următoarele 2 zile. Timp de încă două zile vom fi tot pe direcţia Aberdeen. Îndată ce ajungem la latitudinea Insulei Fair, ne întoarcem spre S-V sau V-S-V, sau mai ştiu eu cum, să ajungem la Scapa.

— Este o şansă. Este o şansă. Ai vreo preferinţă, domnule Patterson?

— Cred că îl voi lăsa pe boţman să aleagă în locul meu.

— Mă alătur şi eu domnului Patterson, zise Jamieson.

— Deci?

— M-aş simţi mai fericit la Scăpa, sir.

— Cred că şi noi la fel. Bun! Propunerea numărul 1 s-a discutat, boţman. Numărul 2?

— Există 6 ieşiri din spital, sir. 3 spre pupa, 3 spre prova. Nu credeţi c-ar fi mai înţelept să adunăm toată lumea de pe navă în zona spitalului, bineînţeles în afară de cei care sunt de gardă în sala maşinilor şi pe punte? Noul nostru Flannelfoot este în continuare cu noi. Mi se pare că ar fi bine să-i limităm sfera de acţiune – dacă mai are vreuna, lucru pe care nu-l ştim – la o zonă cât mai restrânsă? Propun să blocăm 4 din aceste uşi, 2 de la pupa, 2 de la prova şi să punem pe cineva de pază la celelalte două.

— Vrei să spui să le sudăm? întrebă Jamieson.

— Nu. S-ar putea ca o bombă să lovească nava. Cele două uşi care nu sunt închise s-ar putea îndoi şi înţepeni şi am fi prinşi înăuntru cu toţii. Pur şi simplu le închidem ca de obicei şi, apoi, le dăm câteva lovituri de ciocan uşoare.

— Poate că Flannelfoot dispune şi el de un ciocan, zise Patterson.

— N-ar îndrăzni niciodată să-l folosească. La primul zdrăngănit metalic, tot echipajul i-ar sări în spate.

— Într-adevăr, într-adevăr. Am Îmbătrânit, oftă Patterson. Ai şi o a treia propunere?

— Da, sir. Şi vă priveşte pe dumneavoastră, dacă veţi fi de acord. Nu cred că se va supăra cineva, dacă îi veţi aduna pe toţi şi le veţi spune ce se întâmplă pe navă pentru că sunt sigur că majoritatea habar n-au. Poate o să reuşiţi să vă înţelegeţi şi cu Andropolous şi echipajul său. Spuneţi-le despre doctorul Singh, despre transmiţător şi despre ce i s-a întâmplat lui Limassol. Spuneţi-le că un alt Flannelfoot este în libertate şi că am închis cele 4 uşi, tocmai ca să-i îngrădim mişcările. Şi vă rog să le mai spuneţi că, deşi nu este un lucru plăcut, trebuie să se supravegheze unul pe altul ca nişte vulturi şi să raporteze orice comportament suspect. In fond, o fac în propriul lor interes, ca să supravieţuiască. S-ar putea doar să-l stânjenească pe Flannelfoot, dar cel puţin vor avea şi ei. o ocupaţie.

— Chiar crezi, boţman, că, închizând cele 4 uşi şi avertizându-i pe cei de la bord, Flannelfoot va fi supravegheat? întrebă Bowen.

— Având în vedere ce am făcut până acum, răspunse McKinnon posomorât, mă îndoiesc foarte mult.

După amiaza şi seara, care se lăsa foarte devreme deşi se aflau la mai mult de 300 de mile de Cercul Polar, se scurseseră în linişte, cum de altfel se, şi aşteptase McKinnon. Nu se arătase nici urmă de submarin, dar el fusese sigur că submarinul nu-şi va face apariţia. Nu se arătase nici urmă, de Condor de recunoaştere, ceea ce-i întărea convingerea că inamicul stătea ascuns sub apă. Nu se ivise nici un Heinkel

sau Stukas de la est, pentru că nu venise momentul loviturii de graţie.

La o jumătate de oră de la apusul soarelui, întunericul adânc domnea peste tot, aşa cum era de aşteptat în Marea Norvegiei. Cerul, acoperit de nori răzleţi, era ceţos, deşi se puteau zări câteva stele palide.

— Cred că a sosit momentul, George, îi spuse McKinnon lui Naseby. Eu am să cobor. În momentul în care se opresc motoarele, asta ar trebui să se întâmple în 7, 8 minute – roteşte nava cu 180 grade ca să putem porni pe drumul pe care am venit. Cred că ai să te poţi ghida după siajul elicei chiar dacă este întuneric. După aceea, mă rog, nu putem decât să sperăm că ai să fii în stare să reperezi vreo stea. Mă întorc cam în 10 minute.

Pe drum, trecu şi prin cabina căpitanului, unde nimeni nu mai păzea sectantul şi cronometru!. După ce două din ieşirile din spital care dădeau spre prova fuseseră închise, iar cea de-a treia era păzită, nimeni nu mai putea urca pe puntea superioară sau pe puntea de comandă. Era atât de întuneric afară, încât boţmanul era mulţumit că fusese nevoit să folosească ancorele de ghidare, ca să nimerească la spital. în dreptul uşii îl întâlni pe tânărul mecanic Stephen, care era pe post de santinelă şi căruia McKinnon îi spuse să meargă şi el la popota echipajului. Când ajunseră acolo, Patterson îl aştepta deja pe McKinnon.

— E toată lumea aici, sir?

— Toţi, în afară de Curran şi Ferguson.

Curran şi Ferguson erau la prova, în atelierul de tâmplărie.

— „Legea pentru reprimarea pe mare” a fost făcută cunoscută foarte clar. Oricine face cel mai mic zgomot după ce ne-am oprit, adică după ce s-au oprit motoarele, fie că a făcut-o intenţionat sau nu, va fi redus la tăcere. Se va vorbi numai în şoaptă. Spune-mi, boţman, chiar este adevărat că ei pot auzi şi clinchetul tacâmului în farfurie?

— Nu prea ştiu. Nu ştiu cât de sensibilă este aparatura de ascultare de pe submarinele moderne. Dar ştiu că zgomotul unei chei scăpate pe o podea de oţel este detectat cu uşurinţă. Deci, nici un zgomot.

Trecu prin cele două saloane ca să verifice dacă li se spusese tuturor că este nevoie de linişte absolută, aprinse lumina de urgenţă, apoi coborî în sala maşinilor. Acolo nu erau decât Jamieson şi McCrimmon.

— E rândul meu acum? îl întrebă Jamieson, in timp ce aprindea lumina de urgenţă.

— Întunericul este deplin, sir.

Chiar în momentul în care McKinnon ajunsese înapoi în popota echipajului, turaţia motoarelor începuse să scadă. Se aşeză la o masă lângă Patterson şi aşteptă în linişte până când motoarele se opriră, iar zgomotul generatorului se stinse. Tăcerea adâncă şi lumina palidă a lămpilor de urgenţă creau o atmosferă misterioasă şi sinistră.

— Oare nemţii n-or să creadă că li s-a stricat aparatura de ascultare? întrebă Patterson în şoaptă.

— Nu, domnule. Nu trebuie să fii un operator extraordinar de ASDIC ca să-ţi dai seama că ai de-a face cu o scădere a turaţiilor motorului şi apoi cu oprirea lor totală.

Tocmai atunci intrară şi Jamieson cu McCrimmon, fiecare cu o lampă de urgenţă în mână. Jamieson se aşeză lângă McKinnon:

— Nu ne mai trebuie decât un preot militar, boţman.

— Ar ajunge chiar şi câteva rugăciuni, sir. Să ne rugăm mai ales ca Flannelfoot să nu aibă un radio secret cu care să transmită un semnal de localizare. Te rog, nici măcar să nu mai pomeneşti despre asemenea lucruri. Tăcu câteva secunde, apoi spuse: Ne carenăm, nu?

— Da, într-adevăr. Naseby, roteşte nava cu 180 grade şi o să mergem pe drumul pe care am venit.

— Aha! zise Jamieson gânditor. Aşa încât submarinul să ne piardă urma. Ne întoarcem înapoi pe unde am venit. Dar n-o să facă şi el acelaşi lucru? Adică, n-o să fie ăsta primul gând care-i va trece prin cap?

— Să fiu sincer, nu ştiu şi n-am nici cea mai vagă idee care ar putea să fie primul; al doilea sau al zecelea gând care o să-i treacă prin cap. S-ar putea chiar gândi că schimbarea sensului de mers este o tactică atât de evidentă, încât nici n-ar lua-o în considerare. Ar putea crede că ne îndreptăm direct spre coasta Norvegiei. Asta este o posibilitate atât de absurdă

încât ei chiar ar putea s-o ia în considerare. Sau că am putea să mergem spre N-E, înapoi în Marea Barents. Bineînţeles că numai un nebun ar face asta, dar el trebuie să ţină seama şi de această posibilitate, indiferent dacă noi ne gândim sau nu că el se gândeşte că suntem nebuni. O altă alternativă – şi sunt o grămadă de alte alternative – este ca el să creadă că, odată ce noi credem că am scăpat din ghearele ASDIC-ului, o să ne continuăm călătoria spre Aberdeen. Sau undeva spre nordul Scoţiei. Sau spre Orkneys. Sau spre Shetlands. Ni s-au deschis îngrozitor de multe perspective şi există şi şanse ca el să aleagă una greşită.

— Înţeleg, spuse Jamieson. Ai o minte diabolică, boţman. Am spus asta cu admiraţie, nu cu reproş.

— Să sperăm că Oberleutnant-ul care comandă acel submarin n-are o minte mai diabolică, decât a mea. Mă duc sus la Naseby să văd dacă a apărut vreun seim de viaţă în jur.

— Vreun semn de viaţă? Te gândeşti că submarinul s-ar fi putut ridica la suprafaţă să ne caute?

— S-ar putea.

— Dar ai spus că e întuneric.

— Va folosi reflectorul. Au două reflectoare, din câte ştiu eu.

— Şi tu crezi că le va folosi? întrebă Jamieson.

— E şi asta o posibilitate. Nu o probabilitate. Probabil, că a aflat deja ce i s-a întâmplat azi-dimineaţă colegului său.

— Doar nu crezi că există posibilitatea unui alt atac? îl întrebă Patterson, atingându-i braţul.

— Cerule, nu! Nici nu cred că *San Andreas* ar putea supravieţui încă unei ciocniri ca aceea. Dar, bineînţeles, că acest lucru nu-l ştie şi căpitanul submarinului. Ar putea fi la fel de bine convins să suntem atât de disperaţi încât am fi în stare să facem orice.

— Şi nu suntem?

— E un drum lung până la fundul Mării Norvegiei. McKinnon se opri puţin ca să reflecteze. Avem nevoie acum de un mic viscol, cum au mai fost cele dinainte.

— Pentru că mai există şi Condori şi mai există şi semnale luminoase. La asta te gândeai? boţman.

—Nu poţi trece uşor cu vederea şi această realitate. Se întoarse spre Jamieson: Pornim într-o jumătate de oră, sir?

— O jumătate de oră să fie. Dar uşurel, uşurel.

— Dacă aţi putea, sir.

McKinnon cercetă marea de pe ambele laturi ale punţii superioare, dar totul era întunecat, calm şi nemişcat. Urcă pe puntea de comandă şi merse pe rând la tribord şi la babord, dar nici de la această înălţime mai mare nu se vedea nimic, vreo razăme lumină care să mătură întinderea mării, nimic.

— Ei, George, asta e într-adevăr o schimbare. Totul este liniştit, totul este calm.

— E semn bun, sau semn rău?

— Ia-o cum vrei. Mai avem puţin şi suntem pe drumul cel bun, nu?

— Da. Tocmai am găsit siajul de elice. Şi am localizat şi două stele, una la babord prova, cealaltă la tribord. Bineînţeles că nu ştiu ce stele sunt, dar probabil că ne vor ajuta să ne menţinem cursul mai mult sau mai puţin spre V până când ne vom opri.

— Lucru care ar trebui să se întâmple puţin mai târziu, totuşi.

Timp de aproape un sfert de oră, San Andreas fu ca şi moartă în mijlocul mării şi, după un sfert de oră, începu încet, încet să revină la viaţă. Pe puntea de comandă, nu se auzea nici un sunet din sala maşinilor şi singurul semnal că porniseră, venea de la uşoara vibraţie a platformei. După câteva minute McKinnon întrebă:

— Suntem pe direcţie, George?

— Aproape. Acum suntem cam la 10 grade spre sud faţă de curs. Încă vreo două minute şi o să ne îndreptăm din nou spre vest. Mă întreb, mă întreb…

— Tu te întrebi, eu mă întreb, toţi ne întrebăm: oare suntem singuri în Marea Norvegiei sau avem însoţitori, însoţitori care n-au nici o intenţie să-şi facă prezenţa cunoscută? Doar bănuiesc şi sper că suntem singuri. Un

submarin nu poate totuşi repera un motor cu turaţie mică şi o elice de la o anumită distanţă. Ceea ce poate repera este un generator şi de aceea nu vom aprinde nici o lumină jos în următorul sfert de oră.

Nu trecuse încă o jumătate de oră de când McKinnon se afla pe puntea de comandă, când telefonul începu să sune. Răspunse Naseby şi-i dădu receptorul boţmanului.

— Boţman? Sinclair la telefon. Sun din salonul A. Cred că ar fi bine să veniţi până aici. Glasul lui Sinclair era ori obosit, ori abătut, ori amândouă la un loc. Flannelfoot a lovit din nou. A avut loc un accident. Totuşi, nu-i nevoie să vă frângeţi gâtul alergând pe scări – nimeni n-a fost rănit.

— Chiar trecuse prea mult timp fără nici un accident. Boţmanul se simţea la fel de epuizat ca şi Sinclair. Ce s-a întâmplat?

— Transmiţătorul a fost spart.

— Asta-i chiar minunat. Pornesc chiar acum, mers de voie. Puse telefonul în furcă: Flannelfoot a luat-o de la capăt, George. Se pare că transmiţătorul din salonul A nu mai e ce-a fost.

— Of, Isuse! Nu fusese un strigăt de uimire, de groază sau de mânie, ci doar un semn de resemnare. De ce n-a fost apăsată soneria de alarmă?

— Nu mă îndoiesc că voi afla când voi ajunge acolo. O să-l trimit pe Trent să te înlocuiască. Te-aş sfătui să apelezi la provizia căpitanului Bowen. Viaţa la bordul lui *San Andreas*, George, este ca peste tot: nenorociri una după alta.

Când intră în salon, lui McKinnon ochii nu-i căzură mai întâi pe transmiţătorul din cutia aparatului cardiologic, ci pe Margaret Morrison, care stătea întinsă într-un pat, cu ochii închişi. Janet Magnusson era aplecată asupra ei. Şeful de echipaj se uită la doctorul Sinclair care stătea nefericit pe scaunul unde de obicei stătea sora şefă.

— Am avut impresia că aţi spus că nimeni n-a fost rănit.

— N-a fost nimeni rănit, în sensul medical al cuvântului, chiar dacă sora Morrison s-ar părea că îmi contrazice

afirmaţia. A folosit cloroform, dar sora îşi va reveni în câteva minute.

— Cloroform? Flannelfoot nu pare să aibă o minte prea inventivă.

— Este un nenorocit fără inimă. Fata asta tocmai a fost rănită, iar una dintre răni este chiar gravă, dar am impresia că această creatură a lipsit când s-au împărţit sentimentele umane...

— Vă aşteptaţi ca un criminal, care a încercat să ucidă un om cu o rangă, să aibă un comportament blând şi delicat? McKinnon se duse pe cealaltă parte a mesei şi se uită la rămăşiţele transmiţătorului. Vă scutesc de explicaţiile clare. Normal, nimeni nu ştie ce s-a întâmplat pentru că, bineînţeles, n-au existat martori oculari.

— Cam aşa e. Dacă foloseşte la ceva să ştiţi, sora Magnusson a fost cea care a descoperit.

— De ce ai venit aici? Ai auzit vreun zgomot, o întrebă McKinnon, uitându-se la ea.

Ea se ridică de lângă pat şi îl privi uşor dezaprobator:

— Chiar eşti un individ fără inimă, Archie McKinnon. Când sărmana fata asta zace aici, când transmiţătorul e distrus, tu nu pari nici măcar supărat sau tulburat, darmite furios. Dar eu sunt furioasă.

— Văd. Dar Margaret o să-şi revină, iar aparatul nu mai e bun de nimic. N-are nici un rost să-mi fac sânge rău din pricina unor lucruri în privinţa cărora nu mai pot face nimic, iar, în mintea mea, există alte lucruri care merită atenţie. Ai auzit ceva?

— Eşti irecuperabil. Nu, n-am auzit nimic. Am venit aici doar ca să vorbesc cu ea. Era prăbuşită peste masă. Am alergat după doctorul Sinclair şi am dus-o până în patul acesta.

— Sunt sigur că cineva a văzut ceva. Doar nu dormeau cu toţii.

— Nu. Căpitanul şi ofiţerul şef erau treji, li zâmbi dulce. Probabil că ai observat, domnule McKinnon, că atât Căpitanul Bowen, cât şi ofiţerul şef Kennet au ochii acoperiţi de bandaje.

— Aşteaptă tu puţin, până te duc în Shetland, îi spuse el pe un ton scăzut. Se spun multe lucruri despre mine în

Lerwick. Ea se strâmbă la McKinnon, care privi spre Bowen. Aţi auzit ceva, Căpitane?

— Am auzit ceva ca un fel de zdrăngănit de sticlă. Dar n-a fost un zgomot puternic.

— Dumneavoastră, domnule Kennet?

— La fel, boţman. Şi într-adevăr, ni-a fost puternic.

— Nici nu era nevoie să fie. Nu e nevoie de un baros ca să zdrobeşti câteva valve. O apăsare uşoară cu talpa piciorului era de ajuns. Se întoarse din nou spre Janet. Dar Margaret nu dormea, Ar fi trebuit – dar nu, nu putea să vină pe acolo. Ar fi trebuit să treacă prin salonul tău. Nu-mi prea merge mintea azi, nu-i aşa?

— Nu. Îi zâmbi din nou, dar de data aceasta fără răutate. Astă-seară nu eşti aşa ager ca de obicei.

McKinnon se întoarse şi se uită în spatele mesei asistentei. Uşa de la sala de reanimare era uşor întredeschisă. McKinnon clătină din cap.

— Acum lucrurile se leagă. De ce să se mai obosească să închidă uşa după el când era clar că şi un chior – probabil că pe mine mă uitase – şi-ar fi dat seama că nu putea să intre pe altă parte. Popota, coridorul, sala de operaţii, sala de reanimare şi salonul A – simplu. Bineînţeles, fiecare din uşile astea era neîncuiata. De ce să fi fost încuiate? Ei bine, să nu ne mai obosim să le încuiem acum. Când s-a întâmplat asta, ştie oricine. în intervalul de timp dintre pornirea motoarelor şi reaprinderea luminilor.

— Păi, cred că atunci trebuie să se fi întâmplat, zise Sinclair. Era momentul şi posibilitatea ideală. Cam la zece minute după ce au pornit motoarele şi cam 5 minute înainte de repunerea în funcţiune a generatorului, domnul Patterson le-a permis oamenilor să discute normal şi să se mişte, cu condiţia să nu facă zgomote puternice. Lumina de urgenţă era foarte slabă, toată lumea vorbea emoţionată – bănuiesc că era o descărcare de tensiune, speranţa că ne-am strecurat pe lângă submarin, mulţumirile că suntem încă întregi, genul acesta de lucruri – şi o grămadă de oameni forfoteau prin jur. A fost probabil o joacă de copil pentru cineva să dispară neobservat şi să se întoarcă după un minut, tot neobservat.

— Aşa trebuie să se fi întâmplat, încuviinţă boţmanul, şi putea să fi fost oricine din echipajul nostru sau oricine din grupul de la Murmansk, de fapt, oricine care se afla acolo. Tot nu ştim cine e persoana, care are cheia de la dispensar. Căpitane, domnule Kennet, mă întreb de ce n-aţi strigat-o pe sora Morrison. în mod sigur aţi simţit mirosul cloroformului.

— Of, Archie, nu vezi că au şi nasurile bandajate, zise Janet. Tu poţi să simţi vreun miros dacă ai o batistă la nas?

— Într-un fel ai dreptate, soră, zise Bowen. Eu am simţit mirosul, dar era foarte slab. Necazul e că sunt atâtea mirosuri de medicamente şi antiseptice într-un salon, că nu i-am dat nici o atenţie.

— Ei bine, bănuiesc că nu s-a întors în popotă. cu un tampon mirosind a cloroform. Şi mâinile îi miros, de fapt. Mă întorc imediat.

Şeful de echipaj luă o lampă, intră în sala de reanimare şi se uită rapid în jur, apoi trecu în sala de operaţii, unde aprinse lumina. Aproape imediat găsi ceea ce căuta într-o găleată într-un colţ şi se întoarse în salonul A.

— Un tampon, care miroase clar a cloroform, o fiolă spartă şi o pereche de mănuşi de cauciuc. Inutile.

— Pentru Flannelfoot n-au fost inutile, zise Sinclair.

— Inutile pentru noi. Inutile ca probă. Nu ne conduc nicăieri.

McKinnon se aşează pe un colţ al mesei asistentei şi se uită uşor enervat la Oberleutnant-ul Klaussen care mormăia încontinuu, neinteligibil pentru sine.

— Tot în starea asta e? Tot timpul mormăie aşa?

Sinclair încuviinţă din cap:

— O ţine aşa într-una.

— Trebuie să fie al dracu de enervant. Pentru ceilalţi pacienţi şi pentru sora care e de gardă. De ce nu-l duceţi în sala de reanimare?

— Pentru că sora care se ocupă de el – Margaret e aceea dacă-ţi aduci tu aminte – nu vrea să fie mutat. Janet vorbise pe un ton rece şi calm. Este pacientul ei, vrea să-l urmărească îndeaproape şi pe ea n-o deranjează. Alte întrebări, Archie?

— Vrei să mă întrebi, de fapt, de ce nu-mi văd de treaba mea sau de ce nu tac sau de ce nu plec să fac ceva. Ce să

fac? Să fac nişte investigaţii? Aveam cer întunecat. N-am ce să investighez. Pur şi simplu aştept să-şi revină Margaret.

— În sfârşit dai semne de politeţe.

— Vreau să-i pun nişte întrebări.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ce întrebări? Este cât se poate de clar că cel care a atacaţ-o s-a furişat prin spatele ei, nevăzut, iar ea şi-a pierdut cunoştinţa înainte să-şi dea seama ce se întâmplă. Altfel ar fi ajuns până la buton sau ar fi strigat după ajutor. Dar n-a făcut nici una, nici alta. N-ai ce întrebări să-i pui la care să nu putem răspunde şi noi.

— Cum nu joc jocuri de noroc, n-o să-ţi iau banii, întrebarea numărul 1: Cum de-a ştiut Flannelfoot, pentru că în mod sigur a ştiut, că, în afară de Căpitanul Bowen şi domnul Kennet, care practic sunt orbi în momentul acesta, toţi ceilalţi din salonul A dormeau? N-ar fi îndrăznit să facă ce-a făcut dacă ar fi ştiut că există o posibilitate cât de mică să fie cineva treaz. Deci cum de-a ştiut? Răspundeţi, vă rog.

— Păi, nu ştiu. Janet fusese clar luată prin surprindere. Nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. Dar nici altcuiva nu cred că i-a trecut.

— Leşne de înţeles. Asemenea întrebări nu trec decât prin capul unui boţman bătrân şi prost. Ai trecut, în defensivă, Janet. întrebarea numărul 2: Cine i-a spus?

— Nici asta nu ştiu.

— Dar poate Maggie ştie. Numărul 3: Care membru al echipajului sau pasager s-a arătat foarte preocupat de starea sănătăţii pacienţilor din salonul A?

— De unde să ştiu eu?

— Maggie s-ar putea să ştie, nu? In fond, ea ar fi fost persoana cea mai în măsură să răspundă la această întrebare, nu? Şi tu care ai spus că poţi răspunde la orice întrebare la care ar putea răspunde şi ea. Prostii! întrebarea numărul 4:

— Archie, începi să te porţi ca un procuror. Nu sunt vinovată de nimic.

— Nu fi năroadă. Nu eşti în boxa acuzaţilor. A patra întrebare şi cea mai importantă dintre toate. Flannelfoot, aşa cum am simţit-o pe pielea noastră, nu este un prost. Trebuie să fi luat în calcul şi posibilitatea că cineva ar întreba-o pe Maggie: „Cu cine, soră Morrison, aţi discutat despre starea

sănătăţii pacienţilor dumneavoastră?”. Trebuia să ţină seamă ca Maggie îl putea arăta cu degetul. Deci întrebarea mea este de ce, ca să-şi protejeze anonimatul, nu i-a tăiat beregata după ce a adus-o în stare de inconştienţă. Un cuţitaş ascuţit ar fi fost la fel de tăcut ca şi tamponul de cloroform. Asta ar fi fost mişcarea logică pe care trebuia s-o facă, nu, Janet? Dar n-a făcut-o. De ce n-a făcut-o?

Janet pălise, iar când începu să vorbească, vocea îi era abia şoptită:

— Groaznic, spuse ea. Groaznic, groaznic.

— La mine te referi? Trebuie să recunosc că se potriveşte cu numele pe care mi l-ai dat ultima oară: diavol fără inimă.

— Nu, nu tu. Vocea era încă nesigură. Întrebarea. Ideea. Posibilitatea. S-ar fi putut întâmpla aşa ceva, nu, Archie?

— Sunt mai mult decât uşor uimit că nu s-a întâmplat. Dar cred că vom găsi răspunsul când îşi va reveni Maggie.

Bowen întrerupse liniştea care se aşternuse în salon:

— Foarte bine, boţman, chiar foarte bine. Nu că i-ai reproşat tinerei că e incapabilă, deşi ea susţinea contrariul, să răspundă întrebărilor tale. Dacă asta e o consolare pentru prietena ta Janet, nici mie nu mi-a trecut prin cap măcar una din aceste întrebări.

— Mulţumesc, sir, spuse ea. Foarte drăguţ din partea dumneavoastră. Mă face să mă simt deja mult mai bine. Vezi, Archie, nu sunt chiar aşa proastă.

— Dar n-a spus nimeni că eşti. De cât timp e nevoie ca să-şi revină, doctore Sinclair?

— 5 minute, 15, 25. E imposibil de spus. Timpul de refacere a oamenilor diferă foarte mult. Şi chiar când îşi va reveni, va fi un timp năucă. Nu va avea mintea atât de clară ca să-şi amintească şi să răspundă unor întrebări mai dificile.

— Când îşi revine, vă rog să mă chemaţi. Sunt pe puntea de comandă.

CAPITOLUL XI

O jumătate de oră mai târziu, McKinnon se duse la Margaret Morrison, în micul salon din faţa popotei marinarilor. Părea destul de calmă, deşi nu zâmbea şi era palidă. McKinnon se aşează în faţa ei.

— Cum te mai simţi?

— Mi-e puţin rău, am o stare uşoară de greaţă. Dar doctorul Sinclair părea mai îngrijorat de starea mea sufletească, zise ea surâzând. Cred însă că la acest capitol stau destul de bine.

— E bine. Adică, mă rog, nu e bine. Ţi s-a întâmplat un lucru groaznic, dar cu toate astea, mai degrabă trebuie să te felicit, decât să te compătimesc.

— Ştiu. Mi-a spus Janet. Nu sunt genul care s-o facă pe speriata, dar putea s-o facă aşa-i? Adică, putea să-mi taie gâtul.

— Putea. Aşa trebuia să procedeze.

— Archie!

— Da, asta n-am prea nimerit-o. De fapt, am vrut să spun că era spre binele lui s-o facă. A săpat o groapă adâncă, în care s-ar putea să cadă chiar el.

— Nu, înţeleg ce vrei să spui. Zâmbi ca să mai îndulcească tonul. De altfel, nu cred că există cineva care să înţeleagă ce vrei tu să spui. Janet spune că eşti un individ diabolic.

— Da, chestii de genul: „De-ai fi şi tu măcar o dată nevinovat ca un prunc.” Numai un om într-adevăr cinstit ajunge să fie bârfit aşa. Dar fiecare are o cruce pe care trebuie să şi-o poarte.

— Mi-e cam greu să mi te imaginez în rolul martirului. Janet zicea că ai să-mi pui o mulţime de întrebări.

— Nu o mulţime. Numai una. De fapt, câteva, dar toate sunt legate de acelaşi lucru. Unde te-ai aflat după-amiază, înainte să ne oprim?

— Dincolo, în sala de mese. Chiar înainte să se stingă luminile am venit s-o înlocuiesc pe Irene.

— Cât timp ai fost în sala de mese, s-a interesat careva de starea sănătăţii pacienţilor din salonul A?

— Păi, da. Ea părea uşor surprinsă. Deseori mi se pun întrebări despre pacienţi. E normal, nu crezi?

— Mă refeream la după-amiaza aceasta.

— Da. Şi le-am răspuns. Şi asta e normal, nu?

— Te-au întrebat dacă doarme vreunul?

— Nu. De fapt, dacă mă gândesc bine, nici n-ar fi trebuit să mă întrebe. Îmi amintesc că le-am spus că numai Căpitanul şi Ofiţerul 1 sunt treji. A fost un fel de glumă. Margaret se opri însă brusc şi îşi duse mâna la gură foarte tulburată. Înţeleg. De fapt, n-a fost chiar o glumă. Din pricina asta am dormit o jumătate de oră fără voia mea, nu?

— Mă tem ca asta a fost pricina. Cine ţi-a pus întrebarea asta:

— Wayland Day.

— Ah! Magazionerul nostru. Mai bine zis, fostul nostru magazioner şi actuala ta umbră credincioasă şi admirator de la distanţă.

— Nu e întotdeauna atât de ascuns pe cât crezi tu. Uneori chiar mă enervează. Zâmbi, dar îşi reluă imediat aerul ei de seriozitate. Eşti pe o pistă greşită, Archie. O fi el lipsit de ocupaţie, dar e doar un puşti şi chiar un puşti foarte simpatic. E de neconceput.

— Dar nu sunt pe nici o pistă greşită, pentru că nici nu m-am mişcat din loc. Şi sunt de acord cu tine. E de neconceput. Wayland al nostru n-ar fi niciodată părtaş la ceva ce ţi-ar face rău. Cine mai era pe acolo? Adică, cine mai putea auzi?

— De unde să ştiu cine mai era pe acolo?

— Margaret Morrison e prea deşteaptă ca să spună tâmpenii.

— Da, dar ce-am spus atunci a fost o tâmpenie. Mai era Maria…

— Sora Maria? Margaret încuviinţă din cap. Ea iese din discuţie. Şi mai cine?

— Stephen. Polonezul. Nu pot să-i pronunţ numele de familie; nimeni nu poate. Apoi, mai erau Jones şi McGuigan, care sunt aproape întotdeauna împreună cu Wayland Day, probabil pentru că sunt cei mai tineri din echipaj. Doi marinari

pe care-i cheamă Curran şi Ferguson. Pe ei nu-i prea cunosc pentru că nu prea i-am văzut. Ah! Da! Parcă-mi amintesc că mai erau şi doi bolnavi pe care i-am luat din Murmansk. Nu ştiu cum îi cheamă.

— Parcă îţi aminteşti?

— Da. Îmi amintesc sigur. Bănuiesc că am spus parcă deoarece nu ştiu cum îi cheamă. Dar sunt sigură că unul dintre ei este un caz de TBC, iar celălalt suferă de depresiune nervoasă.

— I-ai putea identifica?

— Cu uşurinţă. Amândoi sunt roşcaţi.

— Artificierul Hartley şi mecanicul de lansare torpile Simons.

McKinnon deschise uşa de la salon şi-l strigă pe Wayland. Wayland Smith apăru imediat şi luă poziţia de drepţi.

— Sir!

— Du-te după domnul Patterson şi după domnul Jamieson. A, da! Şi după locotenentul Ulbricht. Transmite-le complimente din partea mea şi roagă-i să binevoiască să vină aici.

— Da, sir. Imediat, sir!

Margaret Morrison îl privi amuzată pe McKinnon.

— De unde ştiai că Wayland e pe aproape?

— Ai încercat vreodată să scapi de umbra ta când este soare? Şi mai ştiu şi alte lucruri, ca, de pildă, că locotenentul Ulbricht va sosi primul. Şi asta nu pentru că aş avea darul prezicerii.

— Of, termină, te rog. Ţi-a folosit la ceva ce ţi-am spus? Altă întrebare tâmpită. Bineînţeles că ţi-a folosit pentru că, altfel, n-ai fi trimis după cei trei.

— Într-adevăr mi-a folosit. A mai apărut încă o mică complicaţie, dar cred că ne vom descurca. A, locotenent Ulbricht. Sunteţi foarte prompt. Vă rog, luaţi loc.

Ulbricht se aşează lângă Margaret Morrison, în timp ce McKinnon contempla tavanul.

— Nu-i nevoie să faci asta, îi spuse ea pe un ton iritat.

— La ce te referi, Margaret? o întrebă Ulbricht.

— Boţmanul are un simţ ciudat al umorului.

— Ba deloc! Pur şi simplu doamnei nu-i convine când am dreptate.

McKinnon îi salută pe Patterson şi pe Jamieson, privi în jur, se ridică, de la masă şi închise uşa cu un gest ferm.

— E chiar atât de grav? îl întrebă Patterson,

— Ar fi bine să nu ne mai audă şi altcineva, sir.

McKinnon le făcu un scurt rezumat al discuţiilor pe care le avusese cu Janet Magnusson şi Margaret Morrison. Unul din cei nouă oameni, continuă el, care a auzit ce-a spus sora Morrison, ştia că numai căpitanul Bowen şi domnul Kennet erau cei doi pacienţi treji din salonul A şi s-a folosit din plin de această informaţie. Sunteţi de acord?

Toţi au fost de acord.

— O putem tăia de pe listă pe sora Maria. Nu din alt motiv, ci doar pentru că e de neconceput.

— De neconceput, repetară în acelaşi timp Patterson şi Jamieson. Stephen? Nu. Este destul de filoenglez ca să ne fie chiar ruşine să-l bănuim. Şi n-o să uite niciodată că Marina Regală i-a salvat viata în Marea Nordului

Margaret Morrison îşi ridică privirea, surprinsă.

— N-am ştiut.

— Nici noi n-am ştiut, soră, deşi lucrează în sala maşinilor. N-am ştiut nimic până nu ne-a spus boţmanul. Agenţii lui sunt infiltraţi în fiecare ungher şi crăpătură.

Patterson spusese totul cu un ton mâhnit.

— Wayland Day, Jones şi McGuigan, continuă McKinnon. Nu. Abia au terminat grădiniţa şi n-au trăit încă destul sau nu sunt destul de contaminaţi de răutatea lumii ca să fie proaspeţi agenţi de contraspionaj, categoria juniori. Mai rămân patru suspecţi. Curran şi Ferguson nu intră în discuţie. Îi cunosc. Nu ştiu cum să se fofileze de la orice treabă şi se văicăresc tot timpul. N-au nici energia, nici interesul şi nici inteligenţa ca să facă o asemenea treabă… Pe lângă asta cea mai mare parte a timpului liber şi l-au petrecut în atelierul de tâmplărie de la prova, pe care l-au părăsit atât de rar încât abia dacă ştiau ce se întâmplă pe restul navei. Iar dovada ultimă este că, deşi n-or fi ei foarte isteţi, nu sunt nici atât de proşti încât să activeze o şarjă de explozibil în camera de balast şi ei să doarmă în atelierul de tâmplărie, care este

exact deasupra. Nu mai rămân decât cei doi bolnavi – sau cei doi bolnavi prefăcuţi – pe care i-am luat din Murmansk. Nu credeţi că ar trebui să-i aducem aici sus, domnule Patterson?

— Ba cum să nu, boţman! începe să devină interesant.

— Wayland! strigă boţmanul, deschizând uşa.

Dacă aşa ceva ar fi fost posibil, atunci Wayland Day sosi chiar mai repede decât data trecută. McKinnon îi dădu câteva instrucţiuni, apoi adăugă:

— Adu-i aici în 5 minute. Spune-le să-şi aducă şi paşapoartele. Închise uşa şi se uită la Margaret Morrison: Nu vrei să pleci?

— Nu, nu vreau. De ce aş face-o? Sunt la fel de interesată şi implicată în treaba asta ca oricare dintre voi. Chiar mai mult, aş spune, adăugă ea, ducându-şi involuntar mâna la gât.

— S-ar putea să nu-ţi placă.

— Va fi o anchetă de tip Gestapo?

— Modul în care vor fi trataţi depinde numai de domnul Patterson. Eu îmi exprim doar o părere. N-aş zice că domnul Patterson se dă în vânt după menghine şi scaune de tortură. Nu fac parte din echipamentul standard al sălii maşinilor.

— Nu te prinde tonul ăsta glumeţ, îi răspunse ea cu răceală.

— Da, se pare că nu mă prea prinde...

— Hartley şi Simons, zise Jamieson. Îi aveam pe lista noastră de suspecţi, mai mult sau mai puţin. Ţi-aminteşti, boţman?

— Da, îmi aduc aminte. Şi-mi mai aduc aminte că am fost de acord amândoi că nu reprezentăm un pericol pentru cei de la Departamentul de criminalistică.

— Trebuie să vă spun şi eu ceva, interveni Ulbricht. Este descurajant, dar trebuie. Eu am stat aici din momentul în care s-au stins luminile şi până le-aţi aprins din nou. Cu părul lor roşu, nu se poate să nu-i recunoşti pe cei doi. Nici unul dintre ei nu şi-a părăsit locul pe timpul ăsta.

— Ei, ia te uită! exclamă cu satisfacţie Margaret Morrison. Se pare că teoria dumitale se clatină, domnule McKinnon, nu?

— E trist, soră, foarte trist. Chiar ţi-ar plăcea să-mi dovedeşti că n-am dreptate, nu-i aşa? Am sentimentul ciudat

că se va dovedi că am greşit chiar înainte ca această călătorie să se termine. Deşi, nu tu îmi vei dovedi. Şi totuşi, e foarte trist încheie el clătinând din cap.

Sora Morrison ştia încă să fie foarte insistentă, îşi luă aerul ei cel mai impunător de soră şefă şi zise:

— Ai auzit ce-a spus locotenentul. Nici unul dintre cei doi nu şi-a părăsit locul în tot intervalul acela decisiv.

— Aş fi fost mut de uimire dacă. ar fi făcut-o.

Margaret Morrison se încruntă uşor, apoi rămase uimită, pentru ca, în final, să cedeze epuizată. McKinnon se întoarse spre Ulbricht:

— Locotenente, noi nu avem de-a face doar cu Flannelfoot numărul 2; noi avem de-a face cu Flannelfoot numerele 2 şi 3. Am stabilit că există un Flannelfoot numărul 2, membru al echipajului nostru, care a provocat avaria din camera de balast în timp ce ne aflam lângă corveta care se scufunda. Dar nici un membru suspect al echipajului nostru n-a auzit ce-a spus sora Morrison. Aşa că nu-i putem bănui decât pe Hartley sau pe Simons. Sau poate pe amândoi. Totul a fost bine gândit. Nu puteam avea nici un motiv să-i asociem pe ei doi cu necazul pe care l-a avut *San Andreas*, pentru că în momentul în care a fost făcută prima gaură în camera de balast, ei erau încă în spital la Murmansk, unde unul dintre ei, sau, poate, amândoi au fost cumpăraţi. Bineînţeles că nici măcar nu aveau de gând să-şi părăsească locul în timpul atacului. Ar fi fost prea evident.

— Singurul lucru care mi se pare evident acum este că locotenentul Ulbricht nu este la înălţime azi, zise Ulbricht, ducându-şi mâna la cap cu un gest demonstrativ. Dă-mi mură-n gură şi-am să pricep şi eu ia, fel de repede ca oricare altul. Bineînţeles că ai dreptate.

— E evident. Eşti de acord? o întrebă el pe Margaret Morrison.

Chipul de obicei palid al surorii se înroşise:

— Bănuiesc că da.

Boţmanul îi răspunse obosit:

— Nu e nici o bănuială. Iată cum s-a întâmplat. Informaţia a fost transmisă înainte, cu mult înainte ca motoarele să se

oprească. Cam cu cât timp înainte de oprirea motoarelor te-a întrebat Wayland Day despre pacienţii din salonul A?

— Nu ştiu. Nu pot fi sigură.

— Ei, haide, Margaret! Nu vezi că e important?

— Un sfert de oră? zise ea nesigură. Poate 20 de minute. Zău, nu ştiu sigur.

— Normal că nu eşti sigură. Oamenii nu se uită la ceas la fiecare 5 minute. Dar în cele 15, 20 de minute a plecat vreunul dintre cei 2 şi s-a întors?

— Da, răspunse ea aproape în şoaptă.

— Care dintre ei?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu! Te rog, crede-mă. Ştiu că am spus mai devreme că i-aş putea identifica cu uşurinţă…

— Bine, Margaret. Te cred. De fapt, tu ai vrut să spui că-i recunoşti pe cei doi, dar nu-i deosebeşti. Seamănă foarte bine, amândoi sunt roşcaţi şi nici măcar nu le ştiai numele.

Ea îi zâmbi recunoscătoare, dar nu spuse nimic.

— Ai perfectă dreptate, boţman. Pe lângă asta, sunt convins, că ai dreptate şi pentru că nu există altă explicaţie. Patterson îşi frecă bărbia. Acum, să ne gândim la chestia aceasta cu interogatoriul. Ca şi tine şi ca şi domnul Jamieson. nici eu nu prea cred că am stofă de angajat la Departamentul de Criminalistică. Cum începem?

— Aş propune ca, mai întâi, să încercăm să le stabilim identitatea, adică să vedem dacă sunt într-adevăr ceea ce pretind ei că sunt. Hartley pretinde că este artificier in sala maşinilor. Pe el îl las în seama dumneavoastră. Simons spune că este mecanic de lansare torpile. Cu el o să vorbesc eu. Cele 5 minute au trecut, zise el uitându-se la ceas.

Patterson nu-i invită pe nici unul dintre cei doi să stea jos. Îi privi rece şi gânditor câteva secunde, apoi zise:

— Eu sunt inginerul şef Patterson. Am preluat temporar comanda acestui vas şi am să vă pun câteva întrebări. Motivele acestei chestionări – mai la urmă. Care dintre voi este artificierul Hartley?

— Eu sunt, sir.

Hartley era puţin mai înalt şi puţin mai solid decât Simons, în rest, asemănarea dintre ei era izbitoare. Faptul că Margaret Morrison îi încurca era mai mult decât de înţeles.

— Deci, spui că eşti artificier. Poţi să dovedeşti?

— Să dovedesc? Hartley fusese luat prin surprindere. Ce înţelegeţi prin „a dovedi” sir? N-am nici un certificat asupra mea, dacă asta căutaţi.

— Ai face faţă unui test practic?

Chipul lui Hartley se înseninã.

— Bineînţeles, sir. N-am fost niciodată în sala maşinilor de pe această navă, dar n-are importanţă. Un artificier e un artificier. Duceţi-mă acolo şi o să identific fiecare piesă din echipamentul pe care îl aveţi. Pot s-o fac şi legat la ochi: nu trebuie decât să le ating. Vă pot spune ce piesă şi care e scopul ei. Pot să le demontez şi să le montez la loc.

— Hm! Patterson se uită la Jamieson. Ce părere ai?

— Eu zic să nu ne pierdem vremea, sir.

— Şi eu zic la fel. Îi făcu un semn boţmanului, care se uită la Simons.

— Dumneata eşti ofiţer lansator de torpile Simons?

— Aha. Da’ tu cine eşti? McKinnon se uită Îs chipul slab şi arogant al lui Simons şi se gândi că nu vor putea fi niciodată prieteni buni. Nu eşti ofiţer.

— Sunt marinar.

— Eu nu răspund întrebărilor puse de un marinai din Flota Comercială.

— Ştii bine că ai s-o faci, îi spuse Patterson. Domnul McKinnon este mai mult decât echivalentul unui simplu marinar din Marina Regală. Este marinarul şef la bordul navei noastre, ceea ce echivalează cu un miciman la voi. Acum acţionează conform ordinelor mele şi dacă îl sfidezi pe el, mă sfidezi pe mine. Ai priceput?

— Nu.

— Se spune: „Nu, sir”, când te adresezi unui ofiţer superior, îl corectă McKinnon pe un ton blând.

Simons surâse batjocoritor, dar în acelaşi moment primi o lovitură puternică, se îndoi icnind şi gâfâind, încercând să respire. McKinnon îl privi calm cum se îndreaptă încet, încet şi-i spuse lui Patterson:

— Pot face nişte propuneri, în ceea ce-l priveşte pe individul acesta, sir? în mod clar este un suspect.

— Da, este. Ce propuneri ai?

— Ori să fie închis şi să i se dea doar apă şi pâine până ajungem într-un port ori un interogatoriu între patru ochi cu mine.

— Să fiu închis? Vocea lui Simons era încă răguşită pentru, că după o lovitură stil McKinnon în plexul solar, nimeni nu-şi revenea uşor. Nu puteţi să-mi faceţi una ca asta.

— Ba pot şi chiar am s-o fac dacă e nevoie, îi răspunse Patterson cu o indiferenţă rece. Eu comand pe această navă. Şi dacă eu hotărăsc, poţi fi aruncat peste bord. Sau, dacă am dovada că eşti spion, atunci te pot împuşca. Regulamentul de război aşa spune. De fapt, regulamentul de război nu spunea deloc aşa ceva, dar era puţin probabil ca Simons să ştie acest lucru.

—Eu optez pentru interogatoriul între patru ochi, zise McKinnon.

Îngrozită, Margaret Morrison interveni:

— Archie, dar nu poţi…

— Taci, o întrerupse Patterson cu răceală. Părerea mea, Simons, este că ar fi foarte înţelept să răspunzi la câteva întrebări simple.

Simons îl privi cu ură şi nu-i răspunse nimic.

— Eşti ofiţer de lansare torpile? începu McKinnon.

— Sigur că sunt.

— Poţi dovedi?

— Ca şi Hartley, n-am nici un certificat la mine. Iar dumneavoastră, dumneavoastră n-ave ţi nici o torpilă ca să mă testaţi. Şi oricum, n-aţi deosebi un capăt al torpilei de celălalt.

— Unde e unitatea ta?

— La Portsmouth.

— Unde ai obţinut calificarea de ofiţer de lansare torpile?

— La Portsmouth, normal.

— Când?

— La începutul lui ”43.

— Dă-mi paşaportul.

McKinnon îi examină scurt paşaportul, apoi îi spuse, privindu-l:

— Foarte nou şi foarte curat.

— Unii oameni au grijă de lucruri.

— Iar tu nu te-ai prea omorât să ai grijă de cel vechi, nu-i aşa?

— Ce dracu vrei să spui?

— Ăsta ori e nou, ori e furat, ori e fals.

— Pentru numele lui Dumnezeu, habar n-am despre ce vorbeşti.

Boţmanul începu să lovească uşor cu paşaportul în masă:

— Ba ştii foarte bine. Asta e un fals, tu eşti un mincinos şi nu eşti ofiţer de torpile. Din nefericire pentru tine, eu am fost ofiţer de torpile în Marina Regală. La începutul lui 43, ca de altfel cu mult timp înainte şi după acel an, nimeni n-a obţinut calificarea de mecanic de lansare torpile la Portsmouth. Calificarea aceasta se obţinea la Colegiul Roedean de lângă Brighton, unde înainte de război a fost o şcoală de fete. Simons, eşti un escroc şi un spion. Cum îl cheamă pe complicele tău de pe *San Andreas*?

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

McKinnon se ridică şi se uită la Patterson:

— Amnezie. Îmi permiteţi să-l închid, sir?

— Ai permisiunea mea.

— La mama dracului, nimeni n-o să mă închidă, strigă Simons. Cer… dar vocea i se transformă în urlet de durere, căci McKinnon îi răsucise braţul la spate.

— Mă aşteptaţi aici, sir? întrebă McKinnon. Patterson încuviinţă din cap. N-o să lipsesc mult. 5, 10 minute. Nu cred că mai avem nevoie de artificierul Hartley.

— Sigur că nu. Ne cerem scuze pentru ce s-a întâmplat, artificier Hartley, dar trebuia să ştim.

— Înţeleg, sir, răspunse el, deşi era clar că nu înţelegea nimic.

— Ba nu înţelegi, dar o să-ţi explicăm mai târziu.

Hartley ieşi, urmat de McKinnon şi Simons, care avea încă încheietura mâinii drepte undeva prin dreptul omoplatului stâng.

— Zece minute, zise Margaret Morrison. Îţi trebuie zece minute ca să închizi un om.

— Soră Morrison, îi spuse Patterson, iar ea îl privi. Eu vă admir ca asistentă şi îmi place de dumneavoastră ca om. Dar vă rog, nu vă amestecaţi şi nu vă apucaţi să pronunţaţi

sentinţe în legătură cu nişte lucruri despre care nu ştiţi nimic. Boţmanul nostru, poate că este doar un simplu boţman, dar el acţionează la un nivel despre care nu ştiţi nimic. Dacă n-ar fi fost el, atunci aţi fi fost prizonieră, ori moartă. Aşa că în loc să-l tot atacaţi pe la spate, mai bine i-aţi mulţumi cerului că a lăsat pe lumea asta şi câţiva oameni ca Archie McKinnon,

Patterson se opri brusc şi se blestemă în gând pentru ce spusese, căci văzu pe chipul plecat al surorii urme de lacrimi.

McKinnon îl împinse pe Simons într-o cabină goală, încuie uşa şi puse cheia în buzunar. Întorcându-se spre Simons, îl lovi exact în acelaşi loc ca şi data trecuta, dar mai puternic. Simons se dezechilibră şi se izbi de peretele din spate, începu să alunece pe podea, dar McKinnon îl ridică, îi lipi braţul drept de perete şi-l lovi cu putere în biceps. Simons urlă de durere şi încercă să-şi mişte braţul dar îi era imposibil: fusese complet paralizat. Şeful de echipaj repetă figura şi cu braţul stâng, şi-i dădu drumul să se prelingă pe lângă perete.

— Sunt dispus s-o ţin tot aşa la nesfârşit, spuse McKinnon, de parcă ar fi purtat o conversaţie prietenească, care aproape că-i făcea plăcere. Şi am de gând să te lovesc aşa şi dacă va fi nevoie, chiar şi cu picioarele, peste tot din umeri până-n picioare. N-o să-ţi rămână nici o urmă pe faţă. Nu-mi plac spionii, nu-mi plac trădătorii şi nu mi-e deloc milă de cei care au mâinile pătate de sânge nevinovat.

McKinnon se întoarse în salon şi se aşeză ia locul lui.

— Patru minute, zise Ulbricht uitându-se la ceas. Pe onoarea mea, domnule McKinnon, dar chiar te ţii de cuvânt.

— Sunt doar expeditiv, asta-i tot. Ce s-a întâmplat? o întrebă pe Margaret Morrison pe chipul căreia se puteau vedea încă urmele lacrimilor.

— Nimic. Doar afacerea asta îngrozitor de murdară.

— Da, nu-i plăcută. O privi gânditor un moment, vru să-i spună ceva, dar se răzgândi. Simons şi-a dat drumul la gură şi ne-a oferit şi nişte informaţii.

— Informaţii? întrebă Margaret neîncrezătoare. Ne-a oferit?

— Niciodată să nu judeci un om după aparenţe. În fiecare din noi există adâncimi necunoscute. Nu-l cheamă Simons, ci Braun, cu „au” nu cu „ow”.

— Bineînţeles că e neamţ, zise Patterson.

— Aşa sună, dar este infirmier calificat. Paşaportul lui este fals; i l-a dat cineva la Murmansk. N-a putut să ne dea informaţii mai precise despre el, dar presupune că era un membru al reţelei de spionaj de acolo. Nu este ofiţer de torpile, este infirmier de navă, ceea ce se leagă foarte bine cu folosirea cloroformului de două ori şi cu drogarea Căpitanului Andropolous. Sunt sigur că doctorul Sinclair va confirma că acestea sunt cheile de la dispensar, încheie McKinnon, aruncând pe masă două chei.

— Doamne, dar n-ai stat degeaba, boţman şi asta-i dovada, zise Jamieson. El, Braun, a fost probabil foarte vorbăreţ.

— Chiar că a fost. Mi-a dezvăluit chiar identitatea lui Flannelfoot numărul 2.

— Ce?

— Ţi-aminteşti, Margaret, că numai cu câteva momente în urmă îţi spuneam că se va dovedi că m-am înşelat într-o privinţă şi că se va dovedi chiar înainte ca această călătorie să se termine? Ei, nu mi-a trebuit mult ca să dovedesc că cele ce am afirmat e adevărat. Este McCrimmon,

— McCrimmon! exclamă Jamieson, aproape sărind de pe scaun. McCrimmon! Nenorocitul ăla!

— Staţi – mă rog, mai mult sau mai puţin – staţi lângă o domnişoară, îi dojeni McKinnon cu blândeţe.

— Ah! Da, chiar! Mă scuzaţi, soră! Jamieson se aşează la loc. Dar, McCrimmon!

— Cred că în principal, vina este a mea, sir. Am afirmat în mod public că, deşi este un răufăcător, eu îl consider un răufăcător în care puteai avea încredere. Iată un punct foarte slab al raţionamentului meu. Dar afirmaţia mea este totuşi pe jumătate adevărată.

— Eu mă pot obişnui cu ideea că este McCrimmon, zise Patterson. Nu ti-a plăcut niciodată de el. Agresiv, brutal,

spurcat la gură. A avut două condamnări la Barlinnie, care este cea mai severă închisoare de la Glasgow. Amândouă condamnările au fost pentru violenţă în stradă, îmi închipui că o rangă de fier nu este o noutate pentru omul ăsta. Marina Regală n-ar fi acceptat un individ cu asemenea trecut. Nu se poate presupune decât că noi avem standarde mai scăzute. Făcu o pauză şi se gândi. Îl închidem şi pe el?

— Ştiu şi eu? Aş vrea însă mai întâi să am o mică discuţie cu el. Problema este, domnule Patterson, că eu nu cred că vom obţine vreo informaţie utilă de la el. Cred că cei care l-au angajat au fost destul de deştepţi să nu-i spună unei creaturi ca McCrimmon, mai mult decât era nevoie să ştie. În mod sigur nu i-au spus care sunt planurile, care este scopul lor. A fost o situaţie de genul „Faci treaba şi-ţi iei banii”. Şi, sir, dacă îl lăsăm liber, îi putem urmări fiecare mişcare pe care-o face, fără ca el să ştie că noi îl urmărim. E foarte posibil ca el să mai aibă ceva pregătit pentru noi şi dacă îl putem prinde chiar când îşi face treaba, atunci putem obţine nişte informaţii de-a dreptul valoroase. De ce informaţii dispune el nu pot să spun, dar am sentimentul că ar trebui să-l mai lăsăm puţin în libertate.

— Sunt de acord. Dacă e să se dea singur de gol, atunci să-i mai lăsăm puţin timp pentru a o face.

Locotenentul Ulbricht găsise o stea după care să poată stabili direcţia. Era împreună cu McKinnon pe puntea de comandă, iar *San Andreas* se îndrepta spre vest, cu viteză maximă. La timonă era Curran. Cerul era acoperit de nori răzleţi, vântul bătea uşor, iar marea era aproape liniştită. Ulbricht reuşise să zărească şi Steaua Polară, suficient ca să-şi dea seama că erau aproape în aceeaşi poziţie ca la prânz. Ulbricht rămăsese pe puntea de comandă, unde prefera să-şi petreacă timpul când sora Morrison era de. serviciu şi boţmanul nu putuse să nu. observe acest lucru.

— Credeţi că am scăpat de el, domnule McKinnon? Să fie trei ore şi jumătate, patru ore, de când am scăpat de el.

— E adevărat că nu-i nici urmă de submarin. Dar, după cum am tot spus dacă nu-l vedem, asta nu înseamnă

neapărat că nu s-ar putea să fie pe undeva pe aici. Dar, într-adevăr, am şi eu o presimţire aşa că s-ar putea să-i fi scăpat de sub nas.

— Eu am un mare respect pentru presentimentele dumitale.

— Am spus doar „poate”. Nu vom şti cu siguranţă decât când vor apărea semnalele luminoase ale unui Condor.

— Mi-ar face plăcere să nu mai vorbiţi despre asemenea lucruri. Oricum, e posibil să fi scăpat de el şi e la fel de posibil ca şi un Focke-Wulf să nu reuşească să ne găsească. Cât aveţi de gând să vă menţineţi pe acest curs?

— Cu cât, mai mult, cu atât mai bine, aş zice. Dacă ne-au pierdut într-adevăr urma, atunci se vor gândi probabil că ne întoarcem spre Aberdeen. Din câte ştim noi, n-au nici un motiv să creadă că noi avem vreun motiv să credem că ei ştiu că ne îndreptăm spre Aberdeen. De aceea vor opta probabil pentru un alt port. Sau s-ar putea să creadă că încă mergem spre S-S-V în loc de V. Cineva a spus, nu-mi aduc aminte cine anume, că uneori, unii nemţi n-au prea multe idei.

— Prostii, Uitaţi-vă la poeţii, dramaturgii, compozitorii sau filozofii noştri. Locotenentul rămase tăcut, iar McKinnon îşi dădu seama că în întunericul nopţii, Ulbricht râdea în sinea lui. — Da, într-adevăr, mai există şi din aceştia din când în când. Şi sper din toată inima ca de data aceasta sa fie aşa. Cu cât cercetează mai mult în direcţia Aberdeen, în timp ce noi ne vom îndrepta spre V, cu atât vor avea mai puţine şanse să ne localizeze. Deci, menţinem direcţia aceasta încă o oră sau două?

— Da. Cât mai mult. Aş propune să menţinem acest curs toată noaptea şi cu puţin timp înainte de ivirea zorilor să pornim direct spre Scapa Flow.

— Mi se pare corect. Asta va însemna să avem Insulele Shetland la babord. S-ar putea chiar să vă zăriţi locurile de baştină. Păcat că nu puteţi face o scurtă vizită pe acolo în drum.

— O să vină şi ziua aceea. E ora cinci, locotenente.

— Deja? Nu trebuie s-o ratez. Veniţi şi dumneavoastră?

— Aş veni şi eu. Curran, dă tu telefon şi spune-i lui Ferguson să vină sus. Spune-i să supravegheze atent amândouă laturile. Adică jur-împrejur.

— Îl chem imediat. După ce trebuie să se uite, boţman?

— După semnale luminoase.

McKinnon îl întâlni pe Jamieson imediat ce intră în sala de mese şi-i trase deoparte.

— Perfidul nostru prieten a făcut ceva ce n-ar fi trebuit să facă, sir?

— Nu. În mod sigur. Inginerul Patterson şi cu mine am avut o mică discuţie şi ne-am hotărât să le spunem secretul şi celor din sala maşinilor, cu excepţia unuia, Reilly, care se pare că e singurul care vorbeşte cu McCrimmon. În afară de Reilly, McCrimmon ar câştiga orice concurs de nepopularitate, chiar fără să-şi dea silinţa. E cea mai detestată persoană din sala maşinilor. Aşa că i-am luat pe fiecare în parte, le-am spus care e situaţia şi i-am instruit să nu discute despre chestia asta cu nici un membru al echipajului. Aşa că va fi sub supraveghere constantă şi în sala maşinilor şi la popotă. Ne-am gândit că e o idee bună, zise el privindu-l atent pe McKinnon. Nu pari foarte convins?

— Orice hotărâţi dumneavoastră şi domnul Patterson e perfect şi pentru mine.

— La naiba! exclamă Jamieson supărat. Eu i-am zis inginerului şef că ar fi bine să vorbim cu tine întâi, dar a zis că e sigur că o să crezi că e o idee bună.

— Zău, că nu ştiu, sir, îi răspunse McKinnon, neîncrezător. Pare o idee bună. Dar, vedeţi, o fi domnul McCrimmon un nemernic, dar e un nemernic deştept. Nu uitaţi că, până acum, a acţionat fără să fie descoperit şi fără să fie bănuit şi ar fi continuat aşa dacă nu s-ar fi întâmplat un incident norocos. Este un individ crud, violent, detestabil, care are o anume înclinaţie pentru folosirea răngilor, dar asta nu înseamnă că nu e sensibil la atmosferă, că nu observă că oamenii sunt pe de-o parte mult prea nepăsători, iar pe de alta se supraveghează pe furiş. Şi dacă Reilly vorbeşte cu el, n-ar trebui supravegheat şi el?

— Dar poate ideea noastră nu-i chiar atât de rea, boţman. Dacă bănuieşte, că este supravegheat, n-ar fi o garanţie că se va purta bine?

— S-ar putea să fie aşa, dar s-ar putea să fie şi o garanţie că, atunci când va trebui să facă ceva – dacă va mai trebui – atunci s-ar asigura al dracu de bine: că nu-i nimeni prin preajmă, ori asta este ultimul lucru pe care ni l-am dori. Dacă ar fi crezut că nu e bănuit, poate că s-ar fi trădat. Dar de-acum înainte n-o va face. Unde este domnul Patterson? întrebă McKinnon, uitându-se la masa lor.

— Supraveghează mersul lucrurilor, îi răspunse Jamieson stânjenit.

— Supraveghează mersul lucrurilor? îl supraveghează pe McCrimmon. Domnul Patterson n-a pierdut nici o masă de când s-a urcat pe vasul acesta. Asta o ştiu şi eu şi dumneavoastră şi puteţi fi sigur că o ştie şi McCrimmon. Aproape că pot auzi semnalul de alarmă declanşat în mintea lui când va avea cea mai vagă bănuială că noi avem cea mai vagă bănuială în ceea cel priveşte.

— Da, e posibil ca de fapt să nu fi fost deloc o idee bună zise Jamieson în şoaptă.

Patterson nu era singurul care lipsea de la masă în seara aceea. Janet Magnusson era de serviciu, iar sora Maria şi doctorul Sinclair trebuia să facă dificila şi chiar obositoarea treabă de a schimba Căpitanului Bowen bandajele de la cap. Fuseseră informaţi că Bowen făcea o gălăgie cumplită.

— Ce crede doctorul Sinclair? Căpitanului o să-i revină vederea? întrebă Jamieson, care, ca şi ceilalţi 3 de la masă, bea tacticos un pahar de vin, aşteptând să-i fie servit primul fel.

— E foarte sigur că da, îi răspunse Margaret Morrison. Ca şi mine, de altfel. Dar totuşi, o să mai dureze câteva zile. Are pleoapele foarte arse.

— Iar restul pacienţilor dorm tun ca de obicei? Sora Morrison tresări şi clătină din cap. Scuzaţi-mă! N-a prea fost o întrebare abilă, adăugă repede Jamieson.

— Nu-i nimic, îi zâmbi ea. Cred însă că-mi va trebui a zi sau două ca să mi-i scot din minte pe Simons şi McCrimmon. Ca de obicei, numai domnul Kennet este treaz. Poate şi

Oberleutnant-ul Klaussen, dar e greu de spus. Nu se opreşte niciodată, tot timpul bate câmpii.

— Tot vorbeşte aşa, fără şir? întrebă McKinnon.

— Tot aşa. Bineînţeles că vorbeşte numai în germană, cu excepţia unui cuvânt în engleză pe care-l tot repetă ca şi când l-ar chinui. E ciudat, dar subiectul Scoţia se iveşte mereu pe neaşteptate. Se întoarse spre Ulbricht: Tu cunoşti bine Scoţia. Noi ne îndreptăm spre Scoţia. Eu sunt pe jumătate scoţiană. Chiar dacă Archie şi Janet spun că sunt din Shetland, tot scoţieni sunt.

— Şi nu-l uita pe flăcăul cu tamponul de cloroform.

— Ce bine dacă nu-l pomeneai! zise ea cu o grimasă.

— Scuză-mă. Sunt un idiot. Şi, care-i legătura dintre Scoţia şi Klaussen?

— Păi, cuvântul pe care-l tot repetă – Edinburgh;

— Ah! Edinburgh, Atena nordului! exclamă Ulbricht entuziasmat. Îl ştiu bine, foarte bine. Aş îndrăzni să zic că-l ştiu chiar mai bine decât restul Scoţiei. Castelul Edinburgh. Palatul Holyrood, Locurile sfinte. Grădinile. Cea mai frumoasă stradă, Princes. Dar glasul lui Ulbricht se stinse încet şi spuse apoi ascuţit: Domnule McKinnon! Ce s-a întâmplat?

Ceilalţi se uitară şi ei la boţman. Părea un om care vede ceva, unde va departe, iar degetele de la mâna în care ţinea paharul se albiseră din pricina încleştării. Deodată, paharul se sparse, iar vinul roşu se vărsă pe masă.

— Archie! Tânăra se aplecă peste masă şi-l apucă de încheietura mâinii. Archie! Ce e?

— Ei, poftim! Am făcut un lucru idiot, nu-i aşa? Vocea era calmă, fără urmă de emoţie, căci boţmanul îşi regăsise cumpătul. Îmi cer scuze, mai zise el, ştergându-şi sângele cu un şerveţel,

Margaret îi întoarse palma:

—- Te-ai tăiat. Şi chiar rău.

— N-are importanţă. Edinburgh, zici? E chinuit de cuvântul ăsta. Aşa ai zis, Margaret? Chinuit. La naiba! Păi aşa şi trebuie să fie. Şi eu ar trebui să fiu chinuit. Toată viaţa mea. Pentru că sunt atât de orb, atât de idiot, mereu idiot!

— Cum poţi să spui aşa ceva? Dacă tu ai înţeles ceva ce noi nu înţelegem, atunci noi suntem cu toţii mai idioţi decât tine.

— Nu-i aşa. Pentru că eu ştiu ceva ce voi nu ştiţi.

— Păi, ce ştii? Margaret era şi curioasă, dar mai mult era neliniştită. Ce ştii?

McKinnon îi spuse zâmbind:

— Margaret, am crezut că dintre toţi tu ai învăţat cel mai bine cât e de periculos să vorbeşti în public. Vrei, te rog, să-l aduci tu pe căpitanul Bowen în salon?

— Nu pot. Îl bandajează la cap.

— Părerea mea, Margaret, este că ar trebui să faci ce zice boţmanul. Pentru prima oară, Ulbricht i se adresa pe numele de botez în public. Îmi spune ceva că nu va fi nevoie de o a doua invitaţie pentru căpitan.

— Şi adu-o şi pe amica ta, adăugă McKinnon. S-ar putea s-o intereseze şi pe ea ce am de spus.

Ea îl privi câtva timp gânditoare, încuviinţă din cap şi plecă fără să mai spună nimic. McKinnon o urmări cu privirea, la fel de gânditor, apoi se întoarse spre Jamieson:

— Cred că ar trebui să-l trimiteţi pe unul dintre oamenii dumneavoastră să-l cheme şi pe domnul Patterson.

Căpitanul Bowen apăru în salon cu doctorul Sinclair după el, care n-avusese de ales, căci nu terminase decât pe jumătate operaţia de bandajare.

— Se parfe că va trebui să ne schimbăm hotărârile în legătură cu planurile noastre, zise McKinnon. Avea un aer de resemnare, dar nu din pricina schimbării planurilor, ci pentru că Janet îi bandaja foarte hotărâtă mâna la care se tăiase. Acum este clar că nemţii ne vor scufunda, dacă nu ne vor putea captura. *San Andreas* nu mai este o navă sanitară, ci mai degrabă un galion. Ducem cu noi o avere în aur. Nu ştiu cât de mult, dar bănuiesc că e ceva între 20 şi 30 de milioane lire sterline.

Nimeni nu spuse nimic; Nici nu se putea spune ceva la o asemenea afirmaţie, fără noimă, iar siguranţa şi calmul cu care vorbise boţmanul nu-i făcu să izbucnească în exclamaţii de surpriză, îndoială sau neîncredere.

— Bineînţeles că este aur rusesc şi aproape sigur este în schimbul unui împrumut. Nemţii ar fi foarte fericiţi să pună mâna pe el pentru că, bănuiesc eu, aurul este aur, indiferent de ţara de provenienţă, dar dacă ei nu vor reuşi să-l obţină, atunci vor trebui să fie al naibii de siguri că nici Anglia nu-l va avea şi asta nu dintr-un sentiment de ciudă sau frustrare, deşi şi aceste sentimente pot avea un anume rol. Dar altceva contează. Guvernul britanic ştie foarte bine că noi cărăm acest aur. Nu trebuie decât să vă gândiţi puţin şi veţi înţelege că totul a fost un plan comun al guvernelor sovietic şi britanic.

— Să folosească o navă sanitară pentru a transporta aur? întrebă Jamieson, care era absolut neîncrezător. Guvernul britanic nu s-ar face niciodată vinovat de un asemenea act primejdios.

— Eu nu am căderea să judec aşa ceva, sir. Dar cred că şi, guvernul nostru poate fi la fel de perfid ca oricare altul şi sunt o grămadă de guverne perfide. Etica, cred eu, nu ocupă un loc de frunte în timp de război, dacă în timp de război mai există etică. Tot ce vreau să spun eu despre guvern este că îi va bănui serios pe ruşi şi că va găsi cele mai negre explicaţii privind dispariţia noastră. Ar putea foarte bine ajunge la concluzia că ruşii au interceptat nava după ce am pornit, au scăpat de echipaj şi au dus *San Andreas* în vreun port din nordul Rusiei, unde au descărcat aurul şi au sabordat vasul. La fel de bine ar putea să creadă că ruşii nici măcar nu s-au mai obosit să încarce aurul, ci pur şi simplu au pândit nava noastră. Aşa mică cum este, există o flotă de submarine ruseşti în Murmansk şi Arhangelsk. Indiferent de varianta pe care o va crede guvernul şi mai mult ca sigur va alege una dintre aceste două, rezultatul va fi acelaşi şi va fi pe placul inimii nemţilor. Guvernul englez va crede că ruşii i-au înşelat în această înţelegere şi vor fi foarte suspicioşi nu numai acum, ci faţă de orice înţelegere viitoare. Nu va putea dovedi niciodată nimic, dar va putea face altceva: va reduce sau chiar va opri orice altă acţiune de închiriere pentru Rusia. Asta este o modalitate mult mai eficace de oprire a aprovizionării Rusiei de către aliaţi decât folosirea tuturor submarinelor din nordul Atlanticului şi din Arctic.

După o lungă tăcere, Bowen zise:

— Este un scenariu foarte plauzibil, boţman, atrăgător – dacă-l putem numi aşa – chiar convingător. Dar depinde totuşi de un singur lucru: ce te face să crezi că avem acest aur la bord?

— Dar nu cred, sir. Ştiu. Doar cu câteva minute în urmă, când abia ne aşezasem la masă, sora Morrison a pomenit întâmplător de delirul permanent al Oberleutnant-ului Klaussen. În delirul lui, repetă un cuvânt – Edinburgh. Sora zice că Oberleutnant-ul pare chinuit de acest cuvânt. Iar eu ar fi trebuit să mă gândesc la asta. N-a trecut mult timp de când un submarin a trimis pe fundul mării crucişătorul *Edinburgh* pe când se întorcea din Rusia. *Edinburgh* căra lingouri de aur de cel puţin 20 milioane de lire sterline.

— Dumnezeule mare! exclamă Bowen aproape în şoaptă. Dumnezeule mare! Ai perfectă dreptate, Archie, perfectă dreptate.

— Totul se leagă al dracu de bine, sir. Lui Klaussen i s-a tot atras atenţia să nu cumva să repete isprava ilustrului său predecesor, care a trimis crucişătorul *Edinburgh* pe lumea cealaltă. Tot aşa se explică – adică prin scufundarea lui *Edinburgh* – faptul că s-a hotărât în taină să fie folosită *San Andreas*. Orice crucişător, orice distrugător poate fi scufundat. Dar navele sanitare sunt de neatins conform Acordului de la Geneva.

— De ţi-aş fi spus mai devreme! zise Margaret Morrison. Tot mormăie despre *Edinburgh* de când a fost adus la bord. Ar fi trebuit să-mi dau seama că trebuie să însemne ceva.

— Nu ai ce să-ţi reproşezi, îi răspunse McKinnon. De ce ar fi însemnat ceva pentru tine acest cuvânt? Cei care delirează pot fi obsedaţi de orice. N-ar fi fost mare lucru dacă am fi descoperit mai devreme. Contează însă că am descoperit înainte să fie prea târziu. Cel puţin, eu sper că nu e prea târziu. Dacă totuşi trebuie ca cineva să-şi reproşeze ceva, atunci eu sunt ăla. Cel puţin eu ştiam despre *Edinburgh* – nu cred să mai fi ştiut şi altcineva – şi n-ar fi trebuit să mi se reamintească. Asta e!

— Deci, totul se leagă acum, nu-i aşa? Întrebă Jamieson. Se explică de ce nu v-au lăsat, pe tine şi pe domnul Kennet – să vedeţi ce se întâmplă în cort, când reparau avaria. Nu

voiau să vedeţi că înlocuiesc balastul pe care îl scoseseră ca să uşureze nava cu alt fel de balast. Bănuiesc că ştii cum arăta balastul iniţial?

— Ca să spun sincer, nu ştiam. Şi sunt sigur că nici domnul Kennet nu ştia.

— Dar ruşii n-aveau de unde să ştie aşa că n-au riscat. Sunt sigur că vopsiseră lingourile în gri sau în ce culoare o fi avut balastul, însă mărimea şi forma blocurilor şi barelor de aur erau diferite. De aici şi semnul „Intrarea interzisă”. Tot ce s-a întâmplat de atunci poate fi explicat prin prezenţa acestui aur. Jamieson se opri, părea că ezită, dar se hotărî şi întrebă: Nu ţi se pare, boţman, că situaţia lui McCrimmon e cam încurcată?

— Nu tocmai. E agent dublu.

— La dracu! Jamieson era chiar foarte supărat. Sperasem şi eu ca măcar o dată să fiu primul care să găsească soluţia la o problemă.

— E pur şi simplu o întâmplare, îi răspunse McKinnon. Aceeaşi întrebare mi-a venit şi mie în minte în acelaşi timp. E chestie doar de răspuns, nu credeţi? Istoria spionajului – sau cel puţin aşa cred eu – oferă o grămadă de exemple de agenţi dubli, McCrimmon este încă unul dintre ei. Stăpânul lui iniţial – şi de altfel singurul lui stăpân adevărat – este, bineînţeles, Germania; S-ar putea sau nu să aflăm cum de-u reuşit nemţii să-l infiltreze în serviciul secret rus,- căci de infiltrat l-au infiltrat. E clar că ruşii i-au ordonat să facă gaura aceea în camera de balast, dar era mai mult în interesul nemţilor decât al ruşilor. Şi unii şi alţii aveau motive serioase să găsească o modalitate de a aduce *San Andreas* la Murmansk. Ruşii voiau să încarce aurul, ian nemţii voiau să-l încarce pe Simons şi explozibilul din camera de balast.

— E o poveste încâlcită, zise Bowen, dar nu atât de încâlcită când despici, firul în patru. Lucrurile se schimbă-destul de mult, nu, boţman?

— N-aş zice, sir.

— Ai vreo idee pe ce drum – şi la propriu şi la figurat – trebuie să apucăm?

— Aştept propunerii

— Din partea mea n-ai să ai nici una, Cu tot respectul pe care-l am pentru, doctorul Sinclair, tratamentul lui a încetinit foarte tare un creier care şi aşa au gândea strălucit.

— Domnule Patterson? Domnule Jamieson? Îi întrebă McKinnon.

— A, nu! îi răspunse Jamieson. N-am nici cea mai mică intenţie să dăm noii greş. Nu face deloc bine moralului meu să mi se explice pe îndelete de ce planul meu genial nu va funcţiona şi că ar fi mult mai bine să facem ca tine... Şi, pe lângă asta, eu sunt inginer. Tu, la ce te-ai gândii?

— La ce v-aţi gândit şi dumneavoastră. M-am gândit să ne menţinem pe direcţia asta, adică spre vest, până aproape de miezul nopţii. Asta ne va ajuta să ne ţinem cât mai departe de Heinkel-uri şi Stukas-uri. Nu sunt îngrijorat în privirea lor în mod special, pentru că foarte rar atacă după lăsarea nopţii şi, în cazul în care am presupus corect, adică am reuşit să scăpăm de submarin, atunci n-au de unde să ştie unde suntem şi, deci, ne caută. Cum n-au apărut încă semnalele luminoase ale unui Coridor, înseamnă că, dacă ne caută, ne caută unde nu trebuie. La miezul nopţii îl voi ruga pe locotenent să ne schimbăm direcţia, spre Aberdeen. Să sperăm că vom avea parte de nişte stele care să ne ajute. Asta înseamnă, locotenente, că vom fi foarte aproape de coasta de est a Insulelor Shetland?

— Chiar foarte, foarte aproape, aş zice. Destul de aproape ca să le vezi. Vei putea chiar să mai faci un ultim semn, de adio, patriei dumitale, domnule McKinnon.

— Domnul McKinnon n-are de gând să-şi ia adio de nicăieri. Vocea lui Janet Magnusson fusese foarte hotărâtă. Mi-a zis că are nevoie de un concediu, că-i este foarte dor de casă, iar casa lui este Lerwick. Am dreptate, Archie?

— Eşti o clarvăzătoare, Janet. Dacă McKinnon era puţin mâhnit că i-o luase înainte, nu se trăda. Mă gândeam că este o idee bună, Căpitane, să ne oprim puţin în Lerwick şi să vedem ce ne aşteaptă. Cred eu că am avea două avantaje. Acum suntem siguri că nemţii ne-ar scufunda mai degrabă decât să ne lase să ajungem în siguranţă în vreun port britanic. Apoi, cu cât mergem mai spre sud, cu atât creşte posibilitatea să fim atacaţi, deci ar trebui să evităm pe cât

posibil direcţia asta. Pe de altă parte, dacă vom fi localizaţi de vreun avion sau submarin, ei vor confirma că mergem în continuare spre Aberdeen. La momentul potrivit ne întoarcem spre Vest, înconjurăm o zonă numită Bard Head şi apoi mergem spre N-V şi în fine spre N, adică spre Lerwick. N-ar trebui să dureze mai mult de o oră de dând ne schimbăm direcţia şi până ajungem în port. Dar oricum le va lua mai mult bombardierelor nemţeşti să decoleze de la Bergen şi să ne ajungă.

— Mie mi se pare foarte bun planul, zise Jamieson.

— Aş vrea să pot spune şi eu acelaşi lucru. Dar este mult prea simplu, mult prea banal şi nemţii pot oricând să-şi dea seama că exact asta intenţionăm să facem. Probabilitatea ar caracteriza mai bine planul acesta. Prea seamănă a hotărâre disperată, dar e cel mai bun rău dintre relele pe care mi le imaginez şi oricum avem nevoie şi noi de o pauză.

— După cum am mai spus, boţman, e foarte importantă prezenţa ta, zise Jamieson.

CAPITOLUL XII

Timpul trecuse greu şi, până la miezul nopţii, nu apăruse nici un Condor. Toată lumea dormea, sau părea că doarme, sau ar fi trebuit să doarmă. Nu erau treji decât cei doi care erau de gardă în sala maşinilor, Trent şi Naseby care erau pe puntea de comandă, locotenentul Ulbricht şi McKinnon care erau în cabina Căpitanului, doi supraveghetori în spital şi cele două surori de gardă. Vântul, care bătea dinspre nord, se înteţise, iar marea era relativ calmă, aşa încât San Andreas nu se legăna prea tare în timp ce-şi urma direcţia spre vest.

Aflat în cabina Căpitanului, locotenentul îşi ridică ochii de pe hartă şi-şi consultă ceasul:

— Mai sunt zece minute până la miezul nopţii. Dar oricum nu contează ora exactă. O să ne schimbăm cursul treptat. Aş propune să mai facem o observaţie astronomică şi apoi să pornim spre Insulele Shetland.

Sosi şi dimineaţa, o dimineaţă rece, posomorâtă şi cu un vânt puternic, dar avioanele Condor nu apăreau. La ora 10, McKinnon, obosit – stătuse la cârmă de la ora 4 dimineaţa – coborî ca să-şi caute ceva de mâncare. Se întâlni cu Jamieson care-şi bea cafeaua.

— Am avut o noapte liniştită, boţman. Chiar că ne-au pierdut urma, nu-i aşa?

— Aşa se pare.

— „Se pare”? Doar „se pare”? Jamieson îl privi mai atent. Mi se pare mie, sau nu eşti pe deplin sigur? Am avut o noapte întreagă fără urmă de inamic. În mod sigur ar trebui să fim fericiţi de situaţia actuală.

— Bineînţeles că sunt. Prezentul e chiar minunat. Dar pe mine viitorul mă nelinişteşte. Nu numai că e linişte şi pace acum, e prea linişte şi pace. Este liniştea de dinaintea furtunii, cum spune zicătoarea. Nu simţiţi, sir?

— Nu, nu simt. Jamieson îşi întoarse capul încruntat. Sau, mă rog, n-am simţit până să vii tu şi să-mi strici buna dispoziţie şi liniştea. Mai ai puţin şi-mi spui că trăiesc pe altă lume.

— Cred că ar fi un pic cam exagerat, sir.

— E prea linişte şi pace. Poate că ai dreptate. Iar ne jucăm de-a şoarecele şi pisica, noi bineînţeles în rolul şoarecelui. Ne-au detectat şi acum aşteaptă momentul potrivit – potrivit pentru ei – ca să atace?

— Da. Am stat şase ore la timonă şi-am avut o grămadă de timp să mă gândesc la asta. Două minute le sunt de ajuns. Şi dacă e cineva care trăieşte pe altă lume, atunci eu sunt acela. Câte avioane „Condor Focke-Wulf" credeţi că au ei pe aerodromurile de la Trondheim şi Bergen, sir?

— Nu ştiu. Dar sunt sigur că mult mai multe decât mi-ar conveni mie.

— Şi mie. Dar dacă ar lucra 3 sau 4 în acelaşi timp ar putea acoperi o zonă de 1.000 mile pătrate în câteva ore, în funcţie de înălţimea la care zboară şi de vizibilitate. Asta dacă ar fi decişi să ne localizeze, pe noi care suntem cea mai valoroasă pradă din Marea Norvegiei. Dar n-au încercat, nici măcar nu s-au obosit să încerce. De ce?

— Pentru că ştiri unde suntem. Pentru că n-am reuşit să scăpăm de submarinul ăla, după lăsarea nopţii.

McKinnon clătină din cap gânditor şi-şi propti bărbia în palme. Micul dejun din faţa sa era neatins.

— Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, boţman. N-am avut niciodată garanţia că vom reuşi. N-ai ce să-ţi reproşezi.

— O ba da, am. Asta e lucrul la care am început să mă pricep destul de bine; adică – la a-mi reproşa. Dar în acest caz, nu-mi fac reproşuri din motivul la care vă gândiţi. Chiar şi cu cel mai mic dram de noroc, tot am fi scăpat de el aseară. Dar n-am scăpat. Am uitat factorul X.

— Parcă faci o reclamă, boţman. Factorul X – ingredientul secret al ultimelor produse de cosmetică pentru doamne.

— Voiam să spun, sir, că submarinul, chiar dacă noi am reuşit să ne strecurăm pe lângă el – adică să ieşim din raza de ascultare a ASDIC-ului – tot ne-ar fi găsit, cu sau fără ASDIC. Un adevărat luptător dispune, de mai multe resurse.

— Mai multe resurse? repetă Jamieson şi puse cu grijă cana pe masă. Adică, avem la bord încă un blestemat de transmiţător pentru localizare?

— Aţi avea alt răspuns, sir? Norocul ne-a făcut să fim prea încrezuţi, prea încrezători, încât ne facem vinovaţi de a gravă subestimare a acelor ticăloşi. Din câte ştiu eu Singh sau McCrimmon sau Simons sau toţi trei la un loc, au fost mai deştepţi decât; noi, sau mă rog, atât de deştepţi încât să mizeze pe probabilitatea că nouă nu ne va sări în ochi adevărul pur, pentru că era prea evident. Sunt şanse mari ca acesta să nu fie un transmiţător-receptor, ci doar un simplu transmiţător, care nu e mai mare decât o poşetă de damă?

— Dar am căutat deja, boţman. Şi chiar foarte atent. Dacă atunci n-am găsit nimic, n-o să găsim nici acum. Adică, un transmiţător nu poate apărea aşa, din senin.

— Nu. Dar poate că exista deja încă unul când am căutat noi. Poate că i-au schimbat locul chiar înainte să începem noi să căutăm. Este foarte posibil ca oricare din cei trei Flannelfoot să fi anticipat intenţia noastră de a căuta. Sigur, noi am cercetat zona spitalului, cabinele, cambuzele, bucătăriile, totul, dar numai atât.

— Bine, dar unde în altă parte… dar se opri gânditor.

— Da, sir, aceeaşi idee mi-a venit şi mie. În momentul acesta, platforma nu este decât o zonă nelocuită.

— Nu-i aşa? Jamieson puse cana pe masă şi se ridică. Deci, hei-rup spre platformă. O să iau şi doi dintre băieţii mei.

—Ar recunoaşte un transmiţător dacă l-ar vedea? Eu nu cred că aş putea.

— Eu da. Ei nu trebuie decât să-mi arate orice piesă de echipament care n-ar trebui să existe la bordul unei nave.

După ce plecă, McKinnon se gândi că Jamieson, pe lângă calificarea de inginer, era membru asociat al Institutului de Electronică, în care calitate ar fi putut identifica un transmiţător.

Nu trecură nici 10 minute şi Jamieson se întoarse, evident satisfăcut şi zâmbind cu toată gura.

— Instinctul tău de vânător de transmiţătoare n-a dat greş, boţman. L-am găsit din prima mişcare. S-ar putea spune că ne-am dus direct la el.

— Unde?

— Ticăloşii ăştia vicleni. Bănuiesc că s-au gândit că ar fi o glumă şi că ar fi ultimul loc unde am căuta. Ce loc ar fi mai potrivit pentru un transmiţător decât un birou de transmisiuni distrus? Nu numai că l-au alimentat de la una din bateriile rămase întregi, dar au montat chiar şi o antenă provizorie. Nu-ţi dădeai seama dacă te uitai la ea.

— Felicitări, sir. Aţi făcut o treabă bună. L-aţi lăsat acolo?

— Da. Bineînţeles că prima mea pornire a fost să-l smulg de acolo. Dar până la urmă a triumfat pornirea mai înţeleaptă, dacă pot folosi termenul acesta în ce mă priveşte. Dacă ştiu unde suntem cu ajutorul acestui transmiţător, atunci ne-au detectat şi cu ASDIC-ul.

— Bineînţeles. Dacă am fi deconectat transmiţătorul şi ne-am fi oprit motoarele şi generatorul, atunci şi-ar fi ridicat periscopul şi ne-ar fi localizat fără probleme. O să vină şi momentul şi locul oportun pentru a-l deconecta.

Adică în timpul nopţii, boţman, dacă o să mai fim la suprafaţă până vine noaptea.

— Nu sunt foarte sigur că în timpul nopţii, sir. După cum aţi spus şi dumneavoastră, totul depinde de starea în care vom fi la căderea nopţii.

Jamieson îi aruncă o privire gânditoare şi neîncrezătoare, dar nu zise nimic.

McKinnon dormea dus într-o cabină goală, chiar lângă cea a Căpitanului Andropolous, când veni Johny Holbrook să-l trezească. Trecuse cam o jumătate de oră de la prânz.

— Vă caută domnul Naseby la telefon sir.

McKinnon se ridică din pat, se frecă la ochi şi-l privi neprietenos pe tânărul subofiţer sanitar, care la fel ca Wayland Day avea faţă de boţman un sentiment de respect amestecat cu teamă.

— N-a putut altcineva să vorbească cu el?

— Îmi pare rău, sir. V-a cerut anume pe dumneavoastră.

McKinnon se duse în sala de mese unde lumea era deja adunată pentru prânz. Erau acolo Patterson, Jamieson şi Sinclair împreună cu Margaret Morrison şi sora Irene. McKinnon luă receptorul:

— George, tocmai mă aflam şi eu într-o lume mai bună.

— Îmi pare rău, Archie, dar m-am gândit c-ar fi mai bine să afli şi tu. Avem companie.

Cu tonul pe dare-l folosea, Naseby ar fi putut la fel de bine să vorbească despre vreme.

— Ah! îi răspunse McKinnon.

— La tribord. Cam la două mile depărtare, poate chiar mai puţin. Dacă nu oprim, vor trage, aşa ne-au spus.

— Oh!

— Şi-au mai zis că dacă încercăm să schimbăm cursul, or să ne scufunde.

— Chiar aşa?

— Aşa zic ei. Poate chior s-o facă. Să întorc nava spre ei?

— Da.

— Şi puterea maximă?

— O să cer eu. Urc într-un minut, spuse el şi închise telefonul.

— Pe cuvântul, meu, asta a fost o conversaţie uimitoare. Plină de informaţii, dacă aş putea spune aşa.

— Noi, boţmanii, suntem oameni care vorbim, puţin. Domnule Patterson, se poate putere maximă?

Patterson încuviinţă hotărât, se ridică fără un cuvânt şi se îndreptă spre telefon.

— Presupun că nu-i nevoie să punem întrebări, zise Jamieson resemnat.

— Nu, sir. îmi pare rău de prânzul dumneavoastră.

— Folosim obişnuita strategie – ah – cea directă? întrebă Sinclair.

— N-avem de ales. Omu zice că o să ne scufunde.

— Şi o să zică mai mult de-atât când va vedea că ne schimbăm direcţia spre el, zise Jamieson. O să spună că echipajul de pe *San Andreas* e o adunătură de nebuni irecuperabili.

— S-ar putea să aibă mare dreptate dacă va spune aşa ceva, comentă McKinnon şi se întoarse, pregătindu-se să iasă. Îl opri însă Ulbricht.

— Vin şi eu.

— Vă rog, nu, locotenente. Nu cred că noua noastră cunoştinţă o să ne scufunde, dar foarte sigur va încerca să ne oprească. Sunt sigur că prima lui ţintă va fi puntea de comandă. Vreţi să distrugeţi toată munca pe care au făcut-o doctorul Sinclair şi surorile şi s-o luaţi de la capăt cu cusături şi bandaje? Sunteţi egoist, Margaret!

— Rămâi floc, Karl Ulbricht.

Ulbricht îi aruncă o privire răutăcioasă, dar apoi ridică neputincios din umeri, zâmbi şi râmase pe loc.

Când McKinnon ajunse pe puntea de comandă, timona era răsucită la maximum şi *San Andreas* începuse să se rotească uşor la tribord. Naseby întoarse, capul spre McKinnon, care tocmai intrase.

— Treci tu la cârmă, Archie. Ne transmit un mesaj.

Naseby ieşi ta tribord. Cineva de pe blochausul submarinului folosea într-adevăr un proiector pentru semnale Morse, dar transmitea foarte încet. McKinnon se gândi că în mod sigur nu era un cunoscător al limbii engleze şi transmitea literă cu literă un mesaj dat. La prova blochausului, trei bărbaţi stăteau pe vine în jurul tunului, care, după cât putea să-şi dea seama boţmanul de la distanţa aceea, era îndreptat direct spre ei. Operatorul terminase de semnalizat.

— Ce zice, George?

— Reluaţi-vă cursul. Opriţi sau tragem.

— Transmite-le chestia aia cu nava sanitară. Acordul de la Geneva.

N-or să dea doi bani pe chestia asta.

— Tu transmite, totuşi. Distrage-le atenţia. Mai dă-ne timp. Regulile bunei cuviinţe spun să nu tragi într-un om când stai de vorbă cu el.

Naseby începu să semnalizeze, dar aproape imediat sări înapoi în cabina de manevră. Norul de fum de la tun era inconfundabil, ca şi şocul şi zgomotul obuzului care explodă imediat după aceea în interiorul platformei. Naseby îl privi cu reproş pe McKinnon:

— Archie, ăştia nu joacă după regulile tale.

— Aşa se pare. Poţi să vezi unde ne-au lovit?

Naseby ieşi din nou la tribord şi se uită în jos spre pupa.

— În popota marinarilor, zise el. Adică, în ceea ce a fost popota marinarilor. Bineînţeles că acum nu mai e nimeni acolo.

— Poţi să fii sigur că nu acolo au vrut să nimerească. Un vânt de intensitatea 4 nu prea contează pentru noi, dar postul de comandă al tunului devine foarte instabil. Asta nu-mi prea place, George. Ar putea să lovească oriunde în altă parte, numai acolo unde vor, nu. Nu putem decât să sperăm că următorul obuz va lovi puntea la fel de sus, pe cât a lovit-o primul de jos.

Următorul obuz a trecut direct prin cabina de manevră. Spărsese geamul de la prova tribord – unul dintre geamurile înlocuite după atacul mitralierelor iui Klaussen – pătrunsese prin tabla de metal subţire care separa cabina de manevră de ceea ce fusese biroul radio şi explodă înăuntru. Uşa glisantă de lemn fu distrusă în sute de bucăţi care fură aruncate în faţă, chiar în cabina timonei, iar şocul exploziei îl aruncă pe McKinnon peste timonă şi pe Naseby peste o măsuţă pentru hărţi. Dar schijele tăioase ale obuzului zburaseră în altă direcţie şi cei doi bărbaţi scăpaseră nevătămaţi.

Naseby trase cu putere aer în piept, încercând să-şi recapete respiraţia în urma şocului.

— Se descurcă din ce în ce mai bine, Archie.

— Am avut noroc.

Platforma începuse să vibreze destul de puternic o dată cu mărirea turaţiei motorului, iar *San Andreas* se năpustea acum direct spre blochausul submarinului, care totuşi se afla încă la o distanţă mai mare de o milă.

— Următorul obuz va trece la o milă pe lângă cabina de manevră.

De fapt, următorul obuz trecu la o distanţă destul de mare de navă şi căzu în mare la 100 de yarzi de pupa, fără să explodeze.

Următorul îi lovi undeva în prova. Dar din cabina de manevră era imposibil de spus unde anume îi lovise, pentru că nu puteau vedea dacă puntea de la teugă se îndoise sau

se înălţat, dar nu se îndoiau că există avarii. Zăngănitul puternic de la lanţul uneia din ancorele de la prova, care căzuse pe fundul Mării Norvegiei, putea fi auzit de la o milă depărtare. Zăngănitul se opri la fel de brusc cum începuse, căci se pare că din pricina vitezei, puţul lanţului se desprinsese din varangă.

— Nu-i nici o pagubă, zise Naseby. Cine să arunce ancora la o adâncime de 100 de picioare?

— Cui îi pasă de ancoră? Problema e dacă luăm apă.

Încă un obuz pătrunse undeva la prova, dar de data aceasta nu mai aveau nici un dubiu asupra locului unde căzuse, căci o mică porţiune din puntea teugei dinspre babord se înălţă cu aproape un picior.

— Nu pare deloc momentul potrivit să cercetăm dacă luăm sau nu apă, cel puţin nu cât timp ochesc în prova, ceea ce se pare că şi fac, zise Naseby. Suntem atât de aproape acum că ţintesc din ce în ce mai bine. Se pare că urmăresc linia de plutire. Doar nu ne vor scufunda! Şi nu ştiu că aurul este acolo?

— Nu ştiu ce ştiu ei. Probabil că ştiu că există aur la bord, dar n-au nici un motiv să ştie unde anume. Dar asta nu înseamnă că o mică schijă ar scădea valoarea aurului. Oricum, presupun că ar trebui să fim recunoscători că avem mici avantaje: din unghiul ăsta, este imposibil să lovească zona spitalului.

Un al treilea obuz îi lovi şi explodă la prova, cam în acelaşi loc ca cel de dinainte. Porţiunea de la teugă care se înălţase deja, se mai ridică cu aproape un metru.

— Asta a lovit în atelierele de tâmplărie şi vopsitorie, zise Naseby absent.

— La asta mă gândeam şi eu;

— Ferguson şi Curran erau în sala de mese când ai plecat tu?

— Tocmai la asta mă gândeam. Nu-mi amintesc să-i fi văzut, dar nici nu sunt sigur că nu erau acolo. Sunt o pereche atât de leneşă că ar fi putut sări peste masa de prânz ca să mai câştige o oră de somn. Ar fi trebuit să-i avertizez.

— N-ai avut timp să avertizezi pe nimeni.

— Aş fi putut să trimit pe cineva. E. adevărat că m-am gândit că o să-şi concentreze focul asupra punţii de comandă, dar tot ar fi trebuit să trimit pe cineva. E vina mea. Tot îmi scapă câte ceva, după cum i-am spus şi iui Jamieson. Tăcu şi strânse din ochi, concentrat: Cred că pleacă, George.

Naseby îşi duse binoclul la ochi:

— Pleacă. Pe punte e cineva, căpitanul sau altcineva, care vorbeşte la o porta-voce. Servanţii umblă la tun şi... da... îl poziţionează longitudinal. Asta înseamnă ce cred eu, Archie?

— Păi, nu mai e nimeni pe blochaus, servanţii coboară prin tambuchi, deci trebuie să însemne ce crezi tu. Au apărut ceva bule la suprafaţă?

— Nu. Stai puţin. Da. Da, o mulţime.

— Evacuează balastul principal.

— Dar suntem încă la o milă depărtare de ei.

— Căpitanul nu riscă şi-i dau dreptate. Nu e un idiot ca Klaussen.

Priviră submarinul în tăcere câteva momente. Submarinul era acum la un unghi de 45°, cu punţile aproape scufundate şi dispărea cu repeziciune.

— Treci tu la cârmă, George. Şi vrei să-l suni tu pe inginerul şef, să-i spui ce s-a întâmplat şi să-l rogi să încetinească până la viteza normală. După aia, înapoi pe direcţia pe care eram. Eu mă duc să verific daca luăm apă la prova.

Naseby îl privi depărtându-se. Ştia că pentru boţman, inundaţia era pe locul doi. Voia de fapt să verifice dacă, într-adevăr, Curran şi Ferguson săriseră peste masa de prânz.

McKinnon se întoarse după aproape 10 minute. Adusese cu el o sticlă de scotch şi două pahare, dar nu zâmbea.

— N-au avut noroc? îl întrebă Naseby.

— Abandonaţi de soartă, George. Abandonaţi de McKinnon.

— Archie, trebuie să încetezi. Te rog, nu te mai învinovăţi. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat.

Janet îl luase în primire de cum intră în sala de mese şi-l trase într-un colţ. McKinnon coborâse împreună cu Naseby. îl lăsaseră pe Trent la timonă şi Jones şi McGuigan ca santinele.

— Da, ştiu că e banal ce-ţi spun, fără sens, dacă vrei, continuă ea. Şi dacă vrei încă o remarcă banală şi fără sens, iată, nu poţi învia morţii.

— E adevărat, e adevărat, îi spuse el zâmbind fără umor. Şi fiindcă veni vorba despre morţi – şi nu trebuie să-i vorbim de rău – erau nişte personaje cam nefolositoare. Dar amândoi erau însuraţi, amândoi aveau două fete. Ce-ar crede ei dacă ar şti că viteazul boţman i-a uitat cu desăvârşire în dorinţa lui de a înfrânge un submarin.

— Cel mai bun lucru ar fi să-i uiţi tu pe ei. Ştiu că sună inuman, dar morţii cu morţii şi vii cu vii. Noi suntem vii şi când spun „noi" nu mă refer la tine, mă refer la fiecare om de la bord, inclusiv la mine. Datoria ta este faţă de cei în viaţă. Nu ştii că fiecare persoană de pe nava asta, de la căpitan şi de la domnul Patterson în jos, depinde de tine? Depindem de tine ca să ne duci acasă.

— Mai taci, femeie.

— Pe mine mă duci acasă, Archie?

— Cu o trambulină? Un triplu salt. Bineînţeles că te duc.

Îl apucă cu mâinile de umeri, privindu-l adânc în ochi, apoi zâmbi:

— Ştii, Archie, chiar cred că mă vei duce.

— Mă bucur, îi răspunse el tot zâmbind, dar nici el nu crezu măcar o clipă ce, spusese. Nu avea însă nici un rost să răspândească tristeţe şi disperare.

Merseră amândoi la masă lângă Patterson, Jamieson şi Ulbricht. Patterson îi împinse un pahar:

— Pot să spun că l-ai câştigat, boţman, Ai făcut o treabă minunată.

— Nu chiar atât de minunată, sir. N-am avut altă soluţie decât să procedez aşa. Nu pot spune că-mi pare rău pentru căpitanul submarinului, dar s-a confruntat cu o problemă aproape de nerezolvat. Soluţia era ori să se ascundă, ori nimic. Are ordin să nu ne scufunde aşa că cel mai bun lucru care-i rămânea de făcut era să ne producă cât mai multe

pierderi. Ne năpusteam asupra lui, se ascundea. Foarte simplu.

— În felul în care explici tu, e foarte simplu. Am auzit? că ai scăpat ca prin urechile acului, acolo sus în cabina de manevră.

— Dacă obuzul ar fi trecut prin metal şi ar fi explodat în cabina de manevră, asta era! Dar a trecut prin fereastră. Am avut baftă.

— Şi la prova ce e?

— Sunt 3 găuri. Deasupra liniei de plutire. Astea şi cu stricăciunile pe care ni le-a făcut submarinul – sau mai bine zis pe care ni le-am făcut cu mâna noastră – or să dea ceva de lucru meşterilor când vom ajunge pe un doc plutitor. Pereţii etanşi par încă întregi. Asta e partea bună a lucrurilor. Partea proastă a lucrurilor – şi mă tem că asta este numai vina mea este că…

— Archie! îl întrerupse Janet tăios.

— Of, bine! Aţi aflat că Ferguson şi Curran au murit.

— Ştiu şi îmi pare rău. E groaznic. Acum sunt 20 în total. Patterson stătu pe gânduri câteva secunde. Crezi că vor continua?

— Ce să continue, sir?

— Să încerce să ne oprească în loc, dar nu să ne scufunde.

McKinnon ridică din umeri:

— Pentru nemţi este mult mai important să-i discrediteze pe ruşi în faţa guvernului nostru, decât să obţină aurul. După cum stau lucrurile acum, vor şi varza grasă şi slănina-n pod. E doar o chestie de lăcomie.

— Deci, atâta timp cât ei sunt lacomi, noi suntem cât de cât în afara pericolului.

— În afara pericolului de a fi scufundaţi, dar nu şi de a fi capturaţi.

— Dar tocmai ai spus..;

— Nu trebuie decât să mai trimită încă un submarin şi ne-au liniştit. Cu două submarine n-avem nici o şansă. Dacă ne luăm după unul dintre ele, celălalt va merge paralel cu noi şi va trimite obuz după obuz după pofta inimii. Bineînţeles că nu vor trage în sala maşinilor; vor să ne ducă în Norvegia cu propriile noastre mijloace. Vor trage în spital. Cum ajunge

primul obuz acolo, cum fluturăm şi noi steagul alb, deşi dacă avem ceva minte în cap, îl fluturăm înainte să tragă. Data viitoare când am să mă duc pe puntea de comandă, am să iau şi un cearşaf mai mărişor cu mine.

— Sunt momente, boţman, când mi-aş dori să-ţi ţii gândurile doar pentru tine, zise Jamieson.

— Dar, răspundeam la o întrebare, sir. Şi mai e ceva la care m-am gândit, o altă întrebare, dacă vreţi. Numai o mână de oameni ar trebui să ştie despre această operaţie, despre acest plan de a folosi *San Andreas* pentru a transporta lingouri. Numai unul sau doi miniştri ar fi ştiut, unul sau doi amirali. Nu mai mulţi. Mă întreb cine este trădătorul care ne-a vândut? Dacă ne întoarcem şi dacă o persoană proeminentă şi binecunoscută se sinucide inexplicabil, atunci îl vom afla. Mă scuzaţi, domnilor, dar am nişte treburi de făcut, zise el ridicându-se.

— Ce treburi, Archie? întrebă Janet. N-ai făcut destul, pentru o singură zi?

— Un boţman are întotdeauna treburi de făcut. E o chestie de rutină, Janet, doar rutină, încheie el şi părăsi sala de mese.

— Rutină? Ce rutină? întrebă ea.

— Curran a murit.

— Ştiu, zise ea încurcată.

— Curran era croitor de vele. E treaba unui croitor de vele să coasă giulgiul morţilor.

Janet se ridică în grabă şi părăsi masa. Patterson îi aruncă lui Jamieson o privire supărată:

— Sunt momente, inginer secund, când mi-aş dori ca tu să fii acela care „să-ţi ţii gândurile pentru tine”. Eşti chiar foarte ager, să-nţeleg.

— Aveţi dreptate, aveţi dreptate. Să fiu şi eu puţin delicat? Cred că şi un bădăran ar fi fost mai delicat.

CAPITOLUL XIII

Patterson termină de citit slujba de înmormântare şi trupurile lui Curran şi Ferguson, înfăşurate în linţolii, alunecară pe scândurile înclinate şi dispărură în întinderea îngheţată a Mării Norvegiei. Tot atunci, zgomotul de la sala maşinilor începu să scadă, iar San Andreas îşi încetini viteza.

Aproape tot echipajul era pe punte pentru că cei doi fuseseră o pereche destul de simpatică şi plăcută. Jos rămăseseră bucătarii, ospătarii împreună cu personalul medical şi cei trei mecanici. Pe puntea de comandă erau Trent şi Jones.

Jamieson se îndepărta primul.

—- Am impresia, zise el, că am făcut o greşeală.

Continuă să meargă, fără grabă, cu aerul unui om care ştia că nu este momentul potrivit să creeze panică. Patterson şi McKinnon îl urmau mai încet.

— Ce vrei să spui? întrebă Patterson. Adică de ce am făcut o greşeală?

— A fost amabil, sir. De fapt, vroia să spună că deşteptul de boţman a făcut încă o gafă. Cine era de gardă jos?

— Doar tânărul Stephen. Îl ştii, polonezul.

— Să sperăm că n-o să fie următorul aruncat peste bord.

Patterson se opri şi-l apucă pe McKinnon de braţ:

— Adică ce vrei să spui? Ce vrei să spui prin gafă?

— Lucrurile se leagă între ele, îi răspunse McKinnon cu o voce slabă. Poate că sunt obosit, poate că nu mai pot gândi bine. Aţi observat cine a lipsit de la funeralii, sir? Patterson îl privi câteva clipe în tăcere, apoi spuse:

— Personalul medical, personalul de la bucătărie, stewarzii, cei care sunt pe puntea de comandă. Mâna i se încleştă de braţul boţmanului; Şi McCrimmon.

— Exact. Şi a cui a fost ideea genială să-l lăsăm pe McCrimmon să umble liber de colo-colo?

Pur şi simplu n-a mers cum trebuie. Nu te poţi gândi la toate. Nimeni nu poate. Un pungaş, asta e McCrimmon. Crezi că o să putem găsi vreo dovadă împotriva lui?

— Sunt sigur că nu. Oricum, sir, aş vrea să am permisiunea dumneavoastră să-l închid, zise McKinnon, clătinând din cap cu amărăciune. Deşi nu mai foloseşte la nimic să pui zăvorul când calul a scăpat deja.

Stephen zăcea pe podea, acoperit de motorina care ţâşnea încă dintr-un furtun de combustibil tăiat. Lângă urechea dreaptă avea o zgârietură care sângera uşor. Sinclair termină de examinat capul lui Stephen şi se ridică.

— O să-l ducem la spital. O să-i fac şi o radiografie, deşi nu cred că e nevoie. Când se va trezi, nu va avea decât o durere de cap puternică. Privi spre două obiecte de oţel care erau pe jos lângă Stephen.

— Ştii cine a făcut asta, boţman?

— Da. Păi, cheia asta tubulară cu care a fost doborât Stephen, cleştele eu care a fost tăiat furtunul, – ar putea fi amprente pe ele.

— Nu. A folosit chestia asta şi pe ea nu vom găsi nici o amprentă, zise McKinnon, atingând cu piciorul o ancoră veche. Furtunul acesta poate fi înlocuit, sir? îl întrebă pe Patterson.

— Se poate. Cât ar dura, inginer secund?

— Două ore, cu aproximaţie, răspunse Jamieson.

— Veniţi eu mine, domnule Patterson? întrebă McKinnon.

— Va fi o plăcere pentru mine, boţman.

— Ştii, ai fi putut să-l omori, începu McKinnon ca într-o discuţie amicală.

McCrimmon, care stătea pe o bancă în sala de mese, îl privi obraznic:

— Ce dracu tot spui?

— Pe Stephen.

— Stephen? Ce-i cu Stephen?

— Capul lui spart.

— Tot nu ştiu despre ce vorbeşti. Capul spart. Cum de-a ajuns cu capul spart?

— Pentru că tu ai coborât în sala maşinilor şi i l-ai spart. Şi ai mai tăiat şi un furtun de combustibil.

— Eşti nebun. Nu m-am mişcat din locul ăsta în ultimul sfert de oră.

— Atunci ai văzut cine a coborât în sala maşinilor. Şi apoi, eşti mecanic, McCrimmon. Se opreşte un motor, şi tu nu cobori să cercetezi?

McCrimmon mesteca gumă:

— Asta e o înscenare. Ce dovadă aveţi?

— Destul, zise Patterson. Eşti arestat, McCrimmon şi vei fi închis. Când ajungem înapoi în Anglia, vei fi judecat pentru crimă şi înaltă trădare, vei fi condamnat şi în mod sigur împuşcat.

— Asta-i cea mai mare tâmpenie. McCrimmon prefaţase cuvântul „tâmpenie” cu câteva epitete alese, care nu pot fi reproduse. N-am făcut nimic şi voi nu puteţi dovedi nimic.

Chipul lui McCrimmon era mai palid decât de obicei.

— Nici nu trebuie, îi răspunse McKinnon. Amicul tău Simons sau Braun, sau cum l-o chema, a ciripit tot, cum zic americanii. Vrea să pună totul în spinarea ta, speră cel puţin să scape cu viaţă.

— Nenorocitul!

McCrimmon se ridicase în picioare, rânjind ameninţător şi îşi duse mâna dreaptă în salopetă.

— Nu! îl opri Patterson. Nu pune mâna, indiferent ce ai acolo. N-ai unde să fugi, McCrimmon, iar boţmanul te-ar putea omorî cu o singură mână.

— Ia dă-mi ce-ai acolo, zise McKinnon întinzând mâna şi McCrimmon îi puse în palmă un cuţit, foarte încet şi foarte atent.

— N-aţi câştigat. Pe chip i se citea şi teama şi răutatea. Cine râde la urmă, râde mai bine.

— S-ar putea. McKinnon îl privea gânditor. Ştii ceva ce noi nu ştim?

— După cum ai zis şi tu, s-ar putea.

— Ca, de pildă, despre existenţa unui transmiţător ascuns în cabina de transmisiuni?

McCrimmon se repezi la el, dar scoase un urlet scurt înainte să se prăbuşească pe podea. Pumnul boţomanului îi zdrobise nasul. Patterson se uită în jos la omul care îşi pierduse cunoştinţa, apoi la McKinnon şi întrebă:

— Chestia asta ţi-a produs vreo satisfacţie?

— Bănuiesc că n-ar fi trebuit să procedez aşa, dar într-adevăr mi-a produs o satisfacţie.

— Şi mie, mărturisi Patterson.

Ceea ce păruse o zi lungă, dar nu fusese, trecu încet până la lăsarea serii şi apoi a nopţii, dar nemţii tot nu-şi făcuseră apariţia. *San Andreas*, alimentată din nou, îşi continua cursul direct spre Aberdeen. Stephen îşi recăpătase cunoştinţa şi, după cum prevăzuse doctorul Sinclair, avea doar o durere de cap suportabilă. Sinclair reuşise să repare temporar nasul zdrobit al lui McCrimmon, care avea nevoie de intervenţia unui chirurg plastic, iar Sinclair nu era aşa ceva.

Locotenentul Ulbricht, cu o hartă desfăcută în faţa lui, îşi freca gânditor bărbia şi-l privea pe McKinnon care stătea pe un scaun în faţa lui, în cabina Căpitanului

— Până acum am fost norocoşi. Norocoşi? N-aş fi crezut niciodată să ajung, să spun aşa ceva la bordul unei nave engleze! De ce suntem lăsaţi în pace?

— Pentru că suntem exact cum spuneţi dumneavoastră: norocoşi. Nu mai au alt submarin prin jur, iar amicul care ne urmărea n-are de gând să mai încerce din nou să ne atace de unul singur. Apoi, încă ne îndreptăm direct spre Aberdeen. Ei ştiu unde suntem şi n-au nici un motiv să creadă că nu ne mai ducem unde ar trebui. Şi nici nu au vreun mijloc prin care să afle ce s-a întâmplat pe această navă.

— Bănuiesc că ai dreptate. Ulbricht se uită din nou pe hartă şi-şi duse gânditor mâna la gură. Dacă nu ni se întâmplă ceva în timpul nopţii, atunci o să ni se întâmple mâine. Asta e ce cred eu. Sau cel: puţin, ceea ce simt.

— Ştiu.

— Ce ştii?

— Ştiu de ziua de mâine. Compatrioţii dumitale nu sunt proşti. Mâine o să trecem foarte aproape de Insulele Shetland. Ei vor presupune că am putea să ne oprim în Lerwick sau în altă parte pe acolo şi atunci ei vor acţiona conform acestei posibilităţi.

— Cu avioane? Cu Condor-uri?

— E posibil.

— RAF are avioane de luptă acolo?

— Aşa cred, dar nu ştiu. N-am mai fost acolo de ani de zile.

— Luftwaffe ştie. Dacă au avioane Hurricane sau Spitfire, Luftwaffe nu va trimite niciodată un Condor împotriva lor.

— Dar ar putea să trimită câteva avioane Messierschmitt ca escortă.

— Şi dacă nu vor folosi avioane? S-ar putea să trimită o torpilă?

— Nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva.

— Nici eu. Când spun torpilă, mă gândesc la ceva mortal. Ştii, nu-i nevoie să mergem spre sud pe lângă Bressay şi apoi să ocolim Bard Head. Am putea să folosim canalul de nord. Parcă Maryfield se numeşte satul acela, nu?

— Acolo m-am născut eu.

— Ce idioţenie. O idioţenie din partea mea, vreau să spun. Dacă facem o întoarcere clară spre canalul de nord, va însemna în mod sigur torpilarea noastră!

— Da.

—- Iar dacă ne îndreptăm constant spre sud şi trecem de Bressay, ar putea să creadă că ne menţinem pe direcţia Aberdeen?

— Nu putem decât spera, locotenente. Nici nu se pune problema unei certitudini. Dar n-avem nimic altceva de făcut.

— Nimic?

— Ei, ar mai fi ceva. Am putea coborî să ne luăm cina.

— Poate ultima.

McKinnon îşi încrucişă degetele, zâmbi dar nu spuse nimic.

Cina se desfăşurase bineînţeles într-o atmosferă gravă. Patterson în special era foarte trist.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap, boţman, că am putea sa întrecem acest submarin? Chiar dacă nu am deschide la maximum robinetul de abur tot am câştiga câteva noduri cu robinetul asta.

— Da, sir. Sunt convins că am putea. Atmosfera apăsătoare se simţea clar. Şi mai sunt convins că submarinul ar detecta imediat creşterea turaţiei motorului. Şi-ar da seama că încercăm să scăpăm de el, şi-ar da seama că ştim că ne urmăreşte. S-ar ridica la suprafaţă – ceea ce înseamnă că-şi va mări viteza – şi ne-ar termina. Probabil că are vreo douăsprezece torpile. Câte dintre astea credeţi că nu ne vor nimeri?

— Prima ar fi de ajuns, îi răspunse Patterson, oftând. Numai un om disperat poate face asemenea sugestii disperate. Dar ai fi putut să spui ceva mai încurajator, boţman.

— Puţină odihnă după trudă; un port în care să ancorezi după o călătorie zbuciumată, zise Jamieson. Dar nu va exista nici o clipă de odihnă pentru noi. boţman. Nici un port sigur. N-am dreptate?

— Va trebui să existe, sir. M-aţi auzit când am promis s-o duc acasă pe doamna, îi răspunse McKinnon, arătând-o pe Janet Magnusson.

— Eşti foarte drăguţ, Archie McKinnon, îi zise ea zâmbind. Dar în acelaşi timp, minţi cu neruşinare.

— Domnia-voastră, care n-are niciodată încredere, i-o întoarse el, zâmbindu-i.

Ulbricht a fost primul care a simţit o schimbare în atmosferă:

— Ţi-a venit vreo idee, domnule McKinnon?

— Da. Sau cel puţin, aşa sper. Se întoarse spre Margaret Morrison: Vrei să fii atât de drăguţă să-l rogi pe Căpitanul Bowen să vină în salon?

— Încă o conferinţă secretă? Am crezut că n-au mai rămas spioni, criminali sau trădători la bord.

— Nici nu cred că mai sunt. Dar nu risc. Îi privi pe cei de la masă. Aş vrea să fiţi cu toţii prezenţi.

În dimineaţa următoare, chiar după ivirea zorilor – care tot târziu apăreau şi la latitudinea aceea – locotenentul Ulbricht privea din uşa dinspre tribord la întinderea netedă de pământ pe care reuşea s-o vadă din când în când printre picăturile de apă şi zăpada.

— Deci acolo este Unst, nu?

— Da, ăla e.

Deşi McKinnon stătuse treaz aproape toată noaptea, arăta proaspăt, relaxat şi aproape vesel.

— Şi după asta vă omorâţi voi, shetlanderii?

— Chiar după asta.

— Nu vreau să te jignesc în vreun fel, domnule McKinnon, dar probabil este cea mai pustie, întunecată şi aridă insulă pe care am avut ghinionul să-mi cadă ochii.

— Fiecare iubeşte locurile natale, îi răspunse McKinnon calm. Frumuseţea, locotenente, este văzută de fiecare altfel. Şi apoi, nici nu poţi vedea minunăţia unui loc pe o asemenea vreme.

— Asta e încă o problemă. Întotdeauna este vremea aşa de îngrozitoare pe Insulele Shetland?

McKinnon privea cu o deosebită satisfacţie marea cenuşie, cerul acoperit de nori şi fulgii de zăpadă.

— Mie vremea mi se pare minunată.

— După cum spuneai, nu vezi cu aceeaşi ochi. Mă întreb dacă un pilot de Condor vă împărtăşeşte impresia?

— E puţin probabil. McKinnon îi arătă ceva în faţă. De aici de la tribord, cred că e bine unde am ajuns. Acolo e Fetlar.

— Ah! Ulbricht consultă harta. Cam cu 6 milă, două cel mult, faţă de locul unde trebuia să fim. Ne-am descurcat binişor, domnule McKinnon.

— Ne-am? Adică v-aţi descurcat. Aţi navigat splendid, locotenente. Amiralitatea ar trebui să vă dea o medalie pentru serviciile aduse.

Ulbricht zâmbi:

— Mă îndoiesc că Amiralul Doenitz va fi de acord. Că veni vorba de servicii, bănuiesc că, nu mai aveţi treabă cu mine. Ca navigator, vreau să spun.

— Tatăl meu a fost pescar de meserie. Primii mei patru ani pe mare i-am petrecut cu el în jurul insulelor astea. Mi-ar fi greu să mă rătăcesc.

— Îmi imaginam. Ulbricht ieşi la tribord şi privi spre pupa câteva secunde, dar se întoarse în grabă, tremurând şi scuturându-şi zăpada de pe haină:

— Cerul – adică ceea ce reuşesc să zăresc eu din el – se întunecă binişor la nord. Vântul a început să se înteţească. Se pare că vremea asta îngrozitoare, sau minunată, cum vrei tu, o să mai ţină ceva. Dar asta n-ai prevăzut în calculele tale.

— Nu sunt nici vrăjitor, nici ghicitor. Citirea viitorului nu e una din specialităţile mele.

— Bun, atunci să zicem că avem un noroc neaşteptat exact la momentul potrivit.

— Putem spune că avem noroc. Dar oricum, nu prea mult.

Fetlar-ul era exact în dreptul tribordului când urcă şi Naseby ca să preia timona. McKinnon ieşi şi el la tribord ca să aprecieze singur cum era vremea. *San Andreas* se îndrepta spre sud, cu o deviaţie de numai unul sau două grade spre vest şi avea vântul, care bătea dinspre nord, direct la pupa. Norii care se adunau la nord erau întunecaţi şi nu prevesteau nimic bun, dar McKinnon nu zăbovi mult cu privirea într-acolo, îşi dădu seama, la început mai nesigur, apoi din ce în ce mai convins, că exista ceva mai grav, care prevestea ceva mai rău. Se întoarse înăuntru şi-l privi pe Ulbricht:

— Vă amintiţi că vă spuneam adineauri că avem doar puţin noroc? Ulbricht îi răspunse dând din cap. Avem companie. Afară e un Condor.

Ulbricht nu spuse nimic; ieşi doar afară şi ascultă. Se întoarse după câteva momente.

— N-aud nimic.

— Din pricina variaţiei intensităţii şi direcţiei vântului, sau ceva de genul ăsta. Eu îl aud fără probleme. Vine de undeva de la N-E. Sunt sigur că pilotul nu vrea să-l auzim. Sunt ori prea atenţi, ori prea bănuitori, ori poate amândouă deodată. Probabil că iau în considerare şi faptul că ne-am putea opri undeva în Insulele Shetland. Aşa că submarinul era ridicat la

suprafaţă înainte de ivirea zorilor şi a chemat un Focke-Wulf, dar, fără îndoială, pilotului i s-a spus să nu fie văzut sau auzit. Şi asta va face, până ce submarinul îi va trimite mesajul că ne-am schimbat direcţia. Atunci va apărea şi el.

— Ca să ne termine, zise Naseby.

— În nici un caz n-or să arunce cu petale de trandafiri.

— Nu mai crezi că or să facă treaba asta nişte avioane torpiloare sau nişte bombardiere în picaj sau Stukas?

— Nu. N-au cum să ajungă la timp aici şi nici nu pot veni mai devreme ca să stea prin preajmă. N-au o asemenea raza, de acţiune. Dar flăcăul ăsta imens poate sta aici toată ziua, dacă e nevoie. Bineînţeles că eu am presupus că nu e decât unul. Dar s-ar putea să fie doi sau trei. Nu uitaţi că suntem o ţintă foarte importantă.

— Nu au mulţi o asemenea calitate. Ulbricht era posomorât. Capacitatea asta a dumitale de a înveseli lumea, de a le uşura inima…

— Asta-i şi părerea mea, zise Naseby, care nu părea mai fericit decât Ulbricht. La dracu! Ce bine dacă nu te-ai fi dus la tribord.

— Doar n-aţi fi vrut să port de unul singur povara secretului? Nu-i nevoie să mai spuneţi şi altcuiva. De ce să răspândim tristeţea şi disperarea fără să fie nevoie, când putem face ceva.

— Adică să-i lăsăm într-o preafericită ignoranţă, nu? întrebă Naseby, iar McKinnon îi încuviinţă din cap. Şi eu m-aş fi simţit mai bine aşa.

La puţin timp după prânz, McKinnon şi Ulbricht coborâră în spital. Tocmai treceau pe lângă un mic grup de insule, care nu se vedeau desluşit şi pe care McKinnon le numise Skerries. Naseby şi McGuigan rămăseseră pe puntea de comandă. Ninsoarea, care era mai degrabă lapoviţă, se mai potolise, dar nu încetase. Şi vântul se mai liniştise. Vizibilitatea, dacă într-adevăr acela era termenul potrivit, varia între 2 şi 4 mile. Norii erau cam la 2.000 de metri înălţime şi undeva în înaltul cerului, un Condor nevăzut pândea. McKinnon nu-l mai auzise, dar nu se îndoise nici o clipă că se afla încă acolo.

Căpitanul şi Kennet se ridicaseră în pat şi McKinnon îşi petrecu ziua cu ei şi cu Margaret Morisson. Toţi îşi impuseseră

să fie calmi, dar tensiunea şi starea de expectativă care pluteau în aer erau puternice şi se simţeau. Ar fi rău, se gândea McKinnon, dacă ar şti de Condorul care patrulează deasupra noastră.

În sala de mese se întâlni cu Patterson şi Sinclair.

— În mod cu totul extraordinar, zise Sinclair, dimineaţa aceasta n-am avut alarme sau incursiuni, nu-i aşa, boţman?

— Să dea Domnul s-o ţină aşa, îi răspunse McKinnon, care se întrebă cum ar numi Sinclair prezenţa Condorului: o alarmă sau o incursiune?

— Vremea e de partea noastră. Ninge, vizibilitatea e slabă – nu e ceaţă, dar tot nu se vede bine – şi o perdea groasă de nori acoperă cerul.

— Sună promiţător. Numai de-am ajunge odată la Insula Fericirii.

— Noi sperăm că vom ajunge. Că veni vorba de Insula Fericirii, aţi făcut ceva pregătiri pentru debarcarea răniţilor când vom ajunge?

— Da. N-avem probleme. Rafferty va trebui să fie scos pe targă. La fel şi patru din cei pe care i-am luat din Murmansk – doi cu răni la picioare şi doi cu degerături. Cinci în total. E uşor.

— Sună bine. Domnule Patterson, acum cei doi tâlhari, McCrimmon şi Simons sau cum i-o chema. Va trebui să-i legăm înainte să debarcăm, cel puţin să le legăm mâinile la spate.

— Dacă vom avea şansa să-i debarcăm. Îi vom lega în ultima clipă – or fi ei criminali înrăiţi, dar nu putem lăsa doi oameni legaţi pe o navă care se scufund.

— Vă rog, nu mai vorbiţi despre asemenea lucruri, zise Sinclair.

— Bineînţeles, sir. Li s-a dat de mâncare? Nu întreb pentru că mi-ar păsa cu adevărat.

— Nu, îi răspunse Sinclair. Am fost eu la ei. Simons zice că i-a pierit pofta de mâncare, iar pe McCrimmon îl doare faţa atât de tare încât nu poate mânca. Îl cred, abia-şi poate mişca buzele. Parcă l-ai fi lovit cu un ciocan, boţman.

— Nu vărs lacrimi amare pentru nici unul.

McKinnon îşi mâncă prânzul în grabă şi se ridică să plece:

— Trebuie să-l schimb pe Naseby.

— Cam în două ore, zise McKinnon. Poate chiar mai repede, dacă zăresc o perdea potrivită de nori, de zăpadă sau chiar de ceaţă – ceva în care să putem dispărea. Dumneavoastră sau domnul Jamieson veţi fi în sala maşinilor atunci?

— Probabil amândoi, îi răspunse Patterson oftând. Nu putem decât spera că va merge, boţman.

— Asta-i tot ce putem face, sir.

Abia trecuse de ora 3 după-amiaza şi McKinnon,- însoţit pe puntea de comandă de Naseby şi Ulbricht, hotărî, că e timpul să pornească.

— Nu putem vedea dar suntem cam în dreptul capătului sudic de la Bressay.

— Aşa aş zice. Ar trebui să mergem direct spre vest.

— Ei bine, n-are rost să amânăm inevitabilul. McKinnon sună la sala maşinilor. Domnul Patterson? Acum, vă rog. George învârte timona spre dreapta. Direct spre vest.

— Şi de unde să ştiu eu unde este vestul?

McKinnon deschise larg uşa dinspre tribord:

— O să fie cam frig şi cam umed, dar dacă reuşeşti să menţii vântul exact în dreptul obrazului drept, atunci pe-acolo e şi vestul, sau pe-acolo pe undeva.

Intră apoi în cabina de transmisiuni, deconecta transmiţătorul şi ieşi apoi la babord.

Vremea se schimbase foarte puţin. Cerul era cenuşiu, marea la fel, cădea o lapoviţă uşoară şi de-abia se vedea la două mile în faţă. Se reîntoarse în cabina de manevră, lăsând uşa deschisă astfel încât vântul dinspre nord să poată trece prin-năuntru.

— Mă întreb, zise Ulbricht, ce gânduri i-or trece prin minte căpitanului submarinului acum?

— Probabil că nu unele foarte plăcute. Totul depinde de modul în care reuşeşte să ştie unde suntem: se baza pe transmiţător, pe ASDIC sau pe amândouă? Dacă era numai transmiţătorul, atunci ne urmărea de la o distanţă prudentă ca să-şi poată ţine antena la suprafaţă şi să prindă semnalul

fără să fie văzut. În acest caz, nu suntem în raza de ascultare a ASDIC-ului. Şi dacă aşa stau lucrurile, atunci foarte bine poate să creadă că radioul nu mai are baterii. În fond, n-are nici un motiv să creadă că am dat din întâmplare peste transmiţător şi că am aflat şi de trucurile ascunse ale lui McCrimmon.

San Andreas, tăcută acum, se îndrepta aproximativ spre vest, încă în plină viteză.

— Deci este în dilemă, continuă McKinnon. Nu este o situaţie în care mi-ar plăcea să fiu. Deci ce hotărâre va lua? Va mări viteza, urmând cursul pe care l-am avut noi înainte, sperând să ne ajungă din urmă sau, va crede că încercăm să găsim un adăpost şi am luat-o în grabă spre Bard Head, sperând că vom fi localizaţi? Totul depinde de cât de abil este.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Ulbricht.

— Eu ştiu, zise Naseby. Noi doar presupunem că nu ne-au urmărit prin ASDIC. Dacă e la fel de abil ca tine, Archie, el se va îndrepta pe un curs de interceptare şi va cere Condorului să coboare şi să ne caute.

— Mi-era teamă că ai să spui asta.

Un sfert de oră se scurse într-o linişte din ce în ce mai înfiorătoare, apoi McKinnon ieşi la babord, dar nu rămase mult acolo.

— Ai avut dreptate, George, spuse el cu un ton resemnat. E acolo şi ne caută. Aud motoarele Condorului destul de clar, dar nu ne-a văzut încă. Dar ne va vedea totuşi, da, ne va vedea. Nu trebuie decât să mai cerceteze un pic zona – nu-i va trebui foarte mult – şi ne va prinde. Apoi, un semnal către submarin, o grămadă de bombe pentru noi şi submarinul va veni să ne termine de tot.

— Asta e un gând foarte deprimant, îi răspunse Naseby. Ulbricht ieşi şi el la babord, dar se întoarse aproape imediat. Nu spuse nimic, doar clătină din cap. McKinnon sună la sala maşinilor:

— Domnul Patterson? Vreţi să porniţi, vă rog? Şi nu vă obosiţi s-o porniţi încet. Repede, dacă vreţi cu putere maximă. Condorul a coborât, ne caută şi e chestie de câteva minute

până să ne găsească. Vreau s-o ştergem de aici cu toată viteza.

— Dar nu eşti la fel de rapid ca un Condor, zise Naseby.

— Din păcate ştiu şi eu asta, George. Dar n-am de gând să rămân aici ca o cloşcă pe ouă până când ajunge aici şi ne atacă. Întotdeauna trebuie să încercăm să scăpăm.

— Dar el mai poate să se întoarcă şi să se răsucească mai repede decât noi. Mai bine ai încerca să spui câteva rugăciuni,

Condorului îi mai trebuiră însă încă 20 de minute ca să-i găsească, dar îi găsi în cele din urmă şi nu pierdu nici o clipă ca să-şi facă prezenţa simţită şi auzită. Ca de obicei, se apropie dinspre pupa, zburând jos, la mai puţin de 300 de picioare, aşa cum spusese Naseby. El învârti cârma spre babord, dar degeaba: cum spusese tot el, Condorul se putea întoarce şi răsuci mult mai repede decât ei.

Bomba, care sigur nu avea 500 de livre, căzu pe punte, cam la 60 de picioare de capătul dinspre pupa platformei, pătrunse şi explodă cu o flamă puternică, iar în urmă-i ţâşni un jet de apă amestecată cu motorină.

— Asta a fost o lovitură neobişnuită, zise Naseby.

McKinnon clătină din cap:

— Nu e neobişnuită. Lăcomia.

— Lăcomia? Ulbricht îl privi apoi clătină din cap în semn că a înţeles. Aurul.

— Încă mai speră. Cât de departe credeţi că e Band Head?

— Să fie cam la patru mile?

— Cam aşa. Dacă nu ne capturează – adică nu ne opresc – până acolo, atunci or să ne scufunde.

— Şi dacă ne opresc?

— Atunci vor aştepta până vine submarinul să ne captureze.

— E trist, zise Naseby. Foarte trist. La dragostea asta de bani mă refer.

— Cred că se vor întoarce cam peste un minut să ne mai arate un semn de dragoste, zise McKinnon.

Şi, într-adevăr, Condorul făcu o întoarcere rapidă ca să treacă deasupra lui *San Andreas* pe partea babordului.

— Unii dintre voi, piloţii de Condor, sunteţi foarte hotărâţi şi obsedaţi de câte o idee, îi zise McKinnon lui Ulbricht.

— Există momente când doreşti să nu fi fost aşa.

Al doilea atac era o copie a primului. Pilotul sau navigatorul ţintea cu o precizie destul de bună, căci a doua bombă căzu cam în acelaşi loc şi avu aceleaşi rezultate.

— Astea nu sunt bombe mari, zise McKinnon, dar în mod sigur nici la una din astea prea mult nu mai rezistăm. Încă una la fel şi cred că ne va fi de ajuns,

— Adică, va urma cearşaful alb.

— Exact. Îl am aici cu mine. Glumeam. Ascultaţi! Aud un motor de avion!

— Şi eu, zise Ulbricht. Toate produse în Germania.

— Nu, ăsta nu e. În mod clar are alt sunet. E un avion de luptă. Dumnezeule, cât de prost pot să fiu! Sau, cât de prost puteţi fi. Sau pilotul de pe Condor. Bineînţeles că au un radar pe insulă. Probabil că locul e împânzit cu aparate. Bineînţeles că ne-au detectat şi-au detectat şi Condorul. Aşa că au trimis pe cineva să cerceteze. Nu, numai unul. Aud două motoare.

McKinnon se năpusti afară şi aprinse luminile de la crucile roşii.

— E mai bine aşa, ca să nu ne ia drept *Tirpitz*, explică el.

— Îi văd, zise Ulbricht, dar tonul lui era lipsit de orice inflexiune.

— Şi eu. McKinnon se uită la Ulbricht şi reuşi să-şi ascundă bucuria. Le recunoaşteţi?

— Da. Hurricane.

— Îmi pare rău, locotenente. Regretul din vocea lui McKinnon era sincer. Dar ştiţi ce înseamnă asta?

— Din păcate, ştiu.

Nu exista nici un dubiu de altfel. Avioanele Hurricane îl ajunseră repede din urmă şi traseră simultan, unul de deasupra, altul de dedesubt. Focke-Wulful nu explodă, nu se dezmembră, nu luă foc, într-un cuvânt nu avu un sfârşit dramatic. Lăsând nori de fum în urmă, se prăbuşi abrupt în mare şi dispăru în valuri. Chipul locotenentului Ulbricht rămăsese în continuare lipsit de expresie.

Cele două avioane de luptă se întoarseră la *San Andreas*, zburând deasupra ei, unul foarte aproape, celălalt la aproape

o milă depărtare. Prezenţa avioanelor era liniştitoare şi le dădea siguranţă, deşi e greu de spus ce ar fi putut ele să facă împotriva unui submarin pregătit să lanseze o torpilă, în afară de faptul că-i puteau distruge periscopul.

McKinnon ieşi la babord şi făcu cu mâna spre unul din avioane, cel care zbura aproape de ei. Avionul se legănă în semn de răspuns. Când McKinnon sună la sala maşinilor, îi răspunse Jamieson:

— Cred că puteţi reduce viteza la o cotă normală, sir. Condorul s-a dus.

— Unde s-a dus? încurcătura lui Jamieson era de înţeles.

— În mare. L-au doborât două avioane Hurricane.

Avioanele Hurricane rămaseră cu ei până când ajunseră la mai puţin de o milă de Bard Head. Tot atunci, din lumina amurgului se desprinse o fregată uşoară şi hotărâtă, care se apropie fără efort de ei. Boţmanul era pe punte.

Un bărbat de pe fregată, căpitanul probabil, avea o porta-voce.

— Aveţi nevoie de îngrijire şi protecţie, prietene?

— Acum nu.

— Aveţi avarii grave?

— Câteva. De la câteva obuze şi bombe. Dar avem alt motiv de îngrijorare. Pe aici se învârte un nenorocit de submarin.

— De-acum n-o să se mai învârtă, că se duce la mama dracului. Nu vezi ce am la pupa?

— Ah! Şarje de adâncime.

— Ei poftim! Comandantul bărbos clătină din cap uimit şi îi privi pe ceilalţi adunaţi în micul hol al hotelului. Povestea e de necrezut, dar bineînţeles, până să văd cu ochii mei, va trebui să vă cred. Aţi avut grijă de echipaj şi de pasageri, domnule Patterson?

— Da, domnule. Sunt aici sau prin casele din apropiere. Avem tot ce ne trebuie.

— Deci e cineva foarte sus din cabinet sau din Amiralitate care a minţit. N-ar trebui să dureze mult ca să fie descoperit. Boţman, eşti foarte, foarte sigur că acest om există?

— Pun pariu, sir. Solda dumneavoastră contra solda mea. Îmi imaginez că e o diferenţă considerabilă între ele. Se ridică şi-i oferi braţul lui Janet Magnusson. Pe mine mă scuzaţi. I-am promis acestei doamne că o conduc acasă.

SFÂRŞIT

ADNOTĂRI

AMIRALITATE Organul superior de conducere a forţelor maritime militare britanice.

ARBORE TRIPOD Arbore (catarg) la nave militare de construcţie recentă format în general dintr-o coloană de oţel, susţinută de două picioare tubulare, iar partea superioară (arboretul) montată pe gabie care se reazemă pe 2 – 4 furci.

ARMA (a) A dota o navă cu tot materialul, echipamentul, armamentul, etc. , necesar pentru îndeplinirea misiunilor specifice respectivei nave.

BALANS Mişcare de tangaj, de ruliu sau combinată a navei; datorită valurilor, hulei, vântului sau manevrei proprii.

BOCAPORT Gură de magazie – deschidere în punţile navei pentru încărcarea şi descărcarea diferitelor materiale, mărfuri, etc.

BABORD Partea din stânga unei nave în raport cu axa sa longitudinală (când se priveşte spre prova).

BASTINGAJ Parte a bordajului ce depăşeşte în unele locuri puntea La navele vechi era locul de depozitare a hamacelor strânse. -

CABESTAN Aparat de ridicat sau de deplasat sarcini pe distanţe relativ scurte cu ajutorul unui cablu sau lanţ ce se pune în mişcare cu ajutorul unei tobe cu axa de rotaţie verticală.

CAPAC Piesă de lemn, fier sau pânză rezistentă cu care se acoperă un obiect de pe punte, sau un orificiu.

CAPA Poziţia pe care o ocupă o navă în raport cu direcţia vântului, pentru a suporta un timp foarte rău.

CARENA Partea exterioară din corpul navei ce se află sub linia de plutire. Din punct de vedere constructiv este partea cea mai importantă din corpul navei.

CAREUL OFIŢERILOR Sala de mese a ofiţerilor la bordul navei şi loc de reuniune.

CARLINGĂ PE PUNTE Grindă longitudinală de lungime redusă, instalată sub punte pentru consolidarea, porţiunilor cu mari solicitări.

COCA Corpul navei, partea principală a ei, constând din osatură, bordaj exterior, interior şi punţi, inclusiv suprastructurile.

COLAC PANTALON Dispozitiv de salvare a echipajului unei nave eşuate; constă dintr-un colac de salvare prevăzut cu o pereche de pantaloni în care se îmbracă persoana ce se transbordează. Colacul este tras deasupra apei ghidat de un cablu ce se întinde între nava eşuată şi coastă sau altă navă.

COMPAS GIROSCOPIC sau **girocompas** Aparat bazat pe principiul giroscopului, folosit la indicarea direcţiei nordului adevărat (geografic) independent de magnetismul terestru, spre deosebire de compasul magnetic, (busola) care indică nordul magnetic.

COPASTIE Bandă din tablă cu care se înalţă bordajul exterior al navei deasupra punţii superioare, pentru a se împiedica căderea persoanelor şi a obiectelor de pe punte în apă.

DANA Porţiune de cheu la care poate acosta şi staţiona o navă.

DEFERLARE Căderea crestelor de val spre înainte ca urmare a faptului că baza valului întâlneşte un obstacol, o zonă cu fund mic sau un banc.

DERIVA Deplasarea navei cauzată de vânt sau de curenţi.

DUNETA Suprastructură situată la pupa unei nave deasupra punţii superioare.

ETRAVĂ Piesă din oţel de mare rezistenţă la extremitatea prova a navei.

FREGATĂ Navă de război întrebuinţată la escortă la vânătoarea de submarine.

GABIE Mică platformă situată la catargul din prova, care serveşte ca post de observare.

GEAMANDURA DE CEAŢĂ Corp plutitor ce este remorcat de navele unui convoi pe timp de ceaţă; este astfel conceput, încât apa este proiectată la înălţime printr-o deschidere orizontală, marcând poziţia geamandurii.

GRADE (milit) în Royal Navy – ca de-altfel în toate marinele militare – gradele personalului îmbarcat diferă ca denumire de acelea întâlnite în armata de uscat.

Astfel soldaţii, (*trupa*) se compune din *marinari* (*matrozi*, *mateloţi*); grupa subofiţerilor este alcătuită, din *maiştri* şi *submaiştri* (principali şi de diferite clase şi specialităţi). Gradele ofiţerilor cuprind: ofiţeri inferiori (*aspirant*, *locotenent*, *căpitan*); ofiţeri superiori (*locot.-comandor*, *cpt.-comandor*, *comandor*) şi ofiţeri-amirali (*contraamiral*, *vice-amiral* şi *amiral*).

GREEMENT Totalitatea manevrelor de la bordul unei nave; prin manevre înţelegându-se parâmele, cablurile, lanţurile ce servesc pentru manevrarea verigilor, velelor.

HABITACLU Suportul busolei constituit din lemn sau un metal nemagnetic şi care conţine sistemele de fixare a barelor magnetice şi compensare. Este acoperit cu o calotă de alamă.

HUBLOU Deschidere circulară în borduri şi la suprastructuri pentru iluminare naturală şi pentru aerisire.

HULĂ Mişcarea suprafeţei mării după încetarea furtunii, cu valuri ce ating 10 – 15 m înălţime şi care nu se sparg.

MILA MARINA Unitate de măsură a distanţelor pe mare. Este egală cu lungimea unui minut de arc de meridian şi variază odată cu latitudinea, mărimea ei crescând de la Ecuator spre poli. ***Prin convenţie s-a adoptat o valoare medie egală cu 1852 m.***

NOD Unitate de viteză – folosită în marină, egală cu o milă marină (1852 m) parcursă într-o oră.

PARÂMĂ Frânghie sau cablu de diferite grosimi din fibre vegetale, metalice sau sintetice şi întrebuinţată la bordul navelor atât la manevrele de legarea acestora, cât şi la majoritatea lucrărilor marinăreşti.

POST DE VECHE Loc la bordul unei nave situat la o înălţime cât mai mare de unde marinarii din cartul de serviciu observă cu atenţie marea sau alte obiective.

PUNTE DE COMANDA Partea dintr-o punte deasupra castelului central destinată serviciilor, de conducere a navei.

PUNTEA PUPA Porţiunea de punte cuprinsă între etambou şi planul cuplului maestru al navei.

PUNTE SUPERIOARĂ Puntea cea mai de sus care acoperă coca navei pe toată lungimea acesteia.

RULIU Mişcare de balans a unei nave în jurul axei sale longitudinale.

SCARĂ BEAUFORT Scara vântului. Scară convenţională introducă în meteorologie în anul 1808 în care tăria vântului este redusă prin cifre de la **0.. 12**.

ŞEF DE CART Ofiţer de punte care prestează serviciul de conducere a navei într-un interval de timp numit cart de serviciu.

ŞEF DE ECHIPAJ Membru al echipajului de punte cu îndelungată practică marinărească care conduce întreaga activitate a echipajului de punte.

TAMBUCHI Deschidere practicată în punte pentru accesul în spaţiile de locuit sau în magazii. Se acoperă cu capace cu închidere etanşă.

TANGAJ Mişcarea de balans a navei în jurul unei transversalei

TEUGĂ Suprastructură în extremitatea prova a unei nave.

TIMONA Roată prevăzută cu mânere cuplată cu instalaţia de. guvernare a navei şi care acţionează asupra cârmei fie prin intermediul servomotorului, fie prin forţa manuală.

TIMONIER Marinar de punte specializat în manevra cârmei pentru ţinerea drumului ordonat sau pentru manevra navei.

TRIBORD Partea, din dreapta a unei navei în raport cu axa sa longitudinală (când se priveşte spre prova).

VINCI Maşină de ridicat sau tras folosită la tragerea sau filarea parâmelor de manevră, a remorcilor, etc.

ALISTAIR MACLEAN.....**2**

SAN ANDREAS.....**2**

PROLOG.....3
CAPITOLUL I.....14
CAPITOLUL II.....34
CAPITOLUL III.....56
CAPITOLUL IV.....78
CAPITOLUL V.....100
CAPITOLUL VI.....120
CAPITOLUL VII.....147
CAPITOLUL VIII.....163
CAPITOLUL IX.....183
CAPITOLUL X.....197
CAPITOLUL XI.....212
CAPITOLUL XII.....235
CAPITOLUL XIII.....247
SFÂRŞIT.....262
ADNOTĂRI.....263

– Dar nu ești la fel de rapid ca un Condor, zise Naseby.

– Din păcate știu și eu asta, George. Dar n-am de gând să rămân ca o cloșcă

pe ouă până când ajunge aici și ne atacă. Întotdeauna trebuie să încercăm să scăpăm.

– Dar el poate să se întoarcă și să se răsucească mai repede decât noi. Mai bine ai încerca să spui câteva rugăciuni.

ISBN 973-96453-1-3
ISBN 973-95840-4-7

BESTSELLER

Lei 2990